

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'
ΑΡ. 19
350

1933

Η ζωή της γυναίκα
Προσέγγιση και λύσεις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

MAISON
DE
BAS

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Gants superbés en vogue

Suède véritable

Έφέτος

έχομεν νά επιδείξωμεν
τά πλέον σίκ

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

καί τήν πλουσιωτέραν
συλλογήν ύλικών

ήτοι :

ΨΑΘΕΣ - ΜΟΤΙΦ - ΑΝ-

ΘΗ - ΚΟΡΔΕΛΛΕΣ

ΑΠΡΕ Κ. Τ. Λ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

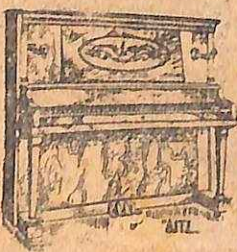

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Αρβανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ,
ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ
ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ Γκάντι
ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Καί ό,τι νέον παράγεται από τήν Έλ-
ληνικήν Μεταξουργίαν, λανσάρεται
κατά τώδε εις τήν 'Αποθήκην
'Ελληνικών Μεταξωτών
Ερμού 3, (Π. Συντάγματα). Τηλέφ. 22-529

ΠΙΑΝΑ

Χορδίζονται — Έπισκευάζονται
πάντα μέ ειδικίας πληρωμής.
Κ. Νικοτιάν και Ν. 'Ανδρεάδης,
Βουαυέντες υπό των
Rubinstein C. Schonabel.
'Αγοράζονται και πωλούνται πιά-
να επί προμήθει. 'Ακαδημίας 53.

ΔΙΤΣ

Θεραπεία

Εμμενσίου πάσης φύσεως
όλκισήματα, Αιμορραγίας,
Προδυνάμεις, Νυκτωδών Έλυν
Φλεγμονών Πληγών Έκζεματά
Ενδοει και Εξοφλίσια
Θεραπεία ανώδυνη, ταχίστη.
Δοσимаσται, θα πεισθώτε.
Πωλείται φαρμακεία

Ερμού ILON S. A. FREIBURG ZÜRICH
Ευρωπαϊκή Ουλτοφάρμακον Ι.Ο.Ν. Φρούδης 18

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Μάρλεν Ντήτριχ σέ μιιά έκφραστικώτατη στάση της

Η ΙΔΑΡΟΤΡ. ΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΙΚΡΕΣ ΕΙΡΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Από τον πλούτο στη φτώχεια και από την ένδεια στην ευμάρεια. Τα δράματα της Ρωσικής επανάστασης. Τα θλιβερά καράκια των Ρώσων προσφύγων. Πώς πήγε η πριγκίπισσα Ίκανολοβιτς στο Παρίσι. Ένας Αυστριακός αρχιδούξ με δημοκρατικά αισθήματα. Η πρωτοφανής περίπτωση του Ρέντλ, κατασκόπου σε δύο έχθρικές χώρες! Το σικιτρών τέλος του Μπατίστι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

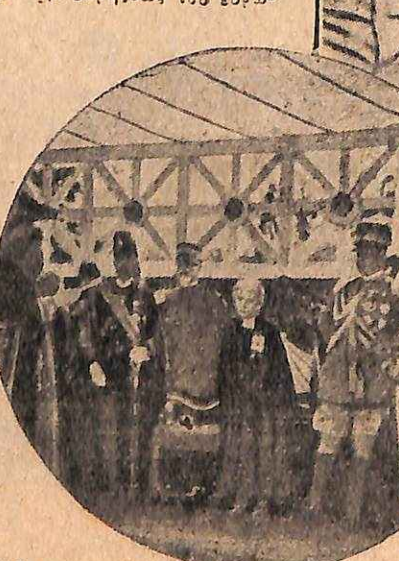
λόπη της επειδή θά εγκατέλειπε το αγαπημένο της το Παρίσι...

Η ώραία πριγκίπισσα ώστόσο εξαπατήθηκε και πάλι στο Παρίσι. Μά τι πειρά σαν βασίλισσα καλλονής. "Υπάρχει από τον ανεμεστρόβιλο της επανάστασης, ή άλλοτε πλούσια πριγκίπισσα θρόνου πεταγμένη στη γαλλική πρωτεύουσα, όχι όμως πειρά σαν σύζυγος διπλωμάτου, αλλά σαν φτωχή και δυστυχισμένη πρόσφυγ. Και η πριγκίπισσα Ίκανολοβιτς κάθεται τώρα μαζεμένη στα σκαλιά της παρισινής "Οπερας, τα όποια πού έτών άνέβαινε με τόση μεγαλοπρέπεια, και πούλαιο έφημερίδες για να βγάξει το φως της!

Κωμικοτραγική, μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει τη ζωή του αρχιδούκου Λεοπόλδου Φερδινάνδου της Τσεκίας, πρώτου εξαδέλφου του Αυστριακού της Αυστρίας Φραγκίσκου 'Ιωσήφ.

Η αλήθεια είχε πώς ότι και αν έπαθε ο πριγκίψ αυτός, το ζήτησε μόνος του. Ένα ωραίο πριγκίψ, αρχιδούξ διαπί τωσα ζετή και ευχρή και τυπική κύλη, ζωή που έκανε ώ τότε ζέν πριγκίψ όποτε με την υνα κτήρα του και με τί συνί-δου του Παρισινού γκαλερί, στην αθένη και έξέλεσέ του και τού δέ-δωσε ότι έπιθυμεί να παρουσιάσει τον τίτλου και τ' εξιώματά του και να γίνει ένας κοινός πολίτης!

Υστερα από μακρούς άγώνες και πολλές δυσκολίες, έλαβε επί τέλους την άδεια να παραιτηθή του τίτλου του αρχιδούκου και να πείσει το άστικό όνομα Λεοπόλδους Βόλφελιχ. Μ' αυτό τ' όνομα έζησε στην Έλβετία μέ-χρι της εκχώσεως του εύρω-

Η παρασημοφορία της συζύγου του Μπατίστι.

παίκου πολέμου. Μετά την εκθρόνιση των Αψβούργων, γύρισε πίσω στην Αυστρία και στο τέλος κατέληξε ν' ανοίξει στη Βιέννη ένα μικρό παντοπωλείο... Και τώρα ο πρώην αρχιδούξ ζή σαν δημοκρατικός πολίτης και συντηρείται από τα κέρδη του καταστήματός του.

Και όμως, πώς φτωχή μπακαλιπαίδα, θλιπνότερη Άλλοτε τον αρχιδούξ Λεοπόλδο της Τσεκίας να περνήν υπερήφανος με την στολή του και τα παράσημά του δεν θά είχαν εύρη-θεί να βρίσκονται στη θύρα του!

Πραγματική όμως τραγωδία είναι η περίπτωση του αρχηγού του Αυστριακού επιτελείου συνταγματάρχου Ρέντλ. Ο Ρέντλ ήταν ο διευθυντής της καντινής υπηρεσίας κατασκοπείας του Αυστριακού στρατού. Είχε μία από τις ανώτερες θέσεις στην στρατό και στην Αυστρία και όλοι θαυμάζανε την άξια του και την δραστηριότητά του. Μία μέρα όμως, μαθεύτηκε ότι ο Ρέντλ ήταν συγχρόνως και κατάσκοπος στην

Η τραγική φωτογραφία της θανατικής εκτελέσεως του Μπατίστι, που προκάλεσε γενική άνα-νάστηση στην Εθ-νότητα.

υπηρεσία της... Ρωσίας!... Και το πιο καταπληκτικό είναι ότι ο Ρέντλ αυτός, που γνώριζε καλά όλους τους Ρώσους κατασκόπους, είχε προδώσει πολλούς από τους συναδέλφους του και τους έστειλε στην χρεούλα! Τηρησε όμως δηλαδή συγχρόνως τ' συμφέροντα και της Αυστρίας και της Ρωσίας!

Κανείς δεν μπορούσε να φανταστή τι διπρόσωπο ολό έπαιζε αυτός ο άνθρωπος. Και δεν τ'ν πίστευαν ούτε καν όταν αυτός ο ίδιος ωμολόγησε τα πάντα.

Λίγες ώρες μετά την σύλληψή του, ο Ρέντλ έκανε το λόγο που του έμενε να κάνει: Κρεμάστηκε μέσα στο καλλί του. Ο τάφος του βρίσκεται σήμερα σε μία απόμερη γωνία του κεντρικού νεκροταφείου της Βιέννης. Έλάχιστοι ένε εκείνοι που γνωρίζουν ότι κάτω από το χορταμένο εκείνο μνήμα άναπαύεται ο άνθρωπος που προσέφερε τις μεγαλύτερες υπηρεσίες στην πατρίδα του, ενώ συγχρόνως την πρόδιδε στους ξένους!

Ο Τσεζάρε Μπατίστι ήταν πού του πολέμου βουλευτής στην Αυστριακή βουλή και αντιπρόσωπος των Ιταλικών επαρχιών που βρίσκονταν τότε υπό την Αυστριακή κατοχή. Ήταν ένας από τους πιο ένθεους "Ιταλούς πατριώτες. Όταν εξεράγη ο πόλεμος, το 1914, έφυγε κρυφά από την Αυστρία, πήγε στην Ιταλία και άρχισε απ' εκεί συστηματικά άγώνα εναντίον της Αυστριακής κυριαρχίας. Το 1916, κατά την Αυστριακή πρό-πλαση στην Βόρση Ιταλία, ο Μπατίστι συνελήφθη ως άξιοματικός του Ιταλικού στρατού. Ήταν όμως Αυστριακός υπήκοος και υπό την ιδιότητά του αυτή δικάστηκε ως ένοχος άσάφτης προδοσίας και καταδικάστηκε ε' θά-ντον. Την εκτέλεση τ'ν ποιήσε τ'ν ανέλαβε ο τελευταίος Αυστριακός άρ-μης Λόγκ. Μετά την εκτέλεση, έλ-λ'η μία φωτογραφία στην όποια φαί-νεται τι πτώμα του Μπατίστι στήν-ε σε μία σκηνή, πού τ'ν κρατεί ο Λόγκ νικηφόρος. Γύρω στήν σκηνή προσηύχοντο και διάφορα Άλλα Άπαντα, σ'όλων όποιων το πρόσωπο διακρίνεται φανερά ή εύχρηστικώς έπειδή έστα-νταν έναν προδότη. Η φωτογραφία τ'ν έγκυκλολόγησε ε' όλες τις χώρες της Ευρώπης, τίς έχθρικές πούς την Αυστρία και χρησιμοποιήθηκε για προ-παγάνδα εναντίον της.

Λίγα χρόνια άργότερα, ή σύζυγος του Μπατίστι, κατασκοπορήθηκε ίδιο-λώς από τ'ν βασιλιά της Ιταλίας υ' ένα από τ'ν άνώτερα Ιταλικά τμή-ματα. Η δυστυχισμένη γυναίκα χα-μογέλασε πικρά, θλιπνότερη τ'ν παρ-άση, υ' αυτή την είδηση, τ'ν τί-χης: Ο άνδρας της είχε βρεθεί πού οίκτη και άξιωματικό τέλος, και α-τ'ν έβρισκε τώρα τ'ν μεγαλύτερη τι-μή πού μπορούσε να γίνει σε γυναίκα!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΔΙΘ, ώραία ξανθή, 30 χρόνων.

ΜΑΡΙΑ, ώραία μελαχροινή, 32 χρόνων.

(Σ' ένα δωμάτιο με κλειστά παράθυρα. Η Έδιθ είναι ξαπλωμένη σε μία σαλίζ-λόγγη. Η Μαρία με στολή νοσοκόμου, της δίνει ένα φλυτζάνι γάλα).

ΜΑΡΙΑ.—Το γάλα σας είναι έτοιμο, κυρία.

ΕΔΙΘ.—Δέν έχω καθόλου όρεξη.

ΜΑΡΙΑ.—Σας παρακαλώ πολύ, πι-τε το γάλα σας. Σας το έτοιμασα ήως σας άρσει, με λίγη σοκολάτα. Δέν ει-νε κρίμα να πάη χαμένος ο κόπος μου.

ΕΔΙΘ, (παίρνοντας το φλυτζάνι άπό τ'ν χέρια της Μαρίας).—Πώς έ-ξερετε πάντα να με καταφέρνετε, άδελ-φή Μαρία. (Πίνει σιγά-σιγά το γάλα).

ΜΑΡΙΑ.—Είστε όλος το θέλετε; Δέν είναι έτσι; Η μήπως δέν το έχω άρκε-τά γλυκό;

ΕΔΙΘ.—Ό, άδελφή Μαρία, τίποτα δέν είναι τόσο φοβερό στον κόσμο όσο το να χάση κανείς την άγάπη.

ΜΑΡΙΑ.—Ναί, είναι φοβερό! Άλ-λά δέν πρέπει γι' αυτό ν' άνησυχέ-σεν κανείς. Άν έρω, άδελφή Μαρία, και τους πόνους των άλλων ανθρώπων.

ΕΔΙΘ.—Δέν μπορώ πιά να έλπι-ω σε τίποτα, να πιστέψω σε τίποτα. Πρέ-πει να σ'ς τ'ν πόδια, άδελφή Μαρία. Ο άνθρωπος που αγαπούσα σαν Θεό, πού πίστευα σ' αυτόν όπως στον Χρι-στό, μ' εγκατέλειψε... Καταλαβαίνετε τί θά π'η αυτό;

ΜΑΡΙΑ.—Καταλαβαίνω...

ΕΔΙΘ.—Κι' από τότε είμαι χερό-σείς...

ΕΔΙΘ.—Δέν πρόκειται για ρωμαν-τισμούς, άδελφή Μαρία. Είμαι πολύ, πάρα πολύ δυστυχισμένη...

ΜΑΡΙΑ.—Δέν είστε μόνο έσείς δυ-τυχής στον κόσμο.

ΕΔΙΘ.—Κανείς δέν είναι τόσο δυ-τυχής, όπως έγώ.

ΜΑΡΙΑ.— Πώς το έχετε;

ΕΔΙΘ.— Ήμια όλο το γάλα... Εί-στε ευχαριστημένη;

ΜΑΡΙΑ, (παίρνοντας το φλυτζάνι από τ'ν χέρια της Έδιθ).— Όρα! Είστε πολύ καλή σήμερα... Και τώρα πρέπει να μη έδω μέσα λίγο φώς. (Αφίνει το φλυτζάνι σ' ένα τραπέ-ζιο και πάει ν' ανοίξη το παράθυρο).

ΕΔΙΘ.—Α, όχι! Δέν θέλω φώς!

(Η Μαρία άνοίγει το παράθυρο και χυθείς χαροπές άχτίδες πλημ-μυρίζουν το δωμάτιο).

ΕΔΙΘ, (βάζοντας τ'ν χέρια της μπροστά στα μάτια της).— Άδελφή Μαρία, γρήγορα, κλείστε το παρά-θυρο!

ΜΑΡΙΑ.—Μά, δέν είναι άμαρτία να δώξουμε αυτό το άγιο φώς του Θεού, και το μυρμιόμένο άναξίτητο άγέρι; Πόσο είναι όραία σήμερα ή ήμερα!

Ηρθε, τέλος, ή άνοιξη...

ΕΔΙΘ.—Δέν την θέλω έγώ την ά-νοιξη! Δέν την θέλω! Μισώ το φώς και το ερπετό άγέρι!

ΜΑΡΙΑ.—Ό, κυρία Έδιθ! Μη μι-λάτε έτσι! Για σκεφθήτε πόσο τυφλοί ύπάρχουν στον κόσμο, πού λατρεύουν μία μόνη άχτίδα φωτός!... Και σ'ς πού έχετε τ'ν μάτια σας, δέν θέλετε να βλέπετε τον ήλιο; Είναι άμαρτία!...

ΕΔΙΘ, (σαν να παρακινά).—Ό... Καλύτερα να είχα χάσει τ'ν μάτια μου, παρά εκείνον!... Θά ήμουν εύχοστη-μένη να τον νοιώθω, έατω και τυφλή, κοντά μου.

ΜΑΡΙΑ.— Δέν πρέπει να είμαστε άχάριστοι στο Θεό, κυρία Έδιθ!... Δέν θέλετε να πάρετε καμιά τροφή. Για σκεφθήτε όμως, πόσο δυστυχ σέ-ναι ζητιανεύουν λίγο φως!... Δέν θέ-λετε να μη ο ήλιος στο δωμάτιό σας, μα δέν συλλογίζεστε πόσο ζούν μέσα σε σκοτεινές κι' άνήλες τραυλές;

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ J. G. R. RD

ΜΑΡΙΑ.— Και πού έχετε άν δέν έχω πονέσει έγώ περισσότερο από σας;

ΕΔΙΘ.—Δέν είναι δυνατόν.

ΜΑΡΙΑ.—Επ'τρέψατέ μου να σ'ς πώ, κυρία Έδιθ, ότι σκεφτείστε πολύ έγωιστικά.

ΕΔΙΘ.—Ό, άδελφή Μαρία, τίποτα δέν είναι τόσο φοβερό στον κόσμο όσο το να χάση κανείς την άγάπη.

ΜΑΡΙΑ.—Ναί, είναι φοβερό! Άλ-λά δέν πρέπει γι' αυτό ν' άνησυχέ-σεν κανείς. Άν έρω, άδελφή Μαρία, και τους πόνους των άλλων ανθρώπων.

ΕΔΙΘ.—Δέν μπορώ πιά να έλπι-ω σε τίποτα, να πιστέψω σε τίποτα. Πρέ-πει να σ'ς τ'ν πόδια, άδελφή Μαρία. Ο άνθρωπος που αγαπούσα σαν Θεό, πού πίστευα σ' αυτόν όπως στον Χρι-στό, μ' εγκατέλειψε... Καταλαβαίνετε τί θά π'η αυτό;

ΜΑΡΙΑ.—Καταλαβαίνω...

ΕΔΙΘ.—Κι' από τότε είμαι χερό-σείς...

ΕΔΙΘ.—Δέν πρόκειται για ρωμαν-τισμούς, άδελφή Μαρία. Είμαι πολύ, πάρα πολύ δυστυχισμένη...

ΜΑΡΙΑ.—Δέν είστε μόνο έσείς δυ-τυχής στον κόσμο.

ΕΔΙΘ.—Κανείς δέν είναι τόσο δυ-τυχής, όπως έγώ.

ΜΑΡΙΑ.— Πώς το έχετε;

ΕΔΙΘ.— Ήμια όλο το γάλα... Εί-στε ευχαριστημένη;

ΜΑΡΙΑ, (παίρνοντας το φλυτζάνι από τ'ν χέρια της Έδιθ).— Όρα! Είστε πολύ καλή σήμερα... Και τώρα πρέπει να μη έδω μέσα λίγο φώς. (Αφίνει το φλυτζάνι σ' ένα τραπέ-ζιο και πάει ν' ανοίξη το παράθυρο).

ΕΔΙΘ.—Α, όχι! Δέν θέλω φώς!

(Η Μαρία άνοίγει το παράθυρο και χυθείς χαροπές άχτίδες πλημ-μυρίζουν το δωμάτιο).

ΕΔΙΘ, (βάζοντας τ'ν χέρια της μπροστά στα μάτια της).— Άδελφή Μαρία, γρήγορα, κλείστε το παρά-θυρο!

ΜΑΡΙΑ.—Μά, δέν είναι άμαρτία να δώξουμε αυτό το άγιο φώς του Θεού, και το μυρμιόμένο άναξίτητο άγέρι; Πόσο είναι όραία σήμερα ή ήμερα!

Ηρθε, τέλος, ή άνοιξη...

ΕΔΙΘ.—Δέν την θέλω έγώ την ά-νοιξη! Δέν την θέλω! Μισώ το φώς και το ερπετό άγέρι!

ΜΑΡΙΑ.—Ό, κυρία Έδιθ! Μη μι-λάτε έτσι! Για σκεφθήτε πόσο τυφλοί ύπάρχουν στον κόσμο, πού λατρεύουν μία μόνη άχτίδα φωτός!... Και σ'ς πού έχετε τ'ν μάτια σας, δέν θέλετε να βλέπετε τον ήλιο; Είναι άμαρτία!...

ΕΔΙΘ, (σαν να παρακινά).—Ό... Καλύτερα να είχα χάσει τ'ν μάτια μου, παρά εκείνον!... Θά ήμουν εύχοστη-μένη να τον νοιώθω, έατω και τυφλή, κοντά μου.

ΜΑΡΙΑ.— Δέν πρέπει να είμαστε άχάριστοι στο Θεό, κυρία Έδιθ!... Δέν θέλετε να πάρετε καμιά τροφή. Για σκεφθήτε όμως, πόσο δυστυχ σέ-ναι ζητιανεύουν λίγο φως!... Δέν θέ-λετε να μη ο ήλιος στο δωμάτιό σας, μα δέν συλλογίζεστε πόσο ζούν μέσα σε σκοτεινές κι' άνήλες τραυλές;

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΕΔΙΘ.—Τού λόγου, άδελφή Μαρία, προσπαθείτε να με πείσετε ότι δέν εί-μαι τόσο δυστυχισμένη, όσο νοιώθω. Μά δέν έχετε, δέν έχετε... Δέν έ-χετε πονέσει έσείς ποτέ στη ζωή σας, όσο πόνεσα έγώ!... Γι' αυτό έχετε τ'ν δύναμη να είστε αισόδοξη.

ΜΑΡΙΑ.— Ήταν όρατος σαν Ά-πόλλων, και το χαμόγελό του έμοιαζε σαν ο δολοφόρος.

ΕΔΙΘ.— Είναι δυνατόν να χαμογελού-σε γλυκύτερα από τόν δικό μου;

ΜΑΡΙΑ.— Μου έρχόταν πώς δέν αγαπάει παρά μόνο έμένα... Κι' όμως μία μέρα, έντελώς άνέλιστα μ' εγκα-τέλειψε για ν' ακολουθήση μιάν άγ-γίδα άριστοκράτισσα.

ΕΔΙΘ.— Την έξερατε αυτήν την γυ-ναίκα;

ΜΑΡΙΑ.— Όχι. Είχε φύγει μαζί της στην Άμερική.

ΕΔΙΘ.— Και δέν την εγκατέλειψε κι' αυτήν;

ΜΑΡΙΑ.— Πόσος έξερε.

ΕΔΙΘ.— Έτσι λοιπόν, άδελφή Μα-ρία, Έχουμε περάσει από τόν ίδιο πό-νο... Άλλ' έσείς φανήκατε μιά ήρώς μέσα στην δοκιμασία, ενώ έγώ νη-θι-κά, κομματιασμένα άπ' τόν πόνο μου κι' έγνα σκλάβος της δόνησής μου. Και όμως... Παρ' όλ' αυτά δέν πιστέω ότι ο άγαπημένος σας ήταν τόσο γόης όπως ο δικός μου. Για ν'αλλάξετε την φωτογραφία του... Είναι δυνατόν να ύπάρχη στον κόσμο ένας άλλος άνθρω-πος τόσο όρατος όπως αυτός; (Ανοί-γει ένα μνταγιόν πού έχει κομμάτι-νον στην λαϊκή της, και δείχνει μιά μικρή εικόνα στην Μαρία).

ΜΑΡΙΑ, (καταλαβών).—Θεέ μου! Αυτός είναι ο άνθρωπος πού αγαπήσα-τε;

ΕΔΙΘ.—Ναί, αυτός είναι! Άλλά γι-ατί ταχαχτήκατε έτσι;

ΜΑΡΙΑ.— Είναι ο Έρρικος, ο Έρ-ρικος...

ΕΔΙΘ.— Έξερατε τ'ν όνομά του; Άλ-λά... Πώς... Μήπως;

ΜΑΡΙΑ.— Είναι αυτός πού αγαπήσα κι' έγώ... Είναι αυτός πού μ' εγκατέ-λειψε για μιά άγγλίδα.

ΕΔΙΘ.— Τότε είναι έγώ αυτή ή άγ-γίδα!... Θεέ μου!... Είναι φοβερό! Έγώ είμαι ή γυναίκα πού σας τόν π'η-ρε;... Μά δέν ήξερα τίποτα!... Μου λέγε πώς δέν αγαπήσε στη ζωή του παρά μόνο έμένα. Δέν φταίω!... Μη με μισήσετε, άδελφή Μαρία.

ΜΑΡΙΑ.—Να σ'ς μισήσω; Α, ό-χι!... Τώρα σας αγαπώ όλοια περισ-σότερα... Ο ίδιος άνθρωπος έχει σπα-ράξει τις καρδιές μας.

ΕΔΙΘ.— Άδελφή Μαρία... Μαρία... (Την άγκαλιάζει τρυφερά). Θέλω να έξορμα πιά μαζί. Θέλω να είμαστε δυο φίλες, δυο αδελφές... Πόσος θά κομίσω καλύτερα έσένα από μένα;

ΜΑΡΙΑ.— Κι' έμένα από σένα;

ΕΔΙΘ.— Α, όχι, τώρα δέν θέλω να πεθάνω!... Ντρέσκω μπροστά στον δικό σου ήρωισμό. Θέλω κι' έγώ να θυσιάσω τη ζωή μου για το καλό των άλλων. Θέλω να έρρωστώ μαζί σου.

ΜΑΡΙΑ.— Όχι τώρα άκόμα, άδελ-φούλα μου. Έχετε άκόμα άνάγκη από τις περιποιήσεις μου. Σ'α, σ'α, ύπο-μον!

ΕΔΙΘ.—Μά για π'ς μου, Μαρία. Δέν τόν αγαπάς καθόλου πιά εκείνον; Τόν έχε έξέλας έντελώς;

ΜΑΡΙΑ.— Έξορμα πολύ καλά, ότι δέν είναι δυνατόν να τόν έξορμα κα-νείς. Άλλά... Τόν θυμάμαι με περισ-σότερη καρτερία.

ΕΔΙΘ.— Βοηθήστε με να τόν θυμά-μαι έτσι κι' έγώ...

ΜΑΡΙΑ.— Θα σ'ς βοηθήσω... Ναί... (Την κρατεί και την φιλά γλυκά, τρυφερά, σαν ένα άρρωστο μικρό παιδί).

ΕΙΧΕΝ άρχισει νά σκοτεινιάζει... Οί δυά φίλοι προχωρούσαν κουρασμένοι, άποκαμωμένοι... Άπ' τού πουλί περπατούσαν χωρίς νά σταθούν ούτε στιγμή νά ξεποστάσουν, χωρίς νά βάλουν τίποτε στό στόμα τους. Παντού δλόνονά τους, όπου και άν έπεφτε τού θλέμια τους, δέν έδλεπαν παρά την άπέραντη πεδιάδα...

—Ω! Αύτός ό καταραμένος ό χωριάτης πού συναντήσαμε τού πουλί... Έκείνος φταίει!... Μας έδωσε στραβές οδηγίες, και τώρα γάσαμε τόν δρόμο μας... άναστένανε ό Μπιγάν, ό ένας από τούς δυό συνταξιδιώτες.

Ο Μπιγάν ήταν ένα νέο παλινκαρί, ως είκοσι χρονών, πάντα εύθυμο και χαρούμενο. Η τολαιπωρίες όμως και ή περιπέτειες πού είχε τραθήξει άπ' τού πουλί έην είχαν κάνει νά γάση τού ήθους του... Καί καταρίονταν την ώρα και την στιγμή πού μαζί με τόν φίλο του Φερών, είχαν επιβιβαστεί στην έκδρομή αυτή στη Βρετανία...

—Τι φταίει ό χωριάτης; άπάντησε ό Φερών. Φταίει μεϊ-ποδ ξεκινήσαμε για έναν τόπο άγνωστό μας, χωρίς νά πάρουμε ούτε έναν χάρτη μαζί μας...

Ο Μπιγάν σταμάτησε. Καί, άκουμπώντας στό ραβδί του, είπε τόν φίλο του:

—Λέν άντέχω πια... Μού είνε αδύνατο νά τραθήξω τά πόδια μου... Προτιμώ νά σωριαστώ κάτω και νά περάσω έδω τή νύκτα, παρά νά κάνω έστω κι' ένα βήμα μπροστά...

Έβλεπε ό Φερών έβγαλε μν' κραυγή:

—Νά!... Έκεί... Βλέπεις;... είπε τόν φίλο του.

—Τι νά δώ; ρώτησε με άπορία ό Μπιγάν. Τι έπαθες;

Ο Φερών όμως, με μιά λάνψ γαλάς στό μάτι, έδειχνε πίσω από μιά συστάδα δέντρων.

—Νά...έκεί... είπε. Πίσω άπ' τις κατανιές... Μού φάνηκε πώς είδα μιά καλύβα!... Νά!... Σηκώκαμε!... Τι διάβολο, ποιος κι' άν κάθεται εκεί, άμα τόν πληρώσουμε, θα δειγνεί νά μάς δώσινά φάμε και νά μάς δώσινά κοιμηθούμε... Κουράγιο Μπιγάν!

Τελείωσαν τά βάσανά μας...

Τά τελευταία αυτά λόγια έκαναν τόν Μπιγάν ν' άναστήσει κάπως τις δυνάμεις του. Σηκώθηκε και, σούνοντας τά πόδια του, άκολούθησε τόν φίλο του προς τού μέρος πού τού έδειχνε...

Όταν έπέρασαν τις κατανιές άντίκριναν την καλύβα πού είχε δει από μακριά ό Φερών.

Με την πρώτη ματιά πού τη έβριξαν, τούς φάνηκε έσημη και άκατοίκητη. Τό μοναδικό της παράθυρο, καθώς και ή έξοδος πού την καπνοδόχο της δέν έβγαλνε κανένα καπνό... Κανένα σκυλί δέν βγήκε νά τούς γαυγίσουν.

—Αυτό μάς έλειτουργεί...μουρμούρισε ό Μπιγάν. Νά μή θρούμε

Η σκιά κρατούσε τώρα ένα φανάρι στο χέρι...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ Α. ΡΕΖ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΚΙΑ

κάνεσαν μέσα...

Ο Φερών κάθισε τότε σ' ένα πεζούλι, έξω άπ' την καλύβα και τού άπάντησε:

—Φαίνεται πως έχεις δίκιο...

Κανείς δέν είχε μέσα... Άς περιμένουμε όμως λίγο... Οί νοικοκυραίοι θα βρίσκονται κάπου έδω κοντά...

Ο Μπιγάν άναστένανε και έξαπλώθηκε κοντά τόν φίλο του.

Μά ή ώρα περνούσε και κανένας δέν φαινόταν.

—Α! φώναξε έξαφνα ό Φερών. Δέ μπορούμε νά περιμένουμε περισσότερο...

Καί άφου σκηώθηκε, άρχισε νά βροντά την πόρτα της καλύβας. Κανένας δέν τού άπάντησε.

Νευριασμένος τότε, τής έδωσε μιά δυνατή σπρωξιά με τόν ώμο του.

Η πόρτα, σαραβαλιασμένη καθώς ήταν, ύποχώρησε άμέσως.

Ηταν καιρός πια, γιατί στό μεταξύ είχε άρχισει νά φιλοδρέχη...

Οί δυό φίλοι στάθηκαν στό κατώφλι της καλύβας.

Στή μέση τού δωματίου—γιατί

έλη ή καλύβα άποτελείτο από ένα και μόνο δωματίο—βρισκόταν ένα σανιδένιο τραπέζι, λυγδιασμένο, έλεινόν...

—Έλα, έμπα μέσα... είπε ό Φερών τόν φίλο του. Δέν θα κάτσουμε, διάβολε, νά γίνουμε μονοσκελίδι... Όταν έρθουν οί σπιτονοικοκυραίοι θα τούς έξηγησουμε τι μάς συνέβη... Δέν κάνουμε άλλωστε την έντύπωση ληστών νά πάρ' ή όργή!...

Μέσα στην καλύβα ήταν θεοσκότεινα. Ο Φερών άναψε ένα σπρίτο και κύταξε δλόνονά του μήπως βρισκόταν κανένας κερί ή καμιά λάμπα. Δέν είδε όμως τίποτε. Μάζεψε τότε μερικά ξερά ξύλα, τάρριξε στό τζάκι, και τά ναψε.

—Τι πένθημα πού φαίνονται όλα δώ μέσα...φθύρισε ό Μπιγάν ανατριχιάζοντας...

Ο Φερών γέλασε:

—Λές νάχουν πεθάνει οί νοικοκυραίοι; είπε. "Ε, τότε...ζωή σέ λόγου μας και ύπνο έλαφρύ, γιατί έγώ δέν άντέχω... Θα πλα-

γιάσω λιγάκι έδω στη ζεστασιά...

Κοντά στό τζάκι ήταν ριγμένα πράγματα μερικά δεινάτια άχυρα. Ο Φερών τά ταυτοποίησε κάπως, και έξαπλώθηκε έπάνω.

—Έλα, κοιμήσου κι' έσύ τώρα! είπε τόν φίλο του. Α! Τι είναι τούτο δώ!... φώναξε χαρούμενα.

Τό χέρι του, καθώς πασπάτευε τά άχυρα, είχε πεύχει κάτι σκληρό... Ένα κομμάτι σπερματέτο...

Τό άναψε θριαμβευτικά.

—Είδες; είπε τόν φίλο του. Καί πάλι τυχεροί είμαστε... Για στάσου όμως... Αυτή ή πόρτα, με τόν κρότο πού κάνει δέν θα μάς άφήση νά κοιμηθούμε... Στάσου. Νά... Έσώηνωσα τού μαγαζιού μου άνάμεσα στό μάνταλο και στό ξύλο... Τώρα μπορούμε νά πλαγιάσουμε ήσυχα...

—Μά σοβαρά τού λές; Κι' άν έρθουν οί νοικοκυραίοι;

—Ε, άν έρθουν και μάς διώξουν, πάλι...θάμαστε κερδισμένοι!... Θάχουμε κοιμηθεί τουλάχιστον... Καληνύχτα... Σβύνω τού κερί...

Μ' ένα φύσημα ό Φερών έσβησε τού κερί. Μαρού σκοτάδι άπλώθηκε στην καλύβα...

—Επέρασαν έτσι μερικά λεπτά. Φερών! άκούστηκε άπότοια ή σωνή τού Μπιγάν. Φερών! Ακουσες;... —Ε; Τι συμβαίνει;

—Μού φάνηκε σάν νάχουσα κάποιον θόρυβο...σάν κάποιος νά κινήθηκε...

—Θάχανε λάθος Έγώ δέν άκουσα τίποτα. Η αλήθεια είναι πως με τόν καταραμένον αυτόν άέρα...

—Μού φάνηκε, σου λέω, σάν κάποιος νάνοιξε την πόρτα...Σάν ν' άκουσα πεσπατησιές...

—Α! Νά σου πώ! Στο κάτω-κάτω μπορεί νά γύρισε και ό νοικοκυρής...

Ο Μπιγάν άποφε νευρικά τόν Φερών άπ' τού μπράτσο.

—Ε, τώρα άκουσες και σύ; τού είπε θραυνά.

Ο Φερών άνασκηώθηκε.

—Τι έπαθες, Μπιγάν; είπε τόν φίλο του. Μήπως έχεις πυρετό;...

Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε διάπλατα. Καί στό άνοιγμά της φάνηκε μιά σκιά, μιά σιλουέτα...

—Ποιος είναι; ρώτησε ό Φερών.

Η σκιά όμως δέν άπάντησε.

—Ποιος είναι; Ξαναφώναξε τρουαγγμένα ό Μπιγάν.

Μά την ίδια στιγμή ή σκιά έξαφανίστηκε.

—Αναψε τού κερί... Για τού Θεό...φθύρισε ό Μπιγάν με φωνή τρεμουλιαστή.

Ο Φερών πήρε τού τελευταίου τού σπρίτο και τού έτριψε στην πλευρά τού κουτιού του γιά ν' άνάψη. Τά χέρια του όμως έτρεμαν και, πριν τού άναψει, τού σπρί-

του έσβησε...

—Αναψε, τέλος πάντων, τού κερί... Ξαναψε ίκετευτικά ό Μπιγάν.

—Πάει και τού τελευταίου μου σπρίτο...πού νά πάρ' ή όργή...

—Θεέ μου... φθύρισε ό Μπιγάν.

Και δυνατό, με φωνή ύπόκωφη άπ' τόν θόρυβο, έφώναξε:

—Ποιος είναι;... Γιατί δέν άπαντάν;... Μιλήστε, για τού Θεό!... Ποιος είναι;... Α!...

Η σκιά είχε εξαφανιστεί στό άνοιγμα τής πόρτας. Είχε μισοκρύψει άνα θιμπίτη και κρατούσε ένα θιμπίτη και κρατούσε ένα θιμπίτη...

Μα μιλήστε για τού Θεό... Πέστε κάτι!... ούρλαξε ό Μπιγάν, με τά μάτια πεταμένα έξω άπ' τις κόγχες τούς.

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Ποιος κάθεται έδω;... Εξέρετε;...

—Και θέβαια ξέρουμε... Έδω κάθεται μιά φτωχή γρηούλα...

Ο Φερών ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο, βρισκόταν νεκρός ό Μπιγάν... Ο μανδύας του, καθώς έπεσε, είχε πιαστεί σ' ένα καρφι τής πόρτας... Κι' είχε πεθάνει ό δυστυχισμένος από τόν τρόμο του, γιατί νόμιζε πως τόν κρατούσε ή σκιά.

Λίγο παρέκει ήταν πεσμένη κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά ούτε άκούγε, ούτε άπαντούσε...

το έσπασε...

—Αναψε, τέλος πάντων, τού κερί... Ξαναψε ίκετευτικά ό Μπιγάν.

—Πάει και τού τελευταίου μου σπρίτο...πού νά πάρ' ή όργή...

—Θεέ μου... φθύρισε ό Μπιγάν.

Και δυνατό, με φωνή ύπόκωφη άπ' τόν θόρυβο, έφώναξε:

—Ποιος είναι;... Γιατί δέν άπαντάν;... Μιλήστε, για τού Θεό!... Ποιος είναι;... Α!...

Η σκιά είχε εξαφανιστεί στό άνοιγμα τής πόρτας. Είχε μισοκρύψει άνα θιμπίτη και κρατούσε ένα θιμπίτη και κρατούσε ένα θιμπίτη...

Μα μιλήστε για τού Θεό... Πέστε κάτι!... ούρλαξε ό Μπιγάν, με τά μάτια πεταμένα έξω άπ' τις κόγχες τούς.

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Ποιος κάθεται έδω;... Εξέρετε;...

—Και θέβαια ξέρουμε... Έδω κάθεται μιά φτωχή γρηούλα...

Ο Φερών ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο, βρισκόταν νεκρός ό Μπιγάν... Ο μανδύας του, καθώς έπεσε, είχε πιαστεί σ' ένα καρφι τής πόρτας... Κι' είχε πεθάνει ό δυστυχισμένος από τόν τρόμο του, γιατί νόμιζε πως τόν κρατούσε ή σκιά.

Λίγο παρέκει ήταν πεσμένη κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά ούτε άκούγε, ούτε άπαντούσε...

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Ποιος κάθεται έδω;... Εξέρετε;...

—Και θέβαια ξέρουμε... Έδω κάθεται μιά φτωχή γρηούλα...

Ο Φερών ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο, βρισκόταν νεκρός ό Μπιγάν... Ο μανδύας του, καθώς έπεσε, είχε πιαστεί σ' ένα καρφι τής πόρτας... Κι' είχε πεθάνει ό δυστυχισμένος από τόν τρόμο του, γιατί νόμιζε πως τόν κρατούσε ή σκιά.

Λίγο παρέκει ήταν πεσμένη κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά ούτε άκούγε, ούτε άπαντούσε...

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Ποιος κάθεται έδω;... Εξέρετε;...

—Και θέβαια ξέρουμε... Έδω κάθεται μιά φτωχή γρηούλα...

Ο Φερών ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο, βρισκόταν νεκρός ό Μπιγάν... Ο μανδύας του, καθώς έπεσε, είχε πιαστεί σ' ένα καρφι τής πόρτας... Κι' είχε πεθάνει ό δυστυχισμένος από τόν τρόμο του, γιατί νόμιζε πως τόν κρατούσε ή σκιά.

Λίγο παρέκει ήταν πεσμένη κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά ούτε άκούγε, ούτε άπαντούσε...

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Ποιος κάθεται έδω;... Εξέρετε;...

—Και θέβαια ξέρουμε... Έδω κάθεται μιά φτωχή γρηούλα...

Ο Φερών ώρμησε μέσα στην καλύβα.

Στην είσοδο, βρισκόταν νεκρός ό Μπιγάν... Ο μανδύας του, καθώς έπεσε, είχε πιαστεί σ' ένα καρφι τής πόρτας... Κι' είχε πεθάνει ό δυστυχισμένος από τόν τρόμο του, γιατί νόμιζε πως τόν κρατούσε ή σκιά.

Λίγο παρέκει ήταν πεσμένη κατάλαβε γιατί ή μυστηριώδης σκιά ούτε άκούγε, ούτε άπαντούσε...

Η σκιά άπείχε τώρα τρία μέτρα μόνο από τούς νέους.

—Άφήστε μας νά περάσουμε! φώναζε ό Φερών.

Η σκιά εξακολούθησε νά προχωρή... Ο Φερών τότε σήκωσε τις χροιάς του και, μ' όλη του τή δύναμη, χτύπησε τού κεφάλι τήν σκιά, ή όποια σωριάστηκε άμέσως κάτω...

Μιά κραυγή φρίκης έσχισε την ήσυχία τής νύχτας. Η σκιά, πέφτοντας, είχε παρασύρει και τήν Μπιγάν.

Σάν τρελλός τότε ό Φερών ώρμησε έξω από την καταραμένη καλύβα...

—Όλη την νύχτα πλανιόταν στους άγρούς...

Η πρώτη άκίνητος τού ήλιου τόν έκαναν νά συνέλθω κάπως. Χωρίς νά τού καταλάβη είχε φτάσει στό γετονικό χωριό... Στούς πρώτους χωριάτες πού βρήκε διηγήθηκε την περιπέτειά του... Αυτό, στην άρχή, δέν τόν πείστευαν...

—Γιά πάμε νά δούμε, είπαν στό τέλος δυό άπ' αυτούς. Ο Φερών, τρέμοντας άκόμη άπ' την συγκίνηση, τούς ώδήγησε στην καλύβα. Δέν δυσκολεύτηκε νά βρή τόν δρόμο.

—Αυτό είναι τού σπρίτι; τόν ρώτησαν οί χωριάτες μόλις έφτασαν άπ' έξω.

—Ναί... Πο

Ο Λέων Ντορνούα, ο γνωστό-
τατος θεατρικός συγγραφέας,
έρριξε μία τελευταία ματιά γι-
νω του και χαμογέλασε, ευχαρι-
στημένος. Πώς μπορούσε να μη
είναι ικανοποιημένος αφού τό κο-
ψό του δωμάτιο ήταν καλλιτεχνι-
κά στολισμένο με λουλούδια, και
αφού περίμενε σε λίγο την ήμε-
ρη γυναίκα του συνεργάτου του
Πέτρου Μωντού, την ξανθή Ζάν
ή οποία του έδωσε επί τέλους
την υπόσχεση να περάσει για μία
στιγμή από το σπίτι του...

Έξαφνα, ενώ ο Λέων κυττα-
ζόταν στον καθρέφτη, καμαρώ-
νοντας το νεανικό του παράση-
μα, άκουσε να χτυπά το κουδού-
νι της εξώθυρας. Σίγουρα θα ή-
ταν η Ζάν. Ο Λέων έτρεξε με
λαγνάρια κι' άνοιξε ο ίδιος την
πόρτα. Ενώ όμως περίμενε να ύ-
ποδεχθῇ την Ζάν, είδε έναν... λου-
στρο.

— Έγώ ένα γράμμα για σέ-
κυρίε! του είπε.
Ο Λέων πήρε το γράμμα με
άποσιμη κίνηση, μουνιμουρίζοντας
νάτι άνάμεσα στα δόντια του, το
άνοιξε και διάβασε:

«Αδύνατο νάρθω. Έργεται ο
άντρας μου. Θέλει να σε ιδῇ...
Χαίρε, άγάπη μου».

Έρχόταν ο άντρας της Ζάν;...
Μά γιατί; Τι δουλειά είχε; Οί-
δυ συνεργάται είχαν δώσει ραν-
τεβό για την άλλη Δευτέρα στο
σπίτι του Ντορνούα για να συζη-
τήσουν τις λεπτομέρειες μιας κω-
μωδίας που θα έγραφαν μαζί...

Όστε ο Λέων ήταν τώρα υπο-
κρομενός να δεχτῇ τὸν Πέτρο
ἀντὶ τῆς Ζάν, πού τόσες ὥρες
τὴν περίμενε με λαγνάρια;

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ τὸν ἔκανε
να νευρίσσει. Τι μπορούσε ὅμως
να κάνει!...

Θύμωσε, βλαστήμησε, χτύπησε
τὴν γροθιά του στὸ τραπέζι, μᾶ-
δωσε τὰ τριαντάφυλλα κομμάτια-
σε τὰ μπουκέτα, ἀγκάτεψε τὸ
πᾶν, γιὰ νὰ συμφωνῇ τὸ περι-
βάλλον με τὴν ἀναστάτωση καὶ
τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς του, ὅ-
πως ἔλεγε μετὰ τὸ νοῦ του! Κι' ἄ-
φου ἔκρυψε τὸ σαλμάκι καὶ τὸ
κρασί πού εἶχε στὸ τραπέζι, κι'
ἀφού ἔκαψε τὸ γράμμα τῆς ἀγα-
πημένης του, κάθησε στὸ γρα-
φεῖο του, γιὰ νὰ ταχτοποιῇ τὰ
χαρτιά του. Οἱ νοῦς του ὅμως
γυρνοῦσε ἀλλοῦ, στὴν ξανθὴ Ζάν,
πού τὴν ἀγαποῦσε ἢ τοῦλάχιστον
νόμιζε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε περισ-
σότερο ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ
κόσμου.

Έξαφνα χτύπησε τὸ κουδού-
νι. Θὰ ἦταν ἀσφαλὲς ὁ Πέτρος;
Οἱ Λέων σκέφτηκε στὴν ἀρι-
στὴν μὴν τοῦ ἀνοίξει. Μὰ ἦταν καὶ
περιέργος νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελε
ὁ Πέτρος... Τὸ κουδούνη ξανα-
χτύπησε. Οἱ Λέων ἀποφάσισε νὰ
πάῃ ν' ἀνοίξῃ. Ἦταν πράγματι
ὁ Πέτρος, σοβαρὸς ὅμως καὶ συ-
νωφροῦμένος. Οἱ Λέων παράφη-
κε, ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι ἀγριεμένο.

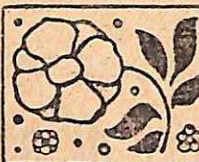
— Δὲν θὰ καθήσῃς, Πέτρο; ρώ-
τησε τὸν συνεργάτη του μὲ ἰσχυ-
ρὴν πιεστικὴν ἐντύπωση.

— Δὲν θὰ καθήσῃς, Πέτρο; ρώ-
τησε τὸν συνεργάτη του μὲ ἰσχυ-
ρὴν πιεστικὴν ἐντύπωση.

— Δὲν θὰ καθήσῃς, Πέτρο; ρώ-
τησε τὸν συνεργάτη του μὲ ἰσχυ-
ρὴν πιεστικὴν ἐντύπωση.

ΤΑΛΑΙΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JULES CLARETIE

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

— Όχι! ἀπάντησε ὁ Μων-
τού μεθ' ὀφθαλμὸν καὶ ὑπόληψιν φρι-
νῇ. Ἐγώ μιά τρομερὴ ἀνησυχία,
ἔβαν πυρετό... Δὲν μπορῶ νὰ στα-
θῶ αὐτὲ στιγμῇ ἡσυχος...

— Ἀς μιλήσουμε, λοιπόν. Ὁ-
μοῖ, εἶπε ὁ Ντορνούα, κρύβοντας
με δυσκολία τὴν ταραχὴν τοῦ ποῦ
μεγάλωσε ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού εἶ-
δε τὸν Πέτρο νὰ σφίγγῃ τίς γρα-
φίδες του. Ἦρθεσ γιὰ τὴν κωμω-
δία μὴπως; Χθές, ἀγαπητέ μου,
τὸ «Χάι-Λάιφ» εἶχε εἰσπραξ-
εῖς γιλιάρδες. Ὅστε νομίζω...

— Γιὰ τὴν κωμωδία μιλᾷς;...
τὸν διέκοψε ὁ Πέτρος. Δὲν πρό-
κειται τώρα γι' αὐτὴν Βρῆκα
θέμα γιὰ ἓνα ἄλλο ἔργο, ἓνα
δραματικὸ ἔργο... Γι' αὐτὸ ἤρθε
καὶ ὄχι γιὰ τὴν κωμωδία. Θὰ σοῦ
πῶ τὴν ὑπόθεσιν, κι' ἂν σοῦ ἀρε-
σει, μποροῦμε νὰ γράψουμε μαζί
αὐτὸ τὸ δράμα...

Οἱ Λέων ἐννοίωσε νὰ τοῦ φαί-
γῃ ἓνα μεγάλο θῆρος ἀπ' τὴν

συγγραφίδαν—καὶ μετὰ τὸν τρό-
πο, ὅστε κανένας, οὔτε κι' ἡ γυ-
ναῖκα του ἀκόμα, δὲν καταλαβαί-
νουν τὰ ἐλατήρια τοῦ φόνου. Δὲ
εἶνε ἀνόητος νὰ σκοτώσῃ τὴν σύ-
ζυγον του, πού τὸν ἀπατᾷ, καί
γι' αὐτὸ σκοτώνει μόνο τὸν φίλο
της... Κατάλαβες;

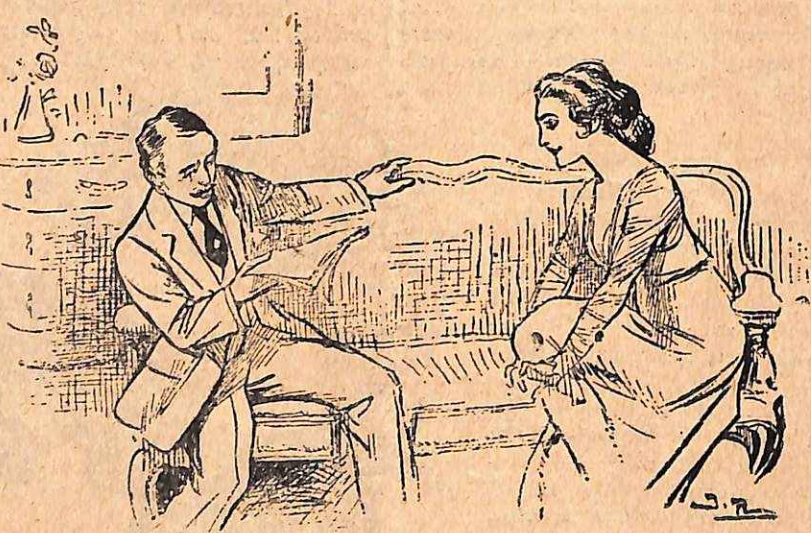
— Ἀ!... Αὐτὴ εἶνε ἡ ὑπόθ-
εσις τοῦ δράματος; τραῦλισε ὁ
Λέων.

— Αὐτὴ εἶνε! Πῶς σοῦ φαί-
νεται;

— Δράμα αἱματηρό!... Δὲν
νομίζεις ὅμως ὅτι ἂν εἶχε τέλος
λιγώτερο τραγικὸ, νὰ, κάπως,
ἔτσι... λίγο εὐθυμο, ἂς πούμε, τὸ
ἔργο θὰ σημειώνει μεγαλειότητα
ἐπιτυχία;

— Ἀ!... οὔτε σκέψῃ νὰ γίνε-
ται!... Ὁ Ντορνούα τὴν λύσει.
— Όχι, ὅχι, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!
Θέλω ἀκριβῶς τὸ τέλος νὰ εἶνε
τρομερό, τραγικόν...

— Έξακολουθεῖς νὰ ἐπιμένῃς

Ο Μωντού διάβαζε στὴ γυναίκα του τὸ νέο του ἔργο.

καρδιά... Ὅστε δὲν ἦταν ἐκεῖνο
πού εἶχε φοβηθεῖ γιὰ μιά στιγ-
μή... Οἱ Πέτρος δὲν ὑποπτεύθη-
κε τίποτα...

— Λέγε, λοιπόν, τὸ θέμα, ἀ-
γαπητέ μου, εἶπε τὸς Πέτρον.
πρόσχαρος κι' εὐδιάθετος

— Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει
κυρίως, ἀποκρίθηκε ὁ Μωντού,
εἶνε ἡ λύσις τοῦ δράματος. Ὁ-
ταν εἶχε βρεῖ κανεὶς μιά καλὴ
λύσιν, ἐργάζεται καλύτερα. Πρόσε-
χε λοιπόν...

— Σὲ ἀκούω.

— Κρίνε μόνος σου, ἂν εἶνε
σοβαρὸ τὸ δράμα αὐτό. Τὸ ἔχω
κίβλας καταστρωμένο μὲς στὸ
μυαλό μου. Εἶνε δράμα συζυγι-
κόν... Ὁ ἀπατημένος σύζυγος σκο-
τώνει τὸν φίλο τῆς συζύγου του
ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ διός του φί-
λος, ὁ πῦρ πιστὸς φίλος του—ἂν
δὲν ἦταν φίλος του ἰσως νὰ τὸν

γιὰ τὸ δράμα;
— Βεβαίως... Τώρα ὅλα τὰ
δράματα ἔχουν ἐπιτυχία. Ἄκου.
Οἱ σύζυγοι ἔχει μεγάλη ἐπι-
στοσύνη στὸν φίλο του...

— Τι ἡλικία ἔχει ὁ σύζυγος;
— Μά, ἐπάνω-κάτω, τὴ δική
μου...

— Καὶ ὁ φίλος;
— Νεώτερος! ἀπάντησε ὁ Πέ-
τρος καὶ κύτταξε κατὰματα καὶ
ζωποῦ τὸν φίλο του.

Οἱ Λέων Ντορνούα τὰ εἶχε
χαμένα. Ἀσφαλὲς ὁ συνεργάτης
του τᾶξερε ὅλα!...

— Ἰσως, εἶπε, προσπαθώντας
νὰ δώσῃ φυσικὸ τόνο στὴν φωνή
του, ὁ φίλος πού θέλεις νὰ τὸν
σκοτώσῃς...

— Καὶ μετὰ τὸν τρόπον τὸν
τρόπο! συμπλήρωσε ὁ Πέτρος.

— Πολὺ καλὰ... Ἰσως ὅμως
νὰ ἔχῃ καμμιὰ δικαιολογία, καὶ

νὰ ἔχῃ καμμιὰ δικαιολογία, καὶ

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

— Ποῖα δικαιολογία;
— Τὸν ἔρωτα.
— Ἐπρεπε νὰ τὸν δαμάσῃ.
— Τὴν φιλαρέσκεια τῆς γυναί-
κας.

— Ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν εἶνε φι-
λάρεσκη.

— Πού τὴν ξέρεις;
— Τὴν φαντάζομαι. Ὑποφέρει
ἰσως πολὺ ἐπειδὴ ἔρτασε στὸ ση-
μεῖο ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον τῆς.
Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Τὸ σο-
βαρὸ εἶνε πῶς θὰ ἐκδικηθῇ ὁ σύ-
ζυγος τὴν τιμὴν του. Νομίζω ὅτι
ἂν ἔκλεινε τὸν φίλο μέσα σ' ἓνα
δωμάτιο καὶ ἐχτιζε τὴν πόρτα
του...

— Παλὴν μέθοδος! Ἀντιγρα-
φὴ τοῦ Μπαλζάκ...

— Ἰσα-ἴσα... Εἰς εἶμαι ρω-
μαντικὸς καὶ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ
τρόπος... Λές, μετὰ περιστροφή νὰ
εἶνε καλύτερα;

— Πιὸ νεωτερικὸς θάνα-
τος!

— Ἔστω!... Μήπως ἔχεις ἐ-
δῶ κανένα;

— Ἐδῶ;... Όχι. Μὰ τί τὸ θέ-
λεις τὸ περιστροφή; ψιθύρισε
τρομαγμένος ὁ Λέων.

— Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε... ἀπάν-
τησε ἀπαθέστατα ὁ Πέτρος. Μ' ἄ-
ρέσει νὰ ζῶ ἐν τῷ φυσικῷ τῶ
ἔργῳ μου... Τι κρίμα πού δὲν ἔ-
χεις ἓνα περιστροφή!...

— Έξαφνα ὅμως ἄφησε μιά χα-
ρούμενη κραυγὴ:
— Βρῆκα!... Βρῆκα!...

Καὶ πλησιάζοντας στὸ γραφεῖ-
οῦ Ντορνούα πήρε ἀπὸ ἐπάνω
ἓνα μικρὸ ἰσπανικὸ ἐγχειρίδιο.

Κύτταξε, εἶπε, ἔχει καὶ ἐ-
πιγραφή! «Μέχρι θανάτου» λέει.
Μὰ τὴν ἀλήθεια ὥρατος τίτλος!
Οἱ πῦρ πετυχημένος γιὰ τὸ δράμα
μου... Ὁνειρεύομαι νὰ γράψω
ἓνα δράμα τῆς παλαιᾶς ρωμαντι-
κῆς σχολῆς!

Καὶ ὁ Πέτρος, λέγοντας αὐτά,
ἔσπευσε σὲ δυνάτὰ καὶ παράξενν
γέλια...

Οἱ Ντορνούα ἐννοίωσε ἓνα ρί-
γος νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σῶμα του.

— Ἐπιμένεις, λοιπόν, ὡστόσο,
στὴν τραγικὴ λύσιν; Δὲν θὰ ἦταν
καλύτερα, ἂν ὁ σύζυγος δὲν μά-
θαινε τίποτε καὶ... ὅλα νὰ τελειώ-
νουν εἰρηνικά;

— Όχι!... Οἱ σύζυγοι τὰ ξέ-
ρει ὅλα. Καί, γι' αὐτὸ ἐκδικεῖται
τρομερά!...

Οἱ Ντορνούα ἔτρεψε. Ἀπὸ τῶ-
ρα κίβλας ἔδλεπε στίς ἐφημερίδες
τὴν τρομερὴν εἰδησίαν: «Τὸ ἔγκλη-
μα τῆς οδοῦ Φροσώ». Ἡ ἐκδίκη-
σις τοῦ συζύγου.

— Τρομερὸ! ψιθύρισε.

— Βέβαια... στὴν πρώτη πράξιν
ὁ ἔραστής λέγει στὴν σύζυγον:
«Μέχρι θανάτου». Στὴν τρίτη
πράξιν ὁ σύζυγος λέει στὸν φίλο:
«Μέχρι θανάτου». Δὲν εἶνε ὁμορ-
φο, ἔ;...

— Καί... καλόν... ἐτραῦλισε ὁ Λέ-
ων καὶ ἐπιστοχώρησε πρὸς τὸν
τοῖχο.

— Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί ἔγι-
νες ἔτσι κατακλιμένος; Ὑποφέ-
ρεις; Μήπως θέλεις νὰ πάρῃς

νὰ ἔχῃ καμμιὰ δικαιολογία, καὶ

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

— Ποῖα δικαιολογία;
— Τὸν ἔρωτα.
— Ἐπρεπε νὰ τὸν δαμάσῃ.
— Τὴν φιλαρέσκεια τῆς γυναί-
κας.

— Ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν εἶνε φι-
λάρεσκη.

— Πού τὴν ξέρεις;
— Τὴν φαντάζομαι. Ὑποφέρει
ἰσως πολὺ ἐπειδὴ ἔρτασε στὸ ση-
μεῖο ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον τῆς.
Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Τὸ σο-
βαρὸ εἶνε πῶς θὰ ἐκδικηθῇ ὁ σύ-
ζυγος τὴν τιμὴν του. Νομίζω ὅτι
ἂν ἔκλεινε τὸν φίλο μέσα σ' ἓνα
δωμάτιο καὶ ἐχτιζε τὴν πόρτα
του...

— Παλὴν μέθοδος! Ἀντιγρα-
φὴ τοῦ Μπαλζάκ...

— Ἰσα-ἴσα... Εἰς εἶμαι ρω-
μαντικὸς καὶ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ
τρόπος... Λές, μετὰ περιστροφή νὰ
εἶνε καλύτερα;

— Πιὸ νεωτερικὸς θάνα-
τος!

— Ἔστω!... Μήπως ἔχεις ἐ-
δῶ κανένα;

— Ἐδῶ;... Όχι. Μὰ τί τὸ θέ-
λεις τὸ περιστροφή; ψιθύρισε
τρομαγμένος ὁ Λέων.

— Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε... ἀπάν-
τησε ἀπαθέστατα ὁ Πέτρος. Μ' ἄ-
ρέσει νὰ ζῶ ἐν τῷ φυσικῷ τῶ
ἔργῳ μου... Τι κρίμα πού δὲν ἔ-
χεις ἓνα περιστροφή!...

— Έξαφνα ὅμως ἄφησε μιά χα-
ρούμενη κραυγὴ:
— Βρῆκα!... Βρῆκα!...

Καὶ πλησιάζοντας στὸ γραφεῖ-
οῦ Ντορνούα πήρε ἀπὸ ἐπάνω
ἓνα μικρὸ ἰσπανικὸ ἐγχειρίδιο.

Κύτταξε, εἶπε, ἔχει καὶ ἐ-
πιγραφή! «Μέχρι θανάτου» λέει.
Μὰ τὴν ἀλήθεια ὥρατος τίτλος!
Οἱ πῦρ πετυχημένος γιὰ τὸ δράμα
μου... Ὁνειρεύομαι νὰ γράψω
ἓνα δράμα τῆς παλαιᾶς ρωμαντι-
κῆς σχολῆς!

Καὶ ὁ Πέτρος, λέγοντας αὐτά,
ἔσπευσε σὲ δυνάτὰ καὶ παράξενν
γέλια...

Οἱ Ντορνούα ἐννοίωσε ἓνα ρί-
γος νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σῶμα του.

— Ἐπιμένεις, λοιπόν, ὡστόσο,
στὴν τραγικὴ λύσιν; Δὲν θὰ ἦταν
καλύτερα, ἂν ὁ σύζυγος δὲν μά-
θαινε τίποτε καὶ... ὅλα νὰ τελειώ-
νουν εἰρηνικά;

— Όχι!... Οἱ σύζυγοι τὰ ξέ-
ρει ὅλα. Καί, γι' αὐτὸ ἐκδικεῖται
τρομερά!...

Οἱ Ντορνούα ἔτρεψε. Ἀπὸ τῶ-
ρα κίβλας ἔδλεπε στίς ἐφημερίδες
τὴν τρομερὴν εἰδησίαν: «Τὸ ἔγκλη-
μα τῆς οδοῦ Φροσώ». Ἡ ἐκδίκη-
σις τοῦ συζύγου.

— Τρομερὸ! ψιθύρισε.

— Βέβαια... στὴν πρώτη πράξιν
ὁ ἔραστής λέγει στὴν σύζυγον:
«Μέχρι θανάτου». Στὴν τρίτη
πράξιν ὁ σύζυγος λέει στὸν φίλο:
«Μέχρι θανάτου». Δὲν εἶνε ὁμορ-
φο, ἔ;...

— Καί... καλόν... ἐτραῦλισε ὁ Λέ-
ων καὶ ἐπιστοχώρησε πρὸς τὸν
τοῖχο.

— Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί ἔγι-
νες ἔτσι κατακλιμένος; Ὑποφέ-
ρεις; Μήπως θέλεις νὰ πάρῃς

νὰ ἔχῃ καμμιὰ δικαιολογία, καὶ

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

— Ποῖα δικαιολογία;
— Τὸν ἔρωτα.
— Ἐπρεπε νὰ τὸν δαμάσῃ.
— Τὴν φιλαρέσκεια τῆς γυναί-
κας.

— Ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν εἶνε φι-
λάρεσκη.

— Πού τὴν ξέρεις;
— Τὴν φαντάζομαι. Ὑποφέρει
ἰσως πολὺ ἐπειδὴ ἔρτασε στὸ ση-
μεῖο ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον τῆς.
Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... Τὸ σο-
βαρὸ εἶνε πῶς θὰ ἐκδικηθῇ ὁ σύ-
ζυγος τὴν τιμὴν του. Νομίζω ὅτι
ἂν ἔκλεινε τὸν φίλο μέσα σ' ἓνα
δωμάτιο καὶ ἐχτιζε τὴν πόρτα
του...

— Παλὴν μέθοδος! Ἀντιγρα-
φὴ τοῦ Μπαλζάκ...

— Ἰσα-ἴσα... Εἰς εἶμαι ρω-
μαντικὸς καὶ μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ
τρόπος... Λές, μετὰ περιστροφή νὰ
εἶνε καλύτερα;

— Πιὸ νεωτερικὸς θάνα-
τος!

— Ἔστω!... Μήπως ἔχεις ἐ-
δῶ κανένα;

— Ἐδῶ;... Όχι. Μὰ τί τὸ θέ-
λεις τὸ περιστροφή; ψιθύρισε
τρομαγμένος ὁ Λέων.

— Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε... ἀπάν-
τησε ἀπαθέστατα ὁ Πέτρος. Μ' ἄ-
ρέσει νὰ ζῶ ἐν τῷ φυσικῷ τῶ
ἔργῳ μου... Τι κρίμα πού δὲν ἔ-
χεις ἓνα περιστροφή!...

— Έξαφνα ὅμως ἄφησε μιά χα-
ρούμενη κραυγὴ:
— Βρῆκα!... Βρῆκα!...

Καὶ πλησιάζοντας στὸ γραφεῖ-
οῦ Ντορνούα πήρε ἀπὸ ἐπάνω
ἓνα μικρὸ ἰσπανικὸ ἐγχειρίδιο.

Κύτταξε, εἶπε, ἔχει καὶ ἐ-
πιγραφή! «Μέχρι θανάτου» λέει.
Μὰ τὴν ἀλήθεια ὥρατος τίτλος!
Οἱ πῦρ πετυχημένος γιὰ τὸ δράμα
μου... Ὁνειρεύομαι νὰ γράψω
ἓνα δράμα τῆς παλαιᾶς ρωμαντι-
κῆς σχολῆς!

Καὶ ὁ Πέτρος, λέγοντας αὐτά,
ἔσπευσε σὲ δυνάτὰ καὶ παράξενν
γέλια...

Οἱ Ντορνούα ἐννοίωσε ἓνα ρί-
γος νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σῶμα του.

— Ἐπιμένεις, λοιπόν, ὡστόσο,
στὴν τραγικὴ λύσιν; Δὲν θὰ ἦταν
καλύτερα, ἂν ὁ σύζυγος δὲν μά-
θαινε τίποτε καὶ... ὅλα νὰ τελειώ-
νουν εἰρηνικά;

— Όχι!... Οἱ σύζυγοι τὰ ξέ-
ρει ὅλα. Καί, γι' αὐτὸ ἐκδικεῖται
τρομερά!...

Οἱ Ντορνούα ἔτρεψε. Ἀπὸ τῶ-
ρα κίβλας ἔδλεπε στίς ἐφημερίδες
τὴν τρομερὴν εἰδησίαν: «Τὸ ἔγκλη-
μα τῆς οδοῦ Φροσώ». Ἡ ἐκδίκη-
σις τοῦ συζύγου.

— Τρομερὸ! ψιθύρισε.

— Βέβαια... στὴν πρώτη πράξιν
ὁ ἔραστής λέγει στὴν σύζυγον:
«Μέχρι θανάτου». Στὴν τρίτη
πράξιν ὁ σύζυγος λέει στὸν φίλο:
«Μέχρι θανάτου». Δὲν εἶνε ὁμορ-
φο, ἔ;...

— Καί... καλόν... ἐτραῦλισε ὁ Λέ-
ων καὶ ἐπιστοχώρησε πρὸς τὸν
τοῖχο.

— Μὰ δὲ μοῦ λές, γιατί ἔγι-
νες ἔτσι κατακλιμένος; Ὑποφέ-
ρεις; Μήπως θέλεις νὰ πάρῃς

νὰ ἔχῃ καμμιὰ δικαιολογία, καὶ

Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

</

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΣΑΛΤΕΑΔΟΥ

ΕΗ μουλάρια με χαμόγελο και με πυλωρούς κεφαλή τους, έπεσαν πάλι να χαμπαλίσουν με την καμπίνα. Ο Πέδρο Γκαμπάρδος με τη νεαρή του κόρη Ροζίτα.

«Άλλοι δυο ταξιδιώτες καθόντουσαν στο αντίκρουνο κάλμα: ο σεβάσιμος Καπουκίνος μοναχός Παύλο Λεμάρ και ο υπολοχαγός των ιπποκρίτων Βενίκου, ενώ μπροστά στην καρέκλα και στριμωγμένοι πλάι στον αμαζήλατο καθόντουσαν άμλητοι τρεις κουρελιάρηδες Μεξικανοί, με τα πλατύφυρα καπέλλα τους χωμένα ως τα μάτια.

Ο Πέδρο Γκαμπάρδος, σ' όλα το διάστημα του ταξιδιού, κύτταζε την κόρη του με στοργή, με τρυφερότητα, με και με θλίψη συγχρόνως. Σ' όλες τις μέρες, όλη την παντοφύλη με τον Μαρτίνεθ Ραβινάλδο, το μοναχοκούριό ενός πλουσίου κτηματία της Κόρδοβας—τόν όποιο η Ροζίτα αγαπούσε τρελλά, με και τον όποιο ο πατέρας της δεν χώνευε καθόλου, γιατί ήταν άστυος, και γιατί σύγκριζε στα πιο κακοήγημα κέντρα της περιφέρειας.

Η Ροζίτα πάλι, τυλιγμένη καλά στο μάλλινο της σάλι και βαθυσμένη στους ερωτικούς της ερμηνείες, δεν πρόσεχε καθόλου τον Ολιμμένο πατέρα της. Αντίθετα, έννοιωσε κάποια ευχαρίστηση να σκέπτεται διαρκώς τον αγαπημένο της Μαρτίνεθ, και να παρακολουθού συγχρόνως τη ραβδαία βροχή που έπεφτε έξω, ανατριχίζοντας κάθε λίγο απ' τα άγρια ούρλιασμα του αέρα.

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Κι' όταν πιά νύχτωσε, η θύελλα ξέσπασε με τέτοια σφοδρότητα, ώστε η καρέκλα αναγκάστηκε να σταματήσει μπρος στο έσοικο χάνι του Γκουέ, για να δώσουν άσυλο και μέσα οι ταλαιπωρημένοι ταξιδιώτες και ο' άλλοι.

Καθισμένοι σε λίγο σ' ένα μακρόφωδο τραπέζι της ισόγειας αίθουσας του χανιού, έβγαζαν με όρεξη και ξεσταναίνονταν απ' τη φωτιά του τζακιού οι πέντε μοναχοί που τους όχτω ταξιδιώτες: ο κληρικός, ο άξιωματικός των δρυάγων, η Ροζίτα, ο πατέρας της κι' ο άμαζήλατος Ραβινάλδο.

Οι άλλοι τρεις, οι κουρελιάρηδες Μεξικανοί, είχαν γίνει άφαντοι!... Αυτό παραξένισε τη Ροζίτα, και με απορία στη φωνή της μίλησε σχετικά στον πατέρα της. Ο υπολοχαγός των δρυάγων διάσπασε τότε ν' απάντησή ευγενικά.

—Σωστή η παρατήρησή σας, δεσποινίς. Τώρα προσέχω κι' εγώ πως λείπουν αυτοί οι άνθρωποι. Θάνατι δίχως άλλο σάλτεαδο (ληστές) του κάμπου, που έχουν πάντα τον νο

τους στην κλεψιά και στη ληστεία... Καλά θα κάνουμε να φυλαχτούμε απόψε...

Η Ροζίτα, καθώς άκουσε αυτά τα λόγια, γλώτισε απ' τον τρόμο της. Ο άμαζήλατος σταυροκοπήθηκε, έάρωσε σε μιτ γωνία για ύπνο, και πούν σκεπαστεί με την γονιτή του κάπα, έπεσε στους άλλους:

—Κουμπίστε γωρίς, κύριοι!... Μας άρροπήρησε η κοσμογαλαξία, κι' αύριο πρέπει να ξεκινάμε πρωί-πρωί... Καληνύχτα σας...

Έξω στον σκοτεινιασμένο κάμπο ή θύελλα λυσσομανούσε. Ο Γκουέ άναψε ένα σπαρακτωμένο κι' ώδήγησε τη Ροζίτα στο δωμάτιό της, που είχε μπροστά έναν πλατύ εξώστη, στον όποιο έβλεπαν κι' η πόρτες των άλλων πλάνων δωματίων.

Έπειτα από λίγη ώρα, όλοι κοιμόντουσαν βαθειά στο πανδοχείο, που ήταν βαθυσμένο στο σκοτάδι.

Κατά τα μεσάνυχτα, η βροχή έπαψε, ο αέρας μαλάκωσε κι' ο ουρανός καθάρισε σε λίγο απ' τα βα

Μεξικανός «σαλτεαδόρ».

πύρα, χτύπησαν στο γαλβάνιο κι' όμορφο προσώπιό της κοιμισμένης Ροζίτας, ξυπνώντας την ξαφνικά.

Σταφογιόρισε στο κρεβάτι της ένοχλημένη, έγειρε απ' το άλλο πλευρό, κι' έτοιμάστηκε να ξανακοιμηθεί. Έ

κείνη τη στιγμή όμως άκούστηκαν έπίονα και συνθηματικά σουρτίματα στην αυλή του χανιού, κι' η Ροζίτα παραξενεμένη έτρεξε στο παράθυρο, παραξένισε την κουστίνη, και κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι για να δει.

Αμέσως όμως τραβήχτηκε πίσω κίτρινη σαν πτώμα. Τέσσερες άγνωστοι βοσκόντουσαν κάτω απ' το πυλόνιο της, σκυμμένοι στην κλειδιώνα της

συνό, άντλήρησε κι' η σφαίρα σφύριξε στ' αυτί της νέας. Οι ληστές, φάνετα, την είχαν δει από κάτω. Η Ροζίτα, έξαλλη απ' τον τρόμο της, κλειδώθηκε διαστικά στο δωμάτιό της κι' έκει περιμένα με αγωνία.

Έπειτα από μερικές στιγμές, οι ληστές που καθόρθωναν στο μεταξύ να παραδιάσουν την πόρτα, ώρμησαν μέσα στο χάνι, σπέρνοντας το θάνατο γύρω τους. Ο ένας, ύστερα απ' τον άλλον, σωρίστηκαν κάτω άμματολισμένοι και χτυπημένοι απ' τις σφαίρες τους, ο άμαζήλατος, ο Γκουέ, κι' ο υπολοχαγός των δρυάγων.

Ο Καπουκίνος κληρικός, με σκυμμένο το άσπρομάλλινο κεφάλι του ήταν δεμένος χειροπόδαρα σ' ένα βαρύ τραπέζι και μονάχα στο δωμάτιό της Ροζίτας βοσκόντουσαν άκμα δυο φύγες, έτοιμες να πουλήσουν άκριβιά τη ζωή τους: «Εκείνη κι' ο πατέρας της! ο όποιος είχε τρέξει κοντά της, μόλις άκουσε τους πρώτους πυροβολισμούς. Σφιγμένος ο ένας κοντά στην άλλο,

περίμεναν με μι' άπεριγραπτή αγωνία. Για λίγες στιγμές μιτ πένθημα σιωπή έπεσχε λιπόθυμη στη λίμνη που είχε σχηματίσει στο πάτωμα το αίμα του πατέρα της.

Είχε άναγνωρίσει η δυστυχισμένη το κομμένο δάχτυλο του άραβονιστικού της, στο όποιο έλαμπε ακόμα το ρουμπίνι του δαχτυλιδιού, που του χάρισε η ίδια, την ήμερα των άραβώνων τους!...

Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, η Αστυνομία, είδοποιημένη από τρομαγμένους ταξιδιώτες, έφτασε στο τραγικό χάνι κι' άρχισε τις άνακρίσεις. Την άλλη μέρα το βράδυ πιάσθηκε από καταδικωτικό άποσπασμα ο άπαίσιος Μαρτίνεθ και κλείστηκε στη φυλακή. Όπως εξακριβώθηκε, ο άνθρωπος αυτός έκανε μιτ διπλή ζωή. Έπειδή ο πατέρας του δεν του έδινε όσα χρήματα ήθελε για να τα ξεδωδή άσυλλόγηστα, αυτός έκανε κρυφά το ληστή κι' τα θάλαζε.

Την ήμερα της δικής τους, η Ροζίτα, άρραυσμένη απ' τον πόνο της, διάταζε αν έπρεπε ν' άποκαλύψει στο δικαστήριο την τρομερή—για την τύχη του αγαπημένου της Μαρτίνεθ—αλήθεια. Μά δεν χρειάστηκε να γίνη αυτό, γιατί το εξαγριωμένο πλήθος που γέμιζε την αίθουσα, μόλις έδεν κατηγορούμενο να μπαίνει μέσα, έξέσπασε τη λύσσα του άπτόμα.

Όρμησε σύστημα, έραζε στα υαρινισμένα γέφια του τον άπαίσιό κακόδρυ και πούν προλάβει η πολυάριθμη φρουρά του να τον προστατεύσει, τον κομμάτιασε μπρος στο μάτι της, με άφάνταστη μαγιά!...

Σήμερα, η νεαρή με τόσο άτυχη Ροζίτα βρίσκεται κλεισμένη σ' ένα μοναστήρι. Και μέσα στη σιγή και τη γαλήνη του, προσπαθεί να έπουν λύση κάποις εις πηγές της σπαράσμένης ψυχής της, άπειρώνοντας τα άδικοχρημένα νιάτα της στη λατρεία του Θεού...

Μιτ φοβική θλαστήμια ξέφυγε απ' τα χείλη του κακούργου. Σήκωσε το

πόδι του, το κατέβασε με δύναμη στο γλωβή πρόσωπο του Γκαμπάρδος, και τον άφρησε στον τόπο.

Μά την ίδια στιγμή, ο σάλτεαδο πήδησε πίσω και ούρλιαξε:

—Πάμε να φύγουμε συντρόφοι!... Σκότωσα με το χέρι μου τον πατέρα της μνηστής μου. Ο Σατανάς μας έσπρωξε άπόψε σ' αυτό εδώ το χάνι. Κατάρα!... Κατάρα!...

Εκμέρωσε. Η Ροζίτα γλώπι σαν περπατών και με άρχες κι' άρηρημένες κινήσεις τρελλής, μόλις είχε συνείδηση απ' τον βαρύ λήθαργο, στον όποιο την είχε ρίξει για άρκετές ώρες η έφελτική εκείνη βραδεία.

Σκυμμένη τώρα μπρος στο άμνη κομψί του πατέρα της, χάιδνε με πόνο άνείπωτο, το παραμορφωμένο πρόσωπό του, με δάχτυλα τρεμάμενα.

Ένώ όμως το κρατούσε με λαχτάρα απ' τα μισοσφιγμένα δόντια του παραμορφωμένου εκείνου κεφαλιού, κόπι κύλησε στο πάτωμα.

Τα μάτια της γλάρωσαν από άνείπωτη φρίκη. Αυγούς άγωνίας της έσφιξε το λαρύγγι. Και, έσπάζοντας σε σπαρακτικές κραυγές όδύνης, κυλιόσχε λιπόθυμη στη λίμνη που είχε σχηματίσει στο πάτωμα το αίμα του πατέρα της.

Είχε άναγνωρίσει η δυστυχισμένη το κομμένο δάχτυλο του άραβονιστικού της, στο όποιο έλαμπε ακόμα το ρουμπίνι του δαχτυλιδιού, που του χάρισε η ίδια, την ήμερα των άραβώνων τους!...

Το μεσημέρι της ίδιας μέρας, η Αστυνομία, είδοποιημένη από τρομαγμένους ταξιδιώτες, έφτασε στο τραγικό χάνι κι' άρχισε τις άνακρίσεις. Την άλλη μέρα το βράδυ πιάσθηκε από καταδικωτικό άποσπασμα ο άπαίσιος Μαρτίνεθ και κλείστηκε στη φυλακή. Όπως εξακριβώθηκε, ο άνθρωπος αυτός έκανε μιτ διπλή ζωή. Έπειδή ο πατέρας του δεν του έδινε όσα χρήματα ήθελε για να τα ξεδωδή άσυλλόγηστα, αυτός έκανε κρυφά το ληστή κι' τα θάλαζε.

Την ήμερα της δικής τους, η Ροζίτα, άρραυσμένη απ' τον πόνο της, διάταζε αν έπρεπε ν' άποκαλύψει στο δικαστήριο την τρομερή—για την τύχη του αγαπημένου της Μαρτίνεθ—αλήθεια. Μά δεν χρειάστηκε να γίνη αυτό, γιατί το εξαγριωμένο πλήθος που γέμιζε την αίθουσα, μόλις έδεν κατηγορούμενο να μπαίνει μέσα, έξέσπασε τη λύσσα του άπτόμα.

Όρμησε σύστημα, έραζε στα υαρινισμένα γέφια του τον άπαίσιό κακόδρυ και πούν προλάβει η πολυάριθμη φρουρά του να τον προστατεύσει, τον κομμάτιασε μπρος στο μάτι της, με άφάνταστη μαγιά!...

Σήμερα, η νεαρή με τόσο άτυχη Ροζίτα βρίσκεται κλεισμένη σ' ένα μοναστήρι. Και μέσα στη σιγή και τη γαλήνη του, προσπαθεί να έπουν λύση κάποις εις πηγές της σπαράσμένης ψυχής της, άπειρώνοντας τα άδικοχρημένα νιάτα της στη λατρεία του Θεού...

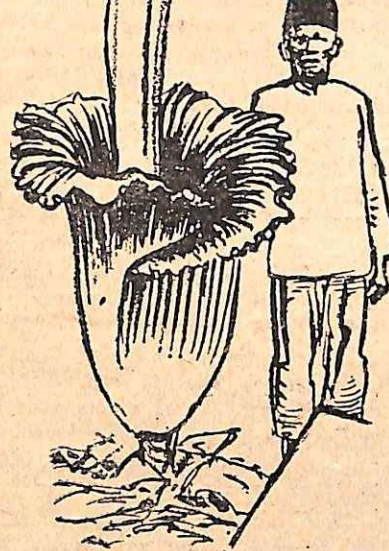
Μιτ φοβική θλαστήμια ξέφυγε απ' τα χείλη του κακούργου. Σήκωσε το

πόδι του, το κατέβασε με δύναμη στο γλωβή πρόσωπο του Γκαμπάρδος, και τον άφρησε στον τόπο.

ΑΠ' ΤΩΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μια παράδεξη άμερικανική έκκλησία. Πώς κοιμάται ο σκίουρος. Το μεγαλύτερο άνθος της ύφης. Ένα παράδεξο άμερικανικό ρεκόρ. Το πιο πολυδουλεμένο αυτοκίνητο του κόσμου. Ένας περίφημος κρασοπατέρας της άρχαίας Ρώμης. Ο Τορκουάτος Νοβέλλος και το καπέλλο του, κ.τ.λ.

Το μεγαλύτερο άνθος της γης.

Μια από τις περιεργότερες χριστιανικές έκκλησίες της ύφης είναι και η ναός της 'Αγίας 'Ελισάβετ που βρίσκεται στο 'Αρκανσας των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Στην έκκλησία αυτή, άπλούστατα, οι πιστοί μπαίνουν από το καμπαναριό!

Η 'Αγία 'Ελισάβετ του 'Αρκανσας γέστηκε έδώ και διακόσια χρόνια περίπου, από μετανάστες και γρουσθήρες, άνυρά σαν μινωό φοροόιο, για να είναι άποσβλητή απ' τις συγγές την έποντ εκείνη έπιθέσεις των έρυθροδέμων 'Ινδών. Περιβάλλεται γύρω-γύρω από έναν πανύψηλο και παχύτατο μανδρότοιο, με πολεμίστρες στην κορυφή, στον όποιο δέν άνοιξαν ούτε την παραμικρή πορτούλα, για να μιν υπάργη σέβος να την παραδιάσουν οι 'Ινδοί και υποδνε μέσα.

Έτσι, η μοναδική της είσοδος βρίσκεται στο καμπαναριό, το όποιο είναι χτισμένο άκριβώς στη κορυφή ενός λόφου απ' ενός για να φαίνεται απ' όλα τα σημεία της γύρω πεδιάδος, κι' απ' έτέρου για ν' άκούγονται όσο το δυνατόν πιο μακρινά η καμπάνες της, δάσεις έσθμιναν κίνδυνο κι' έπιδρομή των έρυθροδέμων.

Είλε τόσο στερεά γτιμένη έκκλησία και το καμπαναριό της, ώστε μολονότι έχουν περάσει διτ αιώνες, διατηρείται θαυμάσια και δεν χρειάστηκε την παραμικρή έπισκευή ως σήμερα. Έξ άλλου, οι κάτοικοι του 'Αρκανσας είναι τόσο περήφανοι γι' αυτήν, ώστε την θεωρούν έθνικό μνημείο και δεν άποφασίσανε ποτέ ως τώρα να κάνουν την παραμικρή μεταρρύθμιση, ν' άνοίξουν, λόγω χάριν, μιτ δεύτερη πόρτα στον πανύψηλο μανδρότοιο της, τώρα που δεν δ' άρχει, πεία, κίνδυνος έπιδρομής.

Το περίεργο αυτό πράγμα που βλέπετε να φοράν στο κεφάλι του ο Κινέζος της εικόνας μας δεν είναι

έν μέρους των 'Ινδών. Κι' έτσι, άκόμη και σήμερα, οι πιστοί που πηγαίνουν να έκκλησιαστούνε, μπαίνουν από το καμπαναριό της.

Ο σκίουρος έχει μιτ περίεργη ιδιότητα, που τώρα μόλις την άνακαλύψανε οι ζωολόγοι. 'Όλη τη ζωή όταν ξεκουράζονται, ή εταν κοιμούνται, κάθονται με το πέσσερα πόδια, ή έπαλύνονται με την κοιλιά στο έδαφος. Ο σκίουρος, λοιπόν, μόνος αυτός απ' όλα τα τετράποδα, όταν θέλει να καθήση για να ξεκουραστή, στηλώνεται στα δυο πσινά του πόδια, έτσι που νάχη έλεύθερα τα δυο μπροστινά του.

Στην ίδια στάση κοιμάται, την νύχτα.

Το μεγαλύτερο λουλούδι της ύφης είναι το γιγάντιο αυτό κρινό που βλέπετε στην εικόνα μας, και το όποιο έπέτυχε να δημιουργήση έπειτα από συστηματική καλλιέργεια πολλών έτών ένας άνθρωπος της 'Ιάδης. Έχει ύψος

δύο μέτρων και δέκα έκατοστόν και ο 'Ιθαγενής έργατης που έχε φωτογραφηθεί δίπλα του, φανερώνει πολύ καλά το ύψος του.

Η μανία των παράξεων ρεκόρ εξακολουθεί να κατέχει πάντοτε τους 'Αμερικανούς. Ένα τέτοιο παράξενο ρεκόρ έπέτυχε τάλυταί, κάποιος σπόρτμαν, ο Τζών Κλάιν, από το Ντήτροιτ των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Τζών Κλάιν καθόρθωσε ν' σκίδη, με τα γόνατα ταγτωμένα ν' άκουμπάη τα δάχτυλά του στο πάτωμα, να ξανασηκώνας και να ξανασκίδη, κάνοντας το ίδιο επί 2.400 φορές συνεχώς, χωρίς να λυγίση ούτε για μιτ στιγμή τη γόνατά του. Για να καταφέρη το ρεκόρ αυτό χρειάστηκε μιτ ώρα άκριβώς, με μέσον όρον 40 κάμψεων στο λεπτό.

Το περίεργο αυτό πράγμα που βλέπετε να φοράν στο κεφάλι του ο Κινέζος της εικόνας μας δεν είναι

ούτε περικεφαλαία, ούτε κανοναβαλλιστικό κάλυμμα. Είναι το έθνικό κάλυμμα μιτς φυλής 'Ιθαγενών, των Μάν-Τά-Πάν, που κατοικούν στα περίχωρα του Τογκίνου της 'Ινδοκίνας.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους κρασοπατέρας των αίωνων, ήτα κι' ο περίφημος Ρωμαίος πατέρας Τορκουάτος Νοβέλλος, που έζησε την έποχή του αυτοκράτορος Τιβέριου και νιτ τον όποιο έχου με γράψει κι' άλλοτε.

Είλε γνωστόν ότι, την έποντ εκείνη, οι Ρωμαίοι, στα δογυδ συμπίστιά τους, έπιναν τεράστια ποσότητες κρασιού, κι' όταν πείσσοι σταμάχι τους δεν χωρούσε άλλο, προκαλούσαν μόνιους έμετι για να μπορέσουν να ξαναπιούν.

Όστόσο κανένας απ' τους μεγάλους κρασοπατέρας της Ρώμης και των άπεράντων έπαρχιών της δ' έμπορούσε να συγκριθή με τον Τορκουάτο Νοβέλλο.

Ο φοβερός αυτός κρασοπατέρας είχε συναγωνιστεί με δλον τους συναδέλφους του της έποχης, όστις κανένας απ' τους μεγάλους κρασοπατέρας της Ρώμης και των άπεράντων έπαρχιών της δ' έμπορούσε να συγκριθή με τον Τορκουάτο Νοβέλλο.

Να ξαναπάτε και να μοι την πέσετε με το κύπελλό του! Και 'άλλοιμνος του αν το κύπελλο δέν έινε δπως μού το έδονον περιγράφει ή αν δεν το άδειάζει μνονοροδοί, έπως λέει ή έφήμη. Θά τον θανατώσω!...

Το δόδυ της άλλης ήμέρας ο Τορκουάτος Νοβέλλος ήταν στο συμπόσιο του παλατιού, στη Ρώμη, καθισμένος δίπλα στον Τιβέριο, και με το περίφημο κύπελλό του μπροστά του. Ο Τιβέριος έμινε άμυπημένος βλέποντας το τι έπινε ο κρασοπατέρας πατρίκιος.

Τη βραδεία εκείνη, ο Τορκουάτος Νοβέλλος άδειασε δεκαερείς φορές μονοροδοί το κύπελλό του. Κι' ο αυτοκράτορας, με θαυμασμό, χωρίς να προσδληθή καθόλου, γιατί ένας άλλος τόν είχε ξεπεράσει, κράτησε τόν νικητή του στη Ρώμη και από τότε τόν είχε τακτικόν συνδαιτημόνα του.

Του—πολλοί μάλιστα είχαν έρθει από τις πιο μακριές έπαρχίες κάνοντας ταξείδι έξη μηνών γ' να συναγωνιστούν μαζί του—κα τους είχε νικήσει όλους!

Ο Τορκουάτος Νοβέλλος έπινε πάντοτε μιτνα γρουσά κύπελλο που είχε βάλει να του κατασκευάσουν ταί, κάποιος σπόρτμαν, ο Τζών Κλάιν, από το Ντήτροιτ των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Τζών Κλάιν καθόρθωσε ν' σκίδη, με τα γόνατα ταγτωμένα ν' άκουμπάη τα δάχτυλά του στο πάτωμα, να ξανασηκώνας και να ξανασκίδη, κάνοντας το ίδιο επί 2.400 φορές συνεχώς, χωρίς να λυγίση ούτε για μιτ στιγμή τη γόνατά του. Για να καταφέρη το ρεκόρ αυτό χρειάστηκε μιτ ώρα άκριβώς, με μέσον όρον 40 κάμψεων στο λεπτό.

Το περίεργο αυτό πράγμα που βλέπετε να φοράν στο κεφάλι του ο Κινέζος της εικόνας μας δεν είναι

ούτε περικεφαλαία, ούτε κανοναβαλλιστικό κάλυμμα. Είναι το έθνικό κάλυμμα μιτς φυλής 'Ιθαγενών, των Μάν-Τά-Πάν, που κατοικούν στα περίχωρα του Τογκίνου της 'Ινδοκίνας.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους κρασοπατέρας των αίωνων, ήτα κι' ο περίφημος Ρωμαίος πατέρας Τορκουάτος Νοβέλλος, που έζησε την έποχή του αυτοκράτορος Τιβέριου και νιτ τον όποιο έχου με γράψει κι' άλλοτε.

Είλε γνωστόν ότι, την έποντ εκείνη, οι Ρωμαίοι, στα δογυδ συμπίστιά τους, έπιναν τεράστια ποσότητες κρασιού, κι' όταν πείσσοι σταμάχι τους δεν χωρούσε άλλο, προκαλούσαν μόνιους έμετι για να μπορέσουν να ξαναπιούν.

Όστόσο κανένας απ' τους μεγάλους κρασοπατέρας της Ρώμης και των άπεράντων έπαρχιών της δ' έμπορούσε να συγκριθή με τον Τορκουάτο Νοβέλλο.

Να ξαναπάτε και να μοι την πέσετε με το κύπελλό του! Και 'άλλοιμνος του αν το κύπελλο δέν έινε δπως μού το έδονον περιγράφει ή αν δεν το άδειάζει μνονοροδοί, έπως λέει ή έφήμη. Θά τον θανατώσω!...

Το δόδυ της άλλης ήμέρας ο Τορκουάτος Νοβέλλος ήταν στο συμπόσιο του παλατιού, στη Ρώμη, καθισμένος δίπλα στον Τιβέριο, και με το περίφημο κύπελλό του μπροστά του. Ο Τιβέριος έμινε άμυπημένος βλέποντας το τι έπινε ο κρασοπατέρας πατρίκιος.

Τη βραδεία εκείνη, ο Τορκουάτος Νοβέλλος άδειασε δεκαερείς φορές μονοροδοί το κύπελλό του. Κι' ο αυτοκράτορας, με θαυμασμό, χωρίς να προσδληθή καθόλου, γιατί ένας άλλος τόν είχε ξεπεράσει, κράτησε τόν νικητή του στη Ρώμη και από τότε τόν είχε τακτικόν συνδαιτημόνα του.

Του—πολλοί μάλιστα είχαν έρθει από τις πιο μακριές έπαρχίες κάνοντας ταξείδι έξη μηνών γ' να συναγωνιστούν μαζί του—κα τους είχε νικήσει όλους!

Ο Τορκουάτος Νοβέλλος έπινε πάντοτε μιτνα γρουσά κύπελλο που είχε βάλει να του κατασκευάσουν ταί, κάποιος σπόρτμαν, ο Τζών Κλάιν, από το Ντήτροιτ των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Τζών Κλάιν καθόρθωσε ν' σκίδη, με τα γόνατα ταγτωμένα ν' άκουμπάη τα δάχτυλά του στο πάτωμα, να ξανασηκώνας και να ξανασκίδη, κάνοντας το ίδιο επί 2.400 φορές συνεχώς, χωρίς να λυγίση ούτε για μιτ στιγμή τη γόνατά του. Για να καταφέρη το ρεκόρ αυτό χρειάστηκε μιτ ώρα άκριβώς, με μέσον όρον 40 κάμψεων στο λεπτό.

Το περίεργο αυτό πράγμα που βλέπετε να φοράν στο κεφάλι του ο Κινέζος της εικόνας μας δεν είναι

ούτε περικεφαλαία, ούτε κανοναβαλλιστικό κάλυμμα. Είναι το έθνικό κάλυμμα μιτς φυλής 'Ιθαγενών, των Μάν-Τά-Πάν, που κατοικούν στα περίχωρα του Τογκίνου της 'Ινδοκίνας.

Ένας απ' τους μεγαλύτερους κρασοπατέρας των αίωνων, ήτα κι' ο περίφημος Ρωμαίος πατέρας Τορκουάτος Νοβέλλος, που έζησε την έποχή του αυτοκράτορος Τιβέριου και νιτ τον όποιο έχου με γράψει κι' άλλοτε.

Είλε γνωστόν ότι, την έποντ εκείνη, οι Ρωμαίοι, στα δογυδ συμπίστιά τους, έπιναν τεράστια ποσότητες κρασιού, κι' όταν πείσσοι σταμάχι τους δεν χωρούσε άλλο, προκαλούσαν μόνιους έμετι για να μπορέσουν να ξαναπιούν.

Όστόσο κανένας απ' τους μεγάλους κρασοπατέρας της Ρώμης και των άπεράντων έπαρχιών της δ' έμπορούσε να συγκριθή με τον Τορκουάτο Νοβέλλο.

Να ξαναπάτε και να μοι την πέσετε με το κύπελλό του! Και 'άλλοιμνος του αν το κύπελλο δέν έινε δπως μού το έδονον περιγράφει ή αν δεν το άδειάζει μνονοροδοί, έπως λέει ή έφήμη. Θά τον θανατώσω!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε λίγο έφτασαν κι' εκεί. Τότε οι Μουσουλμάνοι έτοιμάστηκαν να ξαναπορβολήσουν, μα πριν προφτάσουν να κάνουν τίποτε, ο Αλέρτης έδωσε το πρόσταγμα: «Πορ!» και μια τρομερή όμορυνία των συντρόφων του ξέπλωσε κάτω τους περισσότερους απ' αυτούς. Συγχρόνως ο Αλέρτης ακαταφώνωντας σε μια προσέγγιση, πήδησε μέσα στο τείχος.

Δέκα γιαταγάνια έλαμψαν άμέσως πάνω απ' το κεφάλι του, μα ο Ζάν Πόλ κι' ο Φρίτζ βρέθηκαν στην ίδια στιγμή πλάι του.

Ο Ζάν-Πόλ άνοιξε με το σπαθί του στο δυο το κεφάλι του μουσουλμάνου που βρισκόταν πιο κοντά, ενώ ο Φρίτζ κάρφωνε το ναπολιτάνικο έγχειρίδι του στην καρδιά ενός άλλου. Κάποιος τρίτος ωστόσο ρίχτηκε από πίσω έναντιον του ποιητού και θά τον σκότωσε σίγουρα αν ο γίγας Ζάν-Πόλ από τον όποιο δεν έφευγε τίποτε, δεν τον άρπαζε από τη μέση και σπώνοντάς τον ψηλά, τον πέταξε με τη του τή δύναμη έναντιον των άλλων μουσουλμάνων που βρισκόντουσαν πιο κοντά, ανατρέποντας τους περισσότερους απ' αυτούς.

Ένωμεταξύ και όλοι οι άλλοι άντρες στο άποσπασματός είχαν πηδήξει μέσα στο φρούριο.

Ήταν φανερό πώς ο Αλέρτης κι' οι γενναίοι του οίλοι είχαν γίνει κύριοι της καταστάσεως.

Οι μουσουλμάνοι του φρουρίου, έπηρεασμένοι ακόμα απ' την άναμνηση της ανατίξεως της φελλούκας, τρομοκρατημένοι απ' την είσοδο των επιδρομέων μέσα στο φρούριο, έπαψαν έπειτα από μια στιγμή κάθε αντίστασι.

Πέταξαν τα όπλα τους κι' έπσαν γονατιστοί μπροστά στο Αλέρτη, επικαλούμενοι το έλεός του.

Ο σκοπός των γενναίων Ναπολιτάνων είχε πραγματοποιηθεί.

Ο Αλέρτης διάταξε άμέσως τους άντρες του να πάρουν τη μάχη και να περικυκλώσουν τους μουσουλμάνους έχοντας τα όπλα τους γονισμένη έναντιον τους, για το φόβο καρμής προδοσίας.

Από τους έζητα άνδρες που άποτελούσαν τη φρουρά του μικρού φρουρίου πριν απ' το βουβαρισμό και τη μάχη, έμειναν γεροί μονάχα οι τριάντα. Έκτος όμως απ' αυτούς, ανακάλυψαν χωμένους σε κάποιο κρυψώνα και μερικούς από τους πειρατές της φελλούκας.

Ο Αλέρτης τους χώρισε σε μικρούς όμιλους γιατί και το δικό του σπάττιον δεν ήταν καθόλου πολυάριθμο. Έπειτα τους κατέβασε στην άκτι, αφού προηγουμένως, για κάθε ένδειξη, έφωτισε τα κανόνια του φρουρίου. Κατόπιν, δαμένους πυλινό, τους μετέφερε επάνω στην Έλενα.

Οι αχμαλώτοι του Αλέρτη ήταν πάλινα στενακίζοντες από την του Αλγερίου και όχι από πειρατές. Με τέ-

τοια λόγια ήταν σχεδόν βέβαιος πως θα πετύχαινε την εξαγορά των γονέων της Μινιόν.

Γι' αυτό, όταν οι αχμαλώτοι επιδιότασαν μέσ' στο πλοίο κι' ήρθε κι' η δική του σειρά, να μπή μέσα στη θάλασσα και να εγκαταλείψουν την αφρικανική γη, ο Αλέρτης γούισε προς το Νοτιά, και κυριευμένος ολόκληρος από μι' άπεραντη έλπίδα που όλα φαινόντουσαν τώρα να τη δικαιολογούν, φώναξε δυνατά:

—Καλή άντάμωσι σε λίγο, μαρκή-
σιε νεέ Κυπριάνι!

Έπάνω στη θαλαμηγό, περιπολούνταν τώρα τους πληγμένους κι' επιδιώκονταν τις λιγοστές ζημιές που είχαν προξενήσει τα θλίματα των Αλγερίνων. Καθώς ο Αλέρτης επέβλεπε την κάθοδο των αχμαλώτων στο χτός, μια ζωηρή συγκίνηση κυρούσε έξω από τους Ναπολιτάνους όρεινούς, που μετείχαν της άποστολής κι' οι όποιοι είχαν λάβει μέρος και στην πρώτη άποστολή, σ' αυτή κατά την οποία ο μαρκήσιος Κυπριάνι κι' ο Φορτουνάτο είχαν εξαφανιστεί.

Είχαν άναγνωρίσει μεταξύ των πειρατών, των άρχηγό των κορσάρων, που προδοτικά τους είχε συλλάβει: Άλλοτε αχμαλώτους κι' ο όποιος είχε πωλήσει τον πατέρα της Μινιόν και την γενναίο του σύντροφο στο σκληρόπάζαρο!... Αυτός ο κακούργος είχε

κατορθώσει ως τη στιγμή μη έμεινε, να κρύβει τα χαρακτηριστικά του μέσα στις δίπλες του τουρμπανιού του. Με ά-
ταν ένας απ' τους όρεινούς του το άπέσπασε και φάνηκε πώς το πρόσωπό του, όλοι τον άναγνώρισαν.

—Θάνατος! Θάνατος στον άτιμο λη-
στή! άζιώσαν με μια φωνή όλ' οι όρεινοί.

Ο Αλέρτης έβλεπε πως οι τιν έλυντσαζαν. Μα αυτός ο ύμνος ήταν ίσως ο πιο πολύτιμος απ' όλους. Γι' αυτό έλεπε στους συντρόφους του:

—Μην άνησυχείτε! Θα του επιβληθώ, έντός της ήμέρας, η τιμωρία της όποιος είνε άξιος.

Και διάταξε να τον κατεβάσουν κι' αυτόν σιδεροδέσμιο κάτω στο χτός. Ο Άλλιος πειρατής ήταν κατάγλωμος κι' έτρεμε σύγκορμος.

—Η άρχή ήταν περίφημη! Έλε-
γαν τώρα οι γενναίοι όρεινοί. Κατα-
στρέψαμε τη φελλούκα αυτού του ά-
θλιου κι' αυτόν τον ίδιο τον πάσαμε αχμαλώτο. Όλα δείχνουν πως η δου-
λειά μας θα πάη καλά.

Και συνηθισμένοι να πιστεύουν στους οίανούς, έβλεπαν εύτυχέστερα γεγονότα για το μέλλον.

Έπειτ' από μια ώρα, η «Έλενα» με τις ζημιές της διορθωμένες έντε-
λως, άπομακρυνόταν από την άκτι. Μεταφέροντας το ανθρώπινο φορτίο

Ο μπέης καθόταν σ' έναν όντά του σεραγιού του...

της, με τα κανόνια της έτοιμα και καθαρισμένα, για κάθε ένδειξη, ή κομψή θαλαμηγό των Κυπριάνι, έπλεε προς τα δυτικά, προς την πρωτεύουσα του Αλγερίου.

Είχαν περάσει τρεις μέρες από τότε που ο μαρκήσιος νεέ Κυπριάνι κι' ο Φορτουνάτο είχαν συλληφθεί και πάλι αχμαλώτοι. Τους είχαν χωρίσει και τους είχαν ρίξει στο τρομερό κάτεργο του Αλγερίου, όπου είχαν χάσει πώς και πώς έλπίδα σωτηρίας.

Έξω από την ήμερα εκείνη, ένα χα-
ράδι φάνηκε μπροστά στο Αλγερίο και άφου στάθηκε σε τέτοια άπόστα-
σι ώστε να μη τ' άφάνουν τ' άναρ-
μητα κανόνια των φρουρίων του, έψω-
σε λευκή σημαία.

Σχεδόν άμέσως μια θάλαα ξεκίνησε απ' το πλοίο εκείνο και διευθύνθηκε προς την άκτι. Μέσα στη θάλαα βρισκόντουσαν δυ άντρες: Ένας στρα-
τιώτης του υπέ το Αλγερίου κι' ένας μουσουλμάνος ναύτης. Ήσαν δυ άπ' τους αχμαλώτους που είχαν συλλάβει πριν από μερικές ήμέρες ο Αλέρτης κι' οι σύντροφοί του, όπως και το πλοίο δεν ήταν άλλο απ' τη θαλαμηγό «Έλενα».

Ο στρατιώτης μετέφερε μια έπι-
στολή του Αλέρτη προς το μπέη του Αλγερίου, η όποία ήταν συνταγμα-
νη ως εξής:

«Συλλάβαμε αχμαλώτους τριάντα Αλγερίους στρατιώτες κι' όχτώ πει-
ρατές. Σας προτείνουμε λοιπόν την άναλλαγή τους με τρεις χριστιανούς αχμαλώτους μας, των όποιων τα όνόματα είνε: μαρκήσιος Τζοβάνι νεέ Κυπριάνι, μαρκήσιος Έλενα νεέ Κυ-
πριάνι και Φορτουνάτο, άξιωματικός της Α. Μ. της βασιλείσεως της Νεα-
πόλεως. Αν, προτού νυχτώσει, οι τρεις αυτοί αχμαλώτοι σας δεν βρί-
σκονται σώοι και όντες επάνω στο πλοίο μας, ή αν δεν μάς δοθούν εγ-
γυήσεις για τη ζωή τους και την ά-
πελευθέρωσή τους, θα κρεμάσουμε τους αχμαλώτους μας από τα κατά-
για του πλοίου μας. Το ίδιο θα γίνη και σε περιπτώσι που θα δείξετε έχ-
θρικές διαθέσεις έναντιον του πλοίου μας. Για να σάς δείξουμε ότι είμαστε άποφασισμένοι να πραγματοποιήσουμε τις άπειλές μας, θα κρεμάσουμε άμέ-
σως τον άρχηγό των πειρατών, για να τον τιμωρήσουμε για τα προσωπι-
κά του εγκλήματα και για μια παλιά προδοσία του».

Και όπως έγραφε η έπιστολή, οι δυ άγγελισφόροι, ενώ ακόμα έπλεαν προς το Αλγερίο με τη θάλαα, είδαν με τρόμο να ύψωνται ένα σώμα στην κρυφή του καταρτιού, τινάζόμενο ά-
πό τους πασμούς της άγωνίας. Έτσι, όπως ύψαζόταν ο Αλέρτης στους όρεινούς, τιμώρησε τον άθλιο ληστή, έξ αίτίας του όποιου ο Τζοβάνι Κυ-
πριάνι, κι' ο Φορτουνάτο βρισκόντου-
σαν τώρα αχμαλώτοι. Έκτος αυτού, ο θάνατος του κακούργου χρησίμευε

και ως παράδειγμα.

Έξ άλλου, ο άνθρωπος αυτός που ήταν έξ ίσου άναήδρος όσο και κα-
κούργος, πριν ύποπται το μαρτύριό του, είχε δώσει στους Ναπολιτάνους πληροφορίες χρήσιμες για να ξανα-
θρουν άνέμεσα στους σκλάβους αυ-
τούς που άναζητούσαν. Το έκανε αυτό, γιατί νόμιζε πως έτσι θα ξέφευγε από τη δικαία τιμωρία του... Μα ο Αλέρτης αυτή τη φορά δείχτηκε ά-
δυσώπητος, γιατί έπρεπε να δώσει έ-
να τρομερό παράδειγμα στους Αλγε-
ρίνους.

Η θέα του άκίνητου πλοίου, που έμοιαζε ν' ένα άνησυχαστικό ακαράδι φάντασμα, τα κανόνια του των ό-
ποιων ή μπορούσε έλαμψαν προτεταμέ-
νες κι' άπειλητικές, το ανθρώπινο σώμα που κρεμόταν σ' ένα άπ' τα κατάρτια του, δεν άρχισαν να προ-
καλέσουν ζωηρή έντύπωσι μέσα στην πόλι.

και ως παράδειγμα.

Οι δυ αχμαλώτοι που ο Αλέρτης είχε στείλει στην έστρά, ως κομιστάς του τελευταίου του, είχαν άκούσει την έξομολόγησι του άρχιπειρατού, πριν των κρεμάσουν. Μπόρεσαν λοιπόν να ύποδείξουν τον άνθρωπο στον ό-
ποιο είχαν πωληθεί ο μαρκήσιος νεέ Κυπριάνι κι' ο Φορτουνάτο. Έρωδια-
σμένοι με τις πληροφορίες αυτές, οι άξιωματικοί του υπέ άρχισαν άμέ-
σως τις άναζητήσεις τους. Έπειτα από μια ώρα, είχαν μάθει: ότι τον έ-
ναν απ' αυτούς τον είχαν οίσει στο κάτεργο, έπειδή άποπεισθήκε να διαπτεύσει. Έτσι τότε πήγαν στη φυλακή, της όποιας ο διοικητής τους ώδήγησε άμέσως μπροστά στον φορ-
τουνάτο.

Ο έπικεφαλής των άξιωματικών είπε στο νεαρό όρεινό:

—Από τη στιγμή αυτή είσαι ελεύ-
θερος. Ο μπέης μας έδωσε χάρη σε σενα, καθώς και στον άλλο χριστιανό που πωλήθηκε μαζί μ' εμένα. Εξέρει-
να μιά πής που βρίσκεται:

Έλεύθερος!... Έλεύθερος!... Ο νε-
αρός κι' άδάμαστος Φορτουνάτο είχε το κομψό του σημάδεμένο άπ' τη βα-
σανιστήρια που είχε ύποφέρει ως τε-

πως το καταλάβαινε κι' ο ίδιος—δεν μπορούσε να κάνει τίποτε.

Τότε ο τελευταίος, χροσημοποιών-
τας τις γνώσεις του της άραβικής, εί-
πε στους άξιωματικούς:

—Δίντε, συνοδύσατέ μας! Θα σάς οδηγήσουμε κοντά στην εύγενική σόβου του συντρόφου μου.

Από το κάτεργο φανόταν καθαρά ή θαλαμηγός και το πτώμα του άρ-
χαγού των πειρατών που ήταν κρε-
μαμένο στο μακρότι της. Σαράντα περίπου άλλοι μουσουλμάνοι θ' είχαν

τε. Μα άμέσως τα έσχασε όλα και τα μάτια του έλαμψαν.

Ο σόντροφός μου στην αχμαλώ-
σι και άρχηγός του—ιπάντης ζω-
ρά—συνέληφθη μαζί μου πρό τεσσά-
ρων ήμερών. Μάς ώδήγησαν μαζί σ' αυτό το κάτεργο, μα έδώ μάς χώρι-
σαν.

Τότε οι φύλακες, του κατέργου φο-
χισαν ν' άναζητούν τον Τζοβάνι, τον όποιο δεν άγγισαν ν' άνακαλύψουν σ' ένα άλλο διαμέρισμα της τρομερής φυλακής.

Βάζεις! τον διάταξε άπότομα ο φύλακας που είχε διαταγή να την ά-
γής μεσα στην αίθουσα, στην ό-
ποια περιέμεναν οι άξιωματικοί.

Τότε ο τελευταίος, χροσημοποιών-
τας τις γνώσεις του της άραβικής, εί-
πε στους άξιωματικούς:

—Δίντε, συνοδύσατέ μας! Θα σάς οδηγήσουμε κοντά στην εύγενική σόβου του συντρόφου μου.

Από το κάτεργο φανόταν καθαρά ή θαλαμηγός και το πτώμα του άρ-
χαγού των πειρατών που ήταν κρε-
μαμένο στο μακρότι της. Σαράντα περίπου άλλοι μουσουλμάνοι θ' είχαν

τε. Μα άμέσως τα έσχασε όλα και τα μάτια του έλαμψαν.

Ο σόντροφός μου στην αχμαλώ-
σι και άρχηγός του—ιπάντης ζω-
ρά—συνέληφθη μαζί μου πρό τεσσά-
ρων ήμερών. Μάς ώδήγησαν μαζί σ' αυτό το κάτεργο, μα έδώ μάς χώρι-
σαν.

Τότε οι φύλακες, του κατέργου φο-
χισαν ν' άναζητούν τον Τζοβάνι, τον όποιο δεν άγγισαν ν' άνακαλύψουν σ' ένα άλλο διαμέρισμα της τρομερής φυλακής.

Βάζεις! τον διάταξε άπότομα ο φύλακας που είχε διαταγή να την ά-
γής μεσα στην αίθουσα, στην ό-
ποια περιέμεναν οι άξιωματικοί.

Ο πατέρας της Μινιόν ύπαικουσε περήφανος και με το κεφάλι ψηλά. Έπειδή δεν του είχαν πει τί τον έ-
θελαν, περιέμενε καμιά χειροτέρευσι της τύχης του. Μέσα στην αίθουσα που περιέμεναν οι άξιωματικοί, στην ίδια αίθουσα στην όποια τους είχαν φορτώσει με σίδερα πριν από λίγες ή-
μέρες, είδε έξω από τον Φορτουνάτο.

Ένας μαύρος κορσάρης με ένα λίκνο του έλασε τα σιδερένια βραχιόλια που

και θ' ας οδηγήσουμε άμέσως κοντά της...

Η λίμνη έδάγκωναν το μέταλλο. Σε λίγο, τα δεσμά του Φορτουνάτο έ-
πσαν, όπως έπσαν κατόπιν και του μαρκησιού.

Τότε με μια αυθόρμητη κίνησι, με την ίδια όρμη, οι δυ άντρες άπελευθε-
ρώσαν ν' άναζητούν τον Τζοβάνι, τον όποιο δεν άγγισαν ν' άνακαλύψουν σ' ένα άλλο διαμέρισμα της τρομερής φυλακής.

χεριών του.

—Βλέπετε;... φώναξε ο γενναίος ό-
ρεινός μόλις τον είδε. Και τα δικά σας δεσμά θα πέσουν όπως τα δικά μου...

—Ένε αλήθεια; έκανε ο Τζοβάνι, μη πιστεύοντας στ' αυτιά του. Φορ-
τουνάτο, τί λές;

Μα την ίδια στιγμή, ένα άλλος μαύρος άρπαξε τις χειροπέδες του Τζοβάνι και σφίγγοντάς τις, μέσ' στις μασέλες μιας τανάλιας, άρχισε να τις λιμαρίζει με τη σειρά του.

Τότε ο έπικεφαλής των άξιωματι-
κών, γούισε προς τον άνθρωπο που τους χρησίμευε ως διαμνηνός, και του είπε:

—Μα γυνίκα, ή σύζυγος χωρίς άλλο αυτό έδώ, πείπει ν' άπελευθε-
ρωθί μαζί τους. Ρώτησέ τους αν έ-
χουν που βρίσκεται.

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έδει-
ξε τον μαρκήσιο. Μα ο Φορτουνάτο, ο όποιος ήξερε αρκετά καλά τ' άραβι-
κά, τον κατέλαβε.

—Η Έλενα! φώναξε άνατριχιά-
ζοντας. Έξοχώτατε, ή Μαντόνα ή ά-
πελευθερώθη κι' αυτή.

Και γρονίζοντας προς τους μουσουλ-
μάνους, επήλθε:

—Κόψετέ μας γρήγορα τα δεσμά

της ίδια τύχη, αν οι συμπατριώτες τους δεν βιαζόντουσαν. Αυτό το θέα-
μα μεγάλωσε το ζήλο των Αλγερί-
νων άξιωματικών. Και ο έπικεφαλής τους έστειλε μια θάλαα να φέρη στην «Έλενα» την είδησι ότι οι δυ χρι-
στιανοί είχαν άπελευθερωθεί κι' ότι σε μερικές ώρες θα βρισκόντουσαν έ-
πάνω στη θαλαμηγό μαζί με την αχ-
μάλωτο προς άπελευθέρωσι της ό-
ποιας πήγαιναν τώρα.

Μα ή άπόστασι ήταν μεγάλη απ' την άκτι ως το μέρος που βρισκόταν άγκυροβολημένο το χριστιανικό πλοίο και οι δυ πρώην σκλάβοι θ' άπορύν-
τουσαν μακριά, πριν ή θάλαα φτάσει στον προορισμό της.

Πράγματι, καθάλα σε καθαρότατα λόγια, ο μαρκήσιος νεέ Κυπριάνι, ο Φορτουνάτο κι' οι άξιωματικοί έστα-
σαν κοντά στην Έλενα, πριν ή θάλαα ή θάλαα που έφερε την καλή είδησι, φτάσει στη θαλαμηγό. Η σποχή και ήγία μαντόνα βρισκόταν σ' ένα χωρά-
φι, άπαρηχολημένη με τη σκληρή κα-
θυμερινή της εργασία, όταν ο Τζο-
βάνι, ο Φορτουνάτο κι' οι άξιωματι-
κοί παρουσάστηκαν.

Ακούγοντας το θόρυβο των άλλ-
γων τους, σήκωσε θλιβερά το κεφάλι της.

Και έξω από μένει σαν ά-
πολιθωμένη, με την έπιπνοή της κομμένη και με όλο της το σώ-
μα συγχρονίζουνο από είγη.

Είχε διακρίνει, είχε άναγνω-
ρίσει το σύζυγό της.

Για μια στιγμή νόμιζε πως εί-
χε πάσει οθαυλαπάτη, πως είχε τρελλαθεί. Μα όχι... όχι!... Για-
τί ο Φορτουνάτο βρισκόταν στο πλευρό του Τζοβάνι... Όχι!... Γιατί ο πατέρας του παιδιού τους, ο πατέρας της Μινιόν, δια-
σχίζοντας μ' ένα υπεράνθρωπο πύθμα την άπόστασι που τους χώριζε, έφευγε γονατιστός μπροστά της.

Όχι, δεν ήταν όραμα τρελλό, για-
τί γάμψε τώρα τα χέρια της και τα μάτια της με φίλημα, με φίλημα και με δάκρυα...

...Έδώ ή πένητα του συγγράφους σπαιτάται από άδυναμία. Έτσι, από τότες δοκιμάσεις, ύστερ' από μια τέ-
ποια αχμαλώσι, ύστερ' από ένα τέ-
σο σκληρό χωρισμό, ή νέα αύγή της έλευσείας είχε άνατείλει. Ο Τζοβάνι κι' ή Έλενα βρισκόντουσαν ένω-
μένοι πάλι.

Πώς να περιγράψουμε την άπεραν-
τη μέθη αυτών των ψυχών;

Όσοι καρδιές έννοώσαν τί ήνε μεγάλη άγάπη, θα καταλάβαινε όσα έμεις δεν μπορούσαμε έδώ, μόνας τους...

XXXI
Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ένωμεταξύ, ή θάλαα των μου-
σουλμάνων είχε πλησιέσει το χριστι-
ανικό πλοίο. Και εκείνοι που έπείθα-
ναν σ' αυτή, έπανελάσαν τις είδησεις που τους είχαν άναθέσει να μεταδώ-
σουν. Ο Αλέρτης κι' όσοι ήσαν μαζί του δεν έλιπζαν ποτέ σε μια τόσο σύντομη και μεγάλη έπιτυχία. Η ά-
φιβολία τους έσπινγε ως τη στιγμή εκείνη την καρδιά.

(Ακολουθεί)

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤ ΓΚΑΪΝΟΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΙ ΦΑΡΡΕΛ

Τὸ ἰδεώδες ἑρωτικό ζευγάρι. Ὁ γάμος τῆς Ζαννέτ μ' ἕνα νεαρό δικαστή. Ἡ ἀπογοήτευσις τῶν Ἀμερικανῶν. Πῶς ἡ Ζαννέτ ἔχασε τὸν Τσάρλι. Τὶ κάνει τὸ γυναικεῖο πείσμα καὶ ἡ ἡλίθεια. Ἡ σχέσις τοῦ Τσάρλι καὶ τῆς Βιρτζίνιας Βάλλι. Τὶ κάνουν οἱ κακοὶ φίλοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

μα.

Ἡ ἄτυχη Ζαννέτ κουνούσε τὸ γυναικίλλο κεφάλι τῆς καὶ προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ:

— Ἐνὲς ἀλήθεια, εἶπε, ὅτι ὁ Τσάρλι καὶ ἐγὼ δοκιμάσαμε ν' ἀγαπηθούμε.

Ἐχουμε μεγάλη ἐκτίμησι καὶ ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν αἰσθανθήκαμε ἑαυτοὺς ποὺ ἀγαπᾶμε ἀλλήλους.

Καὶ ὅμως! Καὶ τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὴν ποῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Ζαννέτ δὲν τὰ ἐπίστευε. Ἀλλὰ εἶχε περάσει περὶ τὸν Ρουβίκωνα καὶ ἦταν πολὺ ὑπερῶς περὶ τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ τὸ λάθος τῆς. Ἡ Ζαννέτ ἀγαποῦσε τὸν Τσάρλι Φαρέλ, ἀλλὰ τὸν ἔχασε. Καὶ τὴν ἔχασε ἀπὸ δικῆς τῆς λάθος.

Ἡ Ζαννέτ καὶ ὁ Τσάρλι μάλωσαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπειδὴ ἡ Ζαννέτ,

Βιρτζίνιας ἦταν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ὁ Φαρέλ τὴν κάλεσε τηλεφωνικῶς:

— Ἐλα κάτω στὴν προκουαία, τῆς εἶπε, ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κατὰ σπουδαίον.

Τῆς ἡμέρας ἀκριβῶς ἐκείνης ἡ Ζαννέτ Γκαϊνὸρ καὶ ὁ Τσάρλι Φαρέλ σκεδίαζαν νὰ κάνουν ἕνα μυστικὸ γάμον, καὶ τὸ ἀσπασμὸς νέου ποῦ ἀκούσε ὁ Φαρέλ ν' ἀνακοινώσῃ στὴν Βιρτζίνια Βάλλι, ἦταν ἀκριβῶς ὁ προσχησμὸς γάμου τοῦ.

Στὴν παρέα βρισκόταν καὶ ἕνας ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὸν φίλον τοῦ Φαρέλ. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος λοιπὸν ἀκούσε τὸ τηλεφώνημα καὶ, γνωρίζοντας τὴν ἀντιπάθειαν τῆς Ζαννέτ πρὸς τὴν Βιρτζίνια Βάλλι, ἔτρεξε σ' ἕνα ἄλλο τηλέφωνον καὶ ἐκάλεσε τὴν Ζαννέτ.

ἐντολὴν στὴν ὑπηρεσία τῆς νὰ μὴ τὸν δεχθῶν.

— Ἀν ἀγαπᾷς τόσο πολὺ τὴν Βιρτζίνια, πᾶρε αὐτήν, τοῦ παρήγγειλε μ' ἕνα κινεὶ φίλον.

Ὅταν γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Τσάρλι ἔλασε νὰ ἰδῇ τὴν Ζαννέτ καὶ ἡ ἀντίδρασις τῆς Ζαννέτ τότε καὶ αὐτὴς ἀντιτάχθηκε τὸ αἶμα τοῦ ν' ἀντάξῃ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιζητήσῃ περὶ τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ ν' ἀρνήσῃ τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸν ἑαυτοῦ.

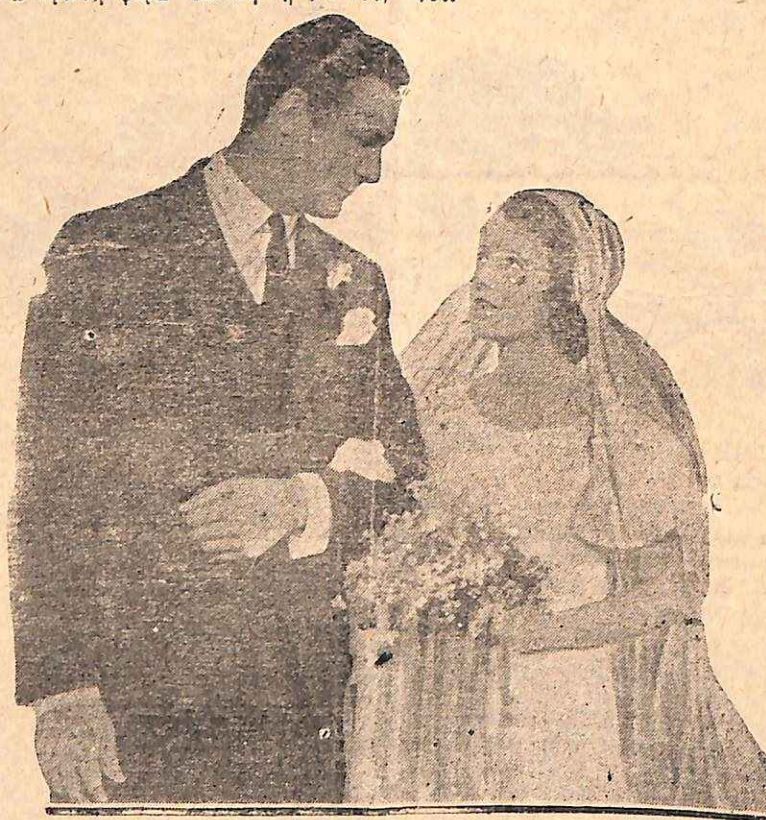
Μολαταῦτα οἱ δύο ἀτυχεῖς ἑρωτευμένοι συναντήθηκαν γιὰ τελευταίαν φορὰ καὶ ἐκείνη, τὴν παρρησιᾶν ἐκείνην, πᾶρε αὐτήν, τοῦ παρήγγειλε μ' ἕνα κινεὶ φίλον. Ὅταν γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Τσάρλι ἔλασε νὰ ἰδῇ τὴν Ζαννέτ καὶ ἡ ἀντίδρασις τῆς Ζαννέτ τότε καὶ αὐτὴς ἀντιτάχθηκε τὸ αἶμα τοῦ ν' ἀντάξῃ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν ἐπιζητήσῃ περὶ τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ ν' ἀρνήσῃ τὰ πράγματα νὰ τραβήξουν τὸν ἑαυτοῦ.

Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁ Τσάρλι Φαρέλ καὶ ἡ Βιρτζίνια Βάλλι παντρεύτηκαν στὴ Νέα Υόρκη. Τὸ ἰδιωτικὸ ζευγάρι τοῦ κινηματογράφου εἶχε καταστρέφῃ ἀμοιβαίως τὴν εὐτυχίαν τοῦ.

Γιὰ τὸν κόσμον, ὥστόσο, ὁ Τσάρλι καὶ ἡ Ζαννέτ ἐξοκολοῦσαν πάντα νὰ εἶναι φίλοι. Ἐξοκολοῦσαν ὅπως καὶ πρὶν νὰ παίζουν στίβους ταῖς, καὶ ἡ ἐρωτικὴ τῶν σκηνῶν ἐξοκολοῦσαν νὰ ἔχουν τὴν εὐκρίνειαν τῶν παλιῶν.

Ἀγαπῶντοσαν, βλέπετε, ἀκόμα καὶ ἡ μὴν περίπτωσις ποῦ μπορούσαν νὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἀγάπην τοῦς, ἦταν ἐπάνω στὴν σκηνή, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑποκρίνονται ψεύτικα αἰσθήματα. Καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦς βλέποντες τοῦς νὰ παίζουν πάλι τοὺς ρομαντικούς καὶ τρυφεροὺς ἑρωτευμένους, συνειννοῦσαν μέχρι δακρύων καὶ κανεὶς δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν τραγωδίαν ποῦ παίζονταν στὴν καρδίαν αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων.

Ἡ ἐταιρεία «Φίξ» στὴν ὁποία ἐργαζόντουσαν καὶ οἱ δύο καλλιτέχναι, θέλησε ἐπανειλημμένως νὰ διευκο-

Ὁ Τσάρλι Φαρέλ καὶ ἡ Ζαννέτ Γκαϊνὸρ.

παρὰ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ταπεινότητα ποῦ δαίχνει στὴν ἰδίαν ἔχει πολὺ αὐταρχικὸν χαρακτῆρα καὶ εἶναι σὲ μεγάλο σημεῖον ὀξύθυμος καὶ πεισματῆρας, παρ' ὅλο τὸ ἀγγελικὸν τῆς χαμόγελο.

Μία ἐποχὴ λοιπὸν ὁ Φαρέλ ἔκανε συνὰ συντροφίαν μετὰ τὴν Βιρτζίνια Βάλλι, μὴ ἀλλὰ γνωστὴ ἡθοποιός. Τῆς Ζαννέτ ὅμως αὐτὴ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου καὶ τοῦ ἔκανε κινεὶς παρατηρήσεις. Ὁ Τσάρλι ἐγγέλαι καὶ τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι σὲ μέλλον θ' ἀποφύγῃ τὴν μὲς Βάλλι ὅσο περισσότερον μπορούσε.

Τὴν ἐπομένη ὁ Τσάρλι μαζί μετὰ μὴν παρέα ἀπὸ φίλους τοῦ κατέβηκε στὴν προκουαίαν γιὰ νὰ πᾶν ἕνα περπάτημα μετὰ τὴν Βάλλι. Ἡ Βάλλι τῆς

— Ἐρῶ, τῆς εἶπε, πῶς ὁ Τσάρλι σοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ἐκασυναντήσῃ τὴν Βιρτζίνια. Ἄν νομίζεις ὅμως ὅτι σκοπεῖ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν, κατέβηκε στὴν προκουαίαν γιὰ νὰ τοῦς ἰδῇς μαζί.

Ἐξω φρενῶν ἡ Ζαννέτ ἐκρέμασε τὴν ἀκουστικὴν καὶ χωρὶς νὰ κερῆ καθόλου, κάθισε καὶ ἔγραψε ἕνα τηλεγράφημα πρὸς τὸν Λύντελ Πέκ, ἕνα νεαρό δικαστὴ ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε γνωρίσει σὲ μίαν δίκη τῆς καὶ τῆς εἶχε ἐπανειλημμένως προτείνει νὰ γίνῃ σύζυγός τοῦ, λέγοντάς τοι ὅτι δέχεται τὴν πρότασιν τοῦ.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρουν ἀπὸ τὴν περπάτημα ὁ Φαρέλ ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Ζαννέτ, ἀλλὰ ἐκείνη εἶχε δώσει

Ἡ Ζαννέτ Γκαϊνὸρ καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ νεαρός δικαστής, μετὰ τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ χωρίσῃ.

λόγην τὴν θέσιν τοῦς. Ἐβάλε τὸν Τσάρλι Φαρέλ νὰ παίζῃ μετὰ τὸν Μάριον Ντέξον, ἀλλ' ἡ ταινία αὕτη ἦταν ἀποτυχία. Στὴν ταινίαν «Ἡ Τέτις ἀπὸ τὴν χώρα τῶν χαϊμαρῶν», τὴν διασκευή ἑνὸς ἀπὸ τὰ δημοφιλέστερα ἀμερικανικὰ μυθιστορήματα, ἔδωσε τὸν ἀνδρικὸν ρόλον στὸν Τζέιλ Μάκ Κρή. Ὁ Τζέιλ, ὅμως, ὁ ὁποῖος εἶναι πρωταθλητὴς τοῦ κολυμβήματος, διακαταρτήθηκε ὅταν εἶδε πῶς συμφωνοῦσε μετὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ταινίας, ὅτι κινδύνευε νὰ πνιγῇ στὸν ποταμὸν καὶ ὅτι τὸν ἔσωζε ἡ Ζαννέτ ἀπὸ τὸν πνιγμόν. Ἐβήλουν λοιπὸν πᾶς ἡ δὲ τοῦ ἀλλὰζοῦν τὸν ρόλον, ἡ δὲν παίζῃ. Τότε ἐμπήκε στὴ μέση ὁ Φαρέλ καὶ, γιὰ τὸ κατῆρι τῆς Ζαννέτ, δέχτηκε νὰ παίζῃ αὐτὸς αὐτὸν τὸν ἀχάριστον ρόλον.

Ἐντωμεταξὺ σιγὰ - σιγὰ, εἶχε ἀρχίσει νὰ κυκλοφορῇ ἡ φήμη, ὅτι ἡ Ζαννέτ μετὰ τὸ σύζυγόν της τὸ δικαστή, δὲν τὰ πῆγαινε πολὺ καλὰ. Οἱ στενοὶ φίλοι τῆς Ζαννέτ γνωρίζον τὴν ἀλήθειαν: Ἡ Ζαννέτ ἦταν δυστυχισμένη, ἀλλὰ σὺν γυναικα κοπέλλα ποῦ εἶναι, προσπαθοῦσε μετὰ κάθε τρόπον νὰ κρύβῃ τὴν δυστυχίαν τῆς. Ἐβλέπε ὅτι αὕτη ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ ὅσα ἐπέφερε καὶ ἡ ὑπερηφάνειά της δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ δεῖξῃ τὴν ἀλήθειαν τῆς αἰσθημάτων. Ἐξάρα ὁ Τσάρλι Φαρέλ εἰσέβηκε ἀπὸ τὴν ἐταιρεία αὐτῆς, νὰ διαλύσῃ τὸ συμβόλαιον ποῦ εἶχε μαζί τοῦ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖον γυῖσμα γιὰ τὴν Ζαννέτ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴν ἐκείνην ἀντελήφθη, ὅτι δὲν μπορούσε περὶ νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ μακρότερον διάστημα τὸν γάμον της. Καὶ ἀνέγκλητος ἡ ἐλευθερία της, ζητώντας διαζύγιον.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅμως, τί κάνει ὁ Φαρέλ;

Ἀπ' ὅτι γνωρίζουν ὅλοι ὁ Τσάρλι Φαρέλ καὶ ἡ Βιρτζίνια Βάλλι εἶναι εὐτυχισμένοι. Ὁ Τσάρλι εἶναι ἕνας ἀνθρωπος μετὰ πραγματικῶς ἱποτικῶς αἰσθημάτων καὶ ἡ Βιρτζίνια εἶναι τελεία σύζυγος. Ἀκόμα καὶ ὁ ἑαυτοῦ τοῦ πρὸς τὴν Ζαννέτ δὲν μπορεῖ νὰ κινή τὸν Φαρέλ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γυναῖκα ποῦ παντρεύτηκε καὶ ἐναντίον τῆς ὁποίας δὲν ἔχει κανέναν παράπονον. Παρ' ὅλο λοιπὸν ποῦ ἡ Ζαννέτ εἶναι τώρα πάλι ἐλευθερὴ, δὲ ὑπάρχει καμμία πιθανότης νὰ πᾶι, ὡς σύζυγός της τὸν Φαρέλ.

Ἐταί ὁ ἑαυτοῦ τοῦ Τσάρλι Φαρέλ καὶ τῆς Ζαννέτ Γκαϊνὸρ θὰ εἶναι μὴ ἀπὸ τίς μεγάλαις ἐρωτικαῖς ιστορίαις, μὴ ἐρωτικὴν ιστορίαν μετὰ τριαντῶν ἔτος, ἰλλὰ ἡ μόνη ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς σημερινῆς ἐποχῆς ποῦ θὰ φέρῃ δάκρυα στὰ μάτια χιλιάδων θαυμαστῶν.

Τέσσερες ἀνθρωποὶ ἐγίναν δυστυχισμένοι, γιὰ τοῖς οἱ δύο ἀπ' αὐτοῦς θυσίασαν τὴν ἀγάπην τοῦς σ' ἕνα στιγμιαῖον πείσμα! Μικρὴ αὕτη ἡ ὀλιγοήμερη ἱστορία νὰ ἔχῃ καλὸ τέλος.

Ἐντὸς ὀλίγων ὁ «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ». Ἡ μεγαλύτερα πρωϊνὴ ἐφημερίδα, ἀπαραίτητος ἀντράφος καὶ θε σπουδῶν.

— Τὸ μικροσκοπικότερον διδύλιον τοῦ κόσμου εἶναι ἕνα πλήρες ἀντίτυπον τοῦ «Ρουμπιαγίον» τοῦ περιφήμου Πέρσου ποιητοῦ Ὁμήρου Κακιά.

— Τὸ διδύλιον αὐτὸν βρίσκειται τὴν κατοχὴν ἑνὸς Γερμανοῦ πλοῦ τοῦ διδύλιου φίλου, καὶ τὸ μῆκος τοῦ θάνατος τὰ πέντε δέκατα ἑκτε μίαις ἰντσας, τὸ δὲ πάχος τοῦ τῆς ἑκατομῆς τῆς ἰντσας.

— Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἄννα, ἡ ὁποία βασίλευσε ἀπὸ τῆς 1702 ἕως τῆς 1714, εἶχε ἀποχτήσῃ δεκαεφτά παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐβόλυναν ὅλα πρὶν ἀπ' αὐτὴν.

— Ἡ μαυρομαλλοῦσα γυναικὴς ἔχουν, κατὰ μέσον ὄρον 110.000 τρίχας στὸ κεφάλι τοῦς καθεμιά, ὅπως βεβαιῶνουν οἱ ἰδιῶται, ποῦ ἔκαναν σχετικῶς συστηματικὰ παρατηρήσεις.

— Ἡ ἔσθια μαλλοῦσα πάλι ἔχουν 150.000 περίπου τρίχας στὸ κεφάλι τοῦς ἡ καθεμιά.

— Καὶ τέλος ἡ κοκκινομαλλοῦσα ἔχουν ἀπὸ 30.000 τρίχας μόνο!

— Στὴν Κορέαν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, γιὰ νὰ μαθαίνουν νὰ γράφουν δὲν ἔχουν χαρτί, ἡ πλάκα, ἀλλὰ μερικὰ κομμάτια ποῦ ἐλατεῖα καὶ χαμηλὰ γεμάτα μελὶ.

— Ὅταν θέλουν, λοιπὸν, νὰ γράψουν τὸ μάθημά τοῦς, ἰσχυρίζονται τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀντικειμένου γράφουσιν σ' αὐτὴν μ' ἕνα κλαρά καὶ τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα μεταρτῶν νὰ ἔκασαυδουσιν εὐκολότατα.

— Στὸ Βέλγιον ἕνας κτηνοτρόφος ἔχει μίαν γῆνα ποῦ δὲν ἐννοεῖ καὶ καθίσταται νὰ κλωστήσῃ, ἡ ἀντικειμένου ποῦ θὰ τῆς βάλλουν, δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἑντεκα κάθε φορὰ.

— Στὴν Ἀγγλίαν ὀλίγον 41 σιδηροδρομικῆς ἐταιρείαις.

— Τὸ λάδι ποῦ θάβουν ἀπὸ τὸ φέρι σολωμῶν, περιέχει διπλάσι ποσότητα διταμινῶν Ἀ, ἀπὸ τὴν περιέχει ὁποιοδήποτε ἄλλο ἄδι, φυτικὸ, ἢ ζωικόν.

— Τὸ ἀγγλικὸν μίλλιν ἔχει 760 μέτρα, ἐνῶ τὸ ἱρλανδικὸν ἔχει 2.240 μέτρα.

— Ἡ Ἀμερικανὴ δὲν ποτὶσσεύει ἀλύφθηκε ἀπ' τὸν Κολόμβον 15ον αἰῶνα, ὅπως πιστεύεται ἐνικῶς, ἀλλὰ 450 χρόνια νωρίτερα.

— Τὴν ἀνεκάλυψε τὸ ἔτος 187, ἕνας Ἰσπανὸς θαλασσοπόρος, ὁ Μιγιάρην Χέρνανδουζον, ὁ ποῖος, πρῶτος αὐτὸς στὸν κόσμον, ἐπέλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἔφτασε στὴς σημερινὰς ἀκτῆς τοῦ Λαμπρασιέρ, ὅπου ἀγκυροβόλησε γιὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ

ἀποδιδάσθηκε στὸ ἀμερικανικὸν ἑσάφος.

— Τὸ ἰσχυρότερον ἀπ' ὅλα τὰ ἐσθιακὰ ποῦ ἔχουν οἱ ἀνθρωποὶ εἶναι ἡ μανία τοῦ σπασίματος. Ἐτσι, τοῦλάχιστον, βεβαιῶνουν οἱ ψυχίατροι.

— Ἐνας Ἀγγλὸς ἀγροφύρος τοῦ ἐργάζεται στὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ντορσέ, ἐπῆρε πρὸς τῆς ἰσοῦν ἕνα συστημένο γράμμα ἀπὸ τῆς Ριδιέρα, μέσ' στὸ ὁποῖον βρισκόντουσαν ἕνα χαρτονόμισμα δέκα φράγκων γαλλικῶν, καὶ ἔνα ἐπισκεπτήριο.

— Τὸ ἐπισκεπτήριο ἦταν καὶ τοῦ πλουσίου περιηγητοῦ, ὁ ὅστις ἔγραψε στὸν ἀγροφύρον ζήτησας τοῦ συγγνώμην ἐπειδὴ ἔταν πέρασε, τὸν περασμένο Σεπτέμβριον, ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Ντορσέ. Ἐξέχασε γιὰ τὸν δῶσιν τὴν ἀμοιβήν γιὰ τὴν μακαρῶν τῶν ἀποσκευῶν τοῦ.

— Καὶ ὅσοι ἐστῆσαν τώρα, εἶπαι

α ἀπὸ ἑφτά μῆνες τὴν ἀμοιβὴν ὑπλοσίας.

— Στὸ Ζωολογικὸν Μουσεῖον τῆς Ἀγγλικῆς πόλεως Ἰνφρακόντι παρῶθηκε τελευταίως μίαν γέφυραν ποῦ εἶναι τέσσαρα πόδια.

— Ὅπως βεβαιῶναι ὁ κτηνοτρόφος ποῦ τὴν εἶχε καὶ ὁποῖα ἐπιστήσανε καὶ οἱ κτηνίατροὶ τὸν τῆς ἐξετάσανε, ἡ κόττα αὕτη ἀπὸ τότε ποῦ γεννήθηκε εἶναι τέσσαρα πόδια γυροῖς αὐτὴ νὰ τῆς ὑποβῇ καθόλου νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γεγνήσῃ ἀγὰ κανονικὰ, ὅπως καθεὶ ἄλλη κόττα.

— Ἐνας Ἀμερικανὸς γιατρός καὶ μηχανικὸς συγχρόνως, ὁ δὲ κτωρ Ἐδουάρδος Μοντῆγκλ, ἀπὸ τὴν πόλιν Κάρνιγτον τῆς Νέας Ἰρσέας, κατεσκεύασε ἕνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖον μετὰ ραδιοβόλῃς ὁ περιωδῶν ἀκτίνων θεραπεύει τοὺς πονοκέφαλους, ὁποιαδήποτε καὶ εἴναι ἡ αἰτία τοῦ τοῦς προκαλεῖται.

— Στὴν περιουσίαν Μπουλαδέγιος τῆς Ἀφρικῆς συμπεριελήθητε τελευταίως μίαν τόσο μεγάλην ἐπιδρομὴν

κροκοδείλων, ὥστε τόσο οἱ ἰθαγενεῖς ὅσο καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι ἀποικοὶ ποῦ κατοικοῦσαν στὰ παράκτια μέρη, ἐγκατέλειψαν πανικόβλητοι τὰ χωριά τοῦς.

— Κατὰ ἐκατοντάδες οἱ κροκοδείλοι ἐξέβαιναν ἀπὸ τὰ ποτάμια καὶ σχηματίζοντας κοπάδια ἀνὰ τριάντα καὶ σαράντα, προχωροῦσαν δύο καὶ τρία μίλλια, μέσα στὴν στεγνὴν.

— Ἡ ἀρχὴς τοῦ Μπουλαδέγιος ἐγκαταστήσανε νὰ στείλουν ἐπὶ τοῦ σπατοῦ καὶ μηχανικῶν ποῦ μετὰ τὴν δυναμίτιδα κατέρωθον, ἀ ἐξοντῶσαν τὸν στράτευμα τῶν κροκοδείλων.

— Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς τοῦ 18ου αἰῶνος Τζαίμης Κούκ ἦταν γυῖος ἑνὸς ἐργατῆ ἀγροκτηματος καὶ ἀρχισε τὴν τακτικὴν του σταδιοδρομίαν σὲ ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν, ὡς βοηθὸς κμαρῶν τοῦ στα καράβια.

— Ὁ Κούκ σκοτώθηκε στὴν Καδά τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1779, σὲ μίαν συμπολὴν μετὰ ἰθαγενεῖς.

— Ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας Μουσταφὰ Κεμάλ εἶναι ἀπὸ τοὺς γενναϊοτάτους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

— Κάθε φορὰ ποῦ βρίσκεται στὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ βράδια δεῖναι σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸν ρεστοράν καὶ σὲ γκαρσόν ποῦ τὸν σερβίρει ποτὲ δὲν δίνει πούριμπος ἀντίδοτον ἀπὸ δέκα χιλιάδες δραχμῆς!...

— Ἐνας Ἀγγλὸς κτηνίατρος, ὁ μίστερ Τζώσφ Ντάρντς ἐνεὶ ἡμεῖς αὐτοὺς ρεχὸρ στερεότητος στὰ σούχα τοῦ.

— Ἐξοκολοῦται νὰ φοράῃ καὶ μετὰ, ἐπὶ πενήντα χρόνια τώρα, τὴν κακέτταν ποῦ φοροῦσε τὴν μέραν ποῦ παντρεύτηκε τὸν Μάιον τοῦ 1883.

ΚΕΨΕΙΣ

— Ἡ ἀπογοήτευσιν εἶναι χαρακτηριστικὸν τῶν ἀδυνάτων.

Φλωμπέρ

— Ὁ Γάλλος, ποῦ δὲν εἶναι εὐτυχὴς, εἶναι ἀνθρωπος ἐκτὸς τοῦ στοιχείου τοῦ.

Σκαρρόν

— Ἡ σπατάλη εἶναι ἕνα εἶδος μίσους πρὸς τὸ χρήμα.

Μυσσέ

— Ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς εἶναι κολλητικώτερος ἀπὸ τῆς ἀρρώστιας τοῦ σώματος.

Δοῦμας

— Ἡ πραγματικὴ δυστυχία ἔρχεται ἐκεῖ ποῦ τελειώνει ἡ ἐλπίς.

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΣΤΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΥΣ ΒΙΟ...

Η ΣΚΟΤΟΥΡΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Τὰ βάσανα τῶν διασκήμων ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου. Τὶ θὰ ἤθελαν νὰ κάνουν... καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸ κάνουν. Ὁ Τζαίκο Κουγκαν πρέπει νὰ πάρῃ τὴν ἀδεία τῶν γονέων του γιὰ νὰ παίξῃ μαζί μὲ τοὺς φίλους του. Ἡ "Εδελιν Λαίη δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κἀνῃ ἐπὶ τῆς καπνίσαι. Ἡ τραγωδία ἐνὸς συζυγικοῦ ζεύγους ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ζῇσιν μαζί. Ὁ "Αδελφός Μανζού θέλει νὰ κἀνῃ τὸν γύρο τοῦ κόσμου καὶ νὰ λησμονήσῃ ὅτι εἶνε διάσημος ἄνθρωπος.

λὴ αὐτὴ τὴν ὥρα, τὴν μονότον καὶ τὴν πληκτικὴν, θὰ μπορούσ νὰ τὴ διαθέθῃ σὲ πράγματα ἀπείρως πλεονάζοντα, σὲ παιγνίδια, τρελλὰ, χαρούμενα μὲ παιδικὴν τῆς ἡλικίας του!... Μὰ ὁ Τζαίκο Κουγκαν εἶνε διάσημος ἄνθρωπος, κινηματογραφικὸς ἀστήρ, καὶ οὐσιαστικὰ δὲν ἀνήκει στὸν ἑαυτὸν, ἀλλὰ στὸ Κοινόν, τὸ λαϊκόν, τὸ αἰώνιος περιέργον, τὸ ἀδύνατον Κοινόν!

Τὴν σκέψιν αὐτὴν μοῦ συνέβη νὰ τὴν κάνω—συνεχίζεις—καὶ πολλὰ ἄλλες φορές, κοινοποιώντας μὲ τὴν ἀσκήσιν μου. Καὶ μοῦ ἔβλεπε πάντα κάτι σὰν οἶκος γιὰ τὰ αὐτὰ τὰ πλάσματα ποὺ τὰ ζῇ, εἶναι τόσο πολὺ καὶ ποὺ σὲ βάθος εἶνε τόσο λίγο ἀξιοζήλευτα!

—Κάποτε, μοῦ ἔλεγε ἡ χαρισματικὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου "Εδελιν Λαίη, μοῦ ἔρχεται ἡ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ διασχίσω περὶ τὸ πᾶν ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ σπίτι μου. Διαλέ-

Ὁ Τζαίκο Κουγκαν πρέπει νὰ πάρῃ τὴν ἀδεία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του γιὰ νὰ παίξῃ μὲ ἕνα φίλον του.

γω τίς βροχερὰς μέρες, γιατί τότε μὲ τὸ ἀδιάδροχόν μου, καὶ μὲ τὰ παληογαλόνια ποὺ φορῶ, δὲν ὑπάρχει μεγάλος φόβος νὰ κινήσω τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου. Ὡστόσο, δὲν φτάνουν ἡ προσφύλαξι καὶ τὰς. Χρειάζονται καὶ ἄλλες. Κατεβαίνω τὸ καπέλλο μου πολὺ χαμηλά, σχεδὸν ὡς τὰ μάτια μου. Ἐτοίμα εἶμαι ἡσυχῇ ὅτι δὲν θ' ἐναγγορισθῶ. Σέρετε τώρα τί θὰ συμβῇ ἀν' μ' ἀναγνωρίσουν; Ὁ Ζητιάνος ποὺ κἀθεται στὴν ἴδια πάντοτε γωνία τοῦ πάρκου καὶ ποὺ μὲ γνωρίζει, θὰ σκεφθῇ:

—Κακόμοιρη "Εδελιν, φαίνεται πὼς τῆς κατέβασαν τὸν μισθὸ τῆς. Πῶς ἄλλοιως μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ ὅτι πηγαίνει περὶ μὴ βροχερὰ μέρα καὶ δὲν παίρνει ταξί;

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους διαβάτες θὰ εἰποῦν:

—Αὐτὴ εἶνε, λοιπόν, ἡ περίφημη "Εδελιν Λαίη; Χαρὰ στὸ πρᾶγμα!

Καὶ νᾶταν μονάχα αὐτὸς ὁ καθὼς τῆς "Εδελιν Λαίη! Μὰ

εἶχε καὶ ἄλλους!

—Τρελλοίνομαι, μοῦ ἔλεγε γιὰ τὰ γλυκὰ, καὶ προπάντων γιὰ τὴν ποτιγὰ. Μὰ ποῦ νὰ τὰ πηλασῶ! Μοῦ τὸ ἀπαγορεύουν οἱ γιαιτροί, μοῦ τὸ ἀπαγορεύουν οἱ ἱμπεριαριστοί μου. Κινδυνεύει, βλέπετε, νὰ γάσῃ ἡ σιλουέττα μου τὴν λεπτὴ γραμμὴ τῆς, ἀν' ὅσον γλυκὰ! Καὶ ἀν' ὅσον χαλάσει ἡ σιλουέττα μου, τότε τί θὰ γίνῃ; Ἀν' ἦμουν ὅμως μὴ συνηθισμένη γυναίκα θὰ μπορούσα νὰ τρώγω, ὅτι ἤθελα καὶ ὅσο μοῦ ἄρεζε!

Ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ ἔχουν γράφει τόσες φορές ὅτι οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες εἶνε πλάσματα σκληρὰ καὶ ἐγωιστικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ αἰσθάνωνται τίς χαρὰς τῆς οικογενειακῆς ζωῆς, ὅσοις ὅσοις ὁ κόσμος ἔχει πιστέψῃ σ' αὐτὸν τὸν θρόνον! Γιατὶ ἡ φήμη αὐτὴ δὲν ἀληθεύει γιὰ μερικοὺς, τοὺλάχιστον, ἡθοποιούς.

Τελευταία ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ ἡ "Εδνα Μπέστ! Ἡ μυστηριώδης καὶ αἰφνιδία τῆς ἐξαφάνισις ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γραφτοῦν καὶ νὰ εἰπωθῶν πολλὰ καὶ διάφορα, νὰ κυκλοφορήσουν ἡ πρὶ ἐξωφρενικὰ καὶ ἀπίθανες διαδόσεις. Ἀπὸ κανενὸς ὅμως τὸν γοῦ δὲν πέρασε ἡ σκέψις ὅτι ἡ "Εδνα Μπέστ μπορούσε νὰ εἶχε φύγει γιὰ νὰ πᾶν νὰ συναντήσῃ τὸν ἄντρα τῆς! Ὡστόσο αὐτὸ εἶνε συμβεῖν στὴν πραγματικότητα! Ἡ "Εδνα Μπέστ καὶ ὁ Χέρμπερτ Μάρσαλ, ὁ ἄντρας τῆς, ἀποτελοῦν τὸ πλεονάζον ἄγαπητό ζευγάρι. Ἡ μοναδικὴ ἐπιθυμία τους εἶνε νὰ κάνουν μὴ ἀληθινὴν οικογενειακὴν ζωὴν. Μὰ εἶνε, βλέπετε, ἀστέρες, δὲν ἀνήκουν στὸν ἑαυτὸν τους, καὶ ἀντὶ νὰ ζοῦν πάντα μαζί ὅπως θὰ ἤθελαν, ἀναγκάζονται νὰ χωρίζουν κάθε τόσο, ὅταν συμβεῖ νὰ ἐργάζωνται σὲ διαφορετικὰς κινηματογραφικὰς ἐταιρεῖας.

Μὴ μὲ κάνει περισσότερο δις συγχαίρειν. Σὲ θέλω κοντὰ μου! Σ' ἀγαπῶ.

Μὴ μὲ κάνει περισσότερο δις συγχαίρειν. Σὲ θέλω κοντὰ μου! Σ' ἀγαπῶ.

Μὴ μὲ κάνει περισσότερο δις συγχαίρειν. Σὲ θέλω κοντὰ μου! Σ' ἀγαπῶ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ὁ γλύπτης Κανόδας, θέλοντας ν' ἀπαθανάτισῃ τὸν θρίαμβόν τοῦ Ναπολέοντος στὸ "Αούστερλιτς, ἔλαβε σὲ ἕνα ἀγαλμα τοῦ μενᾶ του Κορσικανοῦ, τὸν ὁποῖον παρουσίαζε μὲ ἀθλητικὸν, ἥρῃαι κυριολεκτικῶς σῶμα.

Ὅταν λοιπὸν πῆγε καὶ ὁ Ναπολέων νὰ θαυμάσῃ τὸ ἀγαλμῶν του, βλέποντας ὅτι τὸ σῶμα τοῦ εἶχε υπερβολικὰς διαστάσεις ἐχρημάσας καὶ εἶπε:

—Τὶ διάβολο! Ὁ Κανόδας νομίζει ὅτι πραγματοποιῶ τίς νῆες μου μὲ... γρονθοκοπήματα; Ὅπως δὲν τὸ ἀγαλμα ἔτε λείωσε χωρὶς ὅμως καὶ νὰ στηθῇ στὸ μέρος γιὰ τὸ ὁποῖον προωρῶ ζῶταν, γιατί σὲ μεταξὺ ὁ Ναπολέων εἶνε ἐξοριστῆς. Ἐμνε μὲς σὲ ἀτελιὰ τοῦ καλλιτέχνη, ἔταν μὴ μὲρα παρουσιάστικῃ ἕνα "Άγγλος μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ ἀγοράσῃ.

—Κύριε Κανόδας, εἶπε στὸν γλύπτην, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ σφαῖρα ποὺ κρατᾷ ὁ Ναπολέων σ' ἐνέρει του καὶ ποὺ συμβολίζει τὴν γῆν, εἶνε πολὺ μικρὴ σχετικῶς τὸν ὄγκον τοῦ ἀνάμματος.

Τότε ὁ Κανόδας ἀπάντησε ἐτοιμότητα, κολακεύοντας συγκινητικῶς τὸν πατριωτισμὸν τοῦ "Άγγλου:

—Μάλιστα, μιλόρδε, εἶνε μ' κρὴ γιατί λείπει ἡ "Άγγλία. Ὁ "Άγγλος ἐνθουσιάζτηκε τόσο ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του, ὥστε ἀγόρασε ἀμέσως καὶ χωρὶς παζάρια, τὸ ἀγαλμα.

ταὶ γιὰ νὰ περάσω ἄνετα τὰ ὑπὸ λοιπὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου. "Ε λοιπόν, θέλω νὰ ἐξοδέψω λίγα ἀπὸ τὰ γρήματα ὅσο ἀκόμα εἶνε καιροί! Τὶ εἶδους περιστέτες μπορῶ νὰ γνωρίσω μέσα σ' ἐν κλειστὸ κινηματογραφικὸν ἐργαστήριον; Τὶ μποροῦν νὰ εἶνε παραβαλλόμενες μὲ τίς ἀληθινὰς περιπέτειας τῆς ζωῆς;

Καὶ ὁ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου πρόσθεσε μὲ τὸν εὐκρινῆ:

—Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί θαυμάσιο πρᾶγμα εἶνε ν' εἶνε κανεὶς κάποτε ἕνας κοινὸς ἄνθρωπος, νὰ ἐργάζῃ ὅτι ὑπῆρξ κινηματογραφικὸς ἀστήρ!

Δὲ θέλω νὰ πῶ βέβαια, ὅτι ὁ θριαμβιστὸς τοῦ κοινού, ἡ δόξα, ἡ σὴμη, δὲν εἶνε μεγάλης ἐδυνάμεις. Ὅθ' ἦταν μεγάλη ἀνοησία. Ὑποστηρίζω μονάχα ὅτι ἐρχονται σὲ τίς δυνάμεις καὶ οἱ πλεονάζοντες ἄνθρωποι π. ο. θ. ο. ο. ν. κ. α. ἡ κ. α. τ. ε. ἀλλοι, ἀληθινὰ, μὲ δυνάμεις τῆς ψυχῆς τους, τὴν ἀπλὴν ἡσυχὴν τῶν συνηθισμένων ἀνθρώπων...

Ἐντὸς ὁλίγου ὁ "ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ". Ἡ μεγαλειότητα πρωτὴν ἐφημερίδα, ἀπαράμιτος σύντροφος καὶ θε σπυτιοῦ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ἡ Μαίρη Κλαρκ πρὸς τὸν Κλαῦδιο Φωριέλ. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περάσω ὅλην τὴν ἡμέρα, χωρὶς νὰ ξέρω ὅσον μένως ἀν' ὅσον εἶδὼ ἀπὸψε. Γὰρ αὐτὸ σοῦ γράφω. Ἐλα ἀπὸψε καὶ αὐριο καὶ μεθαύριο... Ἄν' ἔν' μπορεῖς, πέσαςε τοῦλάχιστον ἀπὸ εἶδῶ. Δὲν ἀπάντησα ὅπως ἔρεπε σὲ χαριτωμένο γραμματάκι σου. Πρέπει ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν κάνω κανένα σχέδιον χωρὶς ἐμένα... Πάντα ὑπῆρξες μυστηριώδης γιὰ μένα καὶ μὲ ἐκρυβες τὸ μυστικόν σου, κακέ...

Ἐγὼ ὅμως σὲ συγχωρῶ καὶ σοῦ δηλώνω ὅτι τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μου περιστρέφονται σὲ σένα, ἀγάπη μου! Καὶ πάλι σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς ἀπὸψε, ὅπως μοῦ ὁ ὑπεσχέθηκες. Θυμήσου με, ἄγγελέ μου.

Μαίρη. Ἡ ἴδια πρὸς τὸν ἴδιον. Ἀγαπημένε μου, Ὅθ' ἀπὸ περιμένω! Μὴν ἀργήσεις! Κάθε στιγμὴ εἶνε χρόνος γιὰ μένα. Ὅθ' ἔλθῃς τὸ κλειδί στὴν πόρτα καὶ ὅθ' ἀνεῶθ' ὁ μπαλκόνι νὰ περιμένω.

Ἀφοῦ εἶνε τόσο φτηνὴ ἡ ζωὴ στὴν Φλωρεντία, ὅπως μοῦ γράφεις, γιατί δὲν πᾶμε νὰ ζήσουμε ἐκεῖ; Ἐγὼ ἀρκετὰ χρήματα καὶ γιὰ τοὺς δύο μας. Αὐτὸς ὁ χωριτύς μὲς κάνει καὶ ὑποφέρουμε ἄδικα μαρτύρια. Ἐτοίμα ὅθ' ἔχῃς νὰ καλύψῃς τὰς γρόνια. Παίξι μου! Ἐσὺ θὰ μπορούσες νὰ ἐργασθῇς θαυμάσια στὴν θεὰ αὐτὴν πόλιν... Ὅθ' εἴμαστε εὐτυχεῖς. Ἐνῶ σήμερα σπαταλᾷς τόσα χρήματα γιὰ νὰ ἐκασφαλίσουμε μὴ συναντήσῃς. Αὐτὸς δὲν εἶνε καλὸς λόγος. Ὅθ' ἐξοῦσας μαζί-μαζί, διαρκῶς, ἡμέρα καὶ νύχτα... Ἀγάπη μου, συλλογίσου καλὰ πρὶν ἀπαντήσεις στὴν πρότασί μου!

Μὴ μὲ κάνει περισσότερο δις συγχαίρειν. Σὲ θέλω κοντὰ μου! Σ' ἀγαπῶ.

Μαίρη. Ὁ Μιχαὴλ πρὸς τὴν Σοφίαν. Τὸ γράμμα σου μὲ ὅρθε ἀπελπισμένο καὶ ἄρρωστο. Τὶ παρηγορεῖς ποὺ ἔνυσε στὴν καρδιά μου, δὲν φαντάζεσαι! Ὁ πυρετὸς μ' ἐκαίει καὶ τὸ γράμμα σου μὲ δόσισε, ἀγάπη μου. Τὸ ἔσφιξα στὴν καρδιά μου καὶ εὐχαρίστησα ἐκεῖνον ποὺ σὲ ἔβαλε στὸν δρόμον μου. Γλυκεῖά μου, ἀγαπημένή μου Σοφία, μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ, τὸ μαντεύω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία σου.

Τρέμεις γιὰ μένα, γιὰ τὴν ὁ γεία μου καὶ μὲ ρωτᾷς, ἀν' ὅσον σκέπτομαι;...

Ἐν τούτοις ἐλπίζω ἀκόμα. Ἐγὼς ἐμπνέω μέσα στὴν καρδιά σου ἡ παλὴν ἀγάπη. Ἰσως... Σατωβριάνδος

Τὶ ἐρώτησις! Διαρκῶς ἔν' ἀπὸψε μὲ τὰ γλυκὰ σου μᾶτια. Ἐν ἡμέρα ποὺ θὰ ξαναῖδω τοῦμε πλησιάζει. Ὅθ' ἀπὸψε ἀπὸψε. Ἀλλὰ δικόν σου, διόν σου. Σὲ ἀφίνω. Καλὴ νύχτα. Μιχαὴλ.

Ὁ Μ. Ναπολέων πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα. Μόλις ἔφθασα στὸ Μιλᾶνο, ἔτρεξα σὰν τρελλὸς σπῆτι σου, κατὰ ἀφῆσα ὅλα γιὰ νὰ σὲ ξαναῖδω, νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου... Δὲν σὲ ὅρθηκα ὅμως... Διασκέδαζεις, πηγαίνεις στοὺς χοροὺς καὶ τίς ἐσπερίδας. Φεύγεις ὅταν ἔρχομαι σὲ σένα. Δὲν σκέπτεσαι τὸν Ναπολέοντα. Δὲν εἶνε ἀγάπη.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ ἐπαναλάβω πὼς ἐλατρεύω καὶ εἶμαι ὁ περήφανος γιὰ τὴν ἀγάπη σου; Γράψε μου καὶ πῆς μου πότε θὰ σὲ εἶδῃς...

Νὰ μὲ εἰδοποιήσεις γιὰ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ καὶ πάλι καμμιὰ παρεξήγησις. Ὅθ' ἀπὸ περιμένω μὲ ἀγωνία. Διὰ σου... Ἰωσηφίνα.

Ὁ Μ. Ναπολέων πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα. Στρασεβόργον. Εἶμαι καλὰ, σ' εὐχαριστῶ. Φεύγω γιὰ τὴν Στουτγάρτη, θὰ φθάσω ἐκεῖ ἀπὸψε. Ἀρχίζω τὰ μετὰ γυμνάσια.

Ὁ στρατὸς τῆς Βυρτεμβέργης θὰ ἐνοικήσῃ μὲ τὴν ἰδικὴν μου αὐτιον. Σ' ἀγαπῶ. Πολλὰ φιλιὰ στὴν Ὀρτενσία. Ὁ Βοναπάρτης σου.

Ὁ Σατωβριάνδος πρὸς τὴν κ. ντὲ Κουστίν. Πῶς εἶσαι σήμερα; Ἐγὼ μὲ μεγάλη μελαγχολία στὴν καρδιά μου. Τὴν νύχτα σὲ εἶδα στὸν ὕπνον μου. Φορούσες κόκκινον φόρεμα καὶ μαργαριτάρια στὸν λαιμό. Λένε πὼς εἶνε κακὸ ὄνειρον αὐτό. Ἐγὼ δὲν πιστεύω τὰ ὄνειρα. Μὲ ξέρω πότες ἄρχισες ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ μένα. Τὰ μάτια σου μὲ ἀποφεύγουν, καὶ μοῦ μιλάς σιγανά... Γιατί; Γιατί μοῦ λές παράξενὰ λόγια;

Ὁ! παιδί μου, φοβοῦμαι γιὰ τὴν ἀγάπη μας... Ἦταν τόσον μεγάλη, ὥστε μ' ἄφινε νὰ ἐλπίζω τὸν ἀληθινὸν παράδεισον. Τώρα δὲ μὲ νοιώθω πὼς δὲν εἶσαι περὶ ἡ ἴδια...

Ἐν τούτοις ἐλπίζω ἀκόμα. Ἐγὼς ἐμπνέω μέσα στὴν καρδιά σου ἡ παλὴν ἀγάπη. Ἰσως... Σατωβριάνδος

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Μά ο Πάτρις δεν μπόρεσε να μιλήσει περισσότερο. Τό μαστίνι του δημιούργησε να πέσει στους γυμνούς ώμους του... Έδωσε ένα σπαρακτικό ξεφωνητό και σκέπασε το πρόσωπο με το δού του χέρια. Ο Νούνο φρόντισε στο μεταξύ να κάνει μερικά βήματα πίσω και να μη στη δευτέρα σειρά των θεατών.

Στην εικοστή μαστίγωση, ο Ρογήρος άπλωσε το χέρι του και φώναξε :

— Σταθήτε !
Η βέργες έπαψαν να σφυρίζουν στον αέρα. Ο Πάτρις όμως στάθηκε άκίνητος, με τα βλέμματα καρφωμένα στην στολή του που την είχαν πετάξει μπρός στο πόδια του. Κι έκλαιγε με δυνατά αναφυλλήτα, σαν μικρό παιδάκι.

Χ
Μετά την έκταση της τιμωρίας του Πάτρις ο σέρ Τζέιμς μετεβίβασε και πάλι την δίωξη στον Ρογήρο, ο οποίος έπρεπε, με την σειρά του, να άγρου πνήση, κι έκανε βόλτες με τον ύπολογαγό Τόμπυ, που ήταν τη ύπηρεσίας.

— Η τιμωρία του Πάτρις— έλεγε ο ύπολογαγός στ' σέρ Τζέιμς — έφερε το αποτέλεσμα που περίμενα... Οι στρατιώτες είναι άναγκασμένοι από την αστηρότητα αυτή...

— Η σύλληψις του Ράμπ τ' εντύπωσε έκανε; ρώτησε ο σέρ Τζέιμς.

— Α! αυτός έχει διαδοίς φανατικά άφροισμένους. Άν τους έλεγε ότι πρέπει να συμμάχησουν με τους Άμερικανούς, θά ή πάκουαν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό...

— Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι μπορούμε να κάνουμε τίποτα αζριο; — Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Φτάνει να έγουμε τουφεκίσει κάποιον ως το πρωί.

— Ποιός είναι ο άνθρωπος που θά στείλης, την άρισμένη ώρα, στον πύργο Βούκιγγαμ, μόλις παραδώσεις ύπηρεσία;

— Ένας παλιός στρατιώτης που δεν τιμωρήθηκε ποτέ ως τώρα και που είχε εξ' ίσου άγαπητό με τον Ράμπ.

— Ο Νούνο είναι βέβαιος ότι θά επιτύχη... — Φιθύρισε ο σέρ Τζέιμς.

— Και τώρα, ως κάνουμε μ' άνακεφαλαίωσι. Έχουμε όχτώ αξιωματικούς...

— Μαζύ με τον διοικητή και έμένα...

— Άκριβώς.
— Τόν λοχαγό Ράμπ, τον λοχαγό Τάλμπο, τους ύπολογαγούς Λιονέλ, Μάρβυ, Ο Μπράιεν και τον σημασιόφορο Άντερσον.

— Λαμπρά !
— Ο λοχαγός Ράμπ είναι στ' ευλακή. Ο λοχαγός Τάλμπο δέ έχει καμιά επίδρασι στους στρατιώτες. Δέν πρέπει, βέβαια, να φανταζόμαστε ότι θά μπερέσουμε να τον τραβήξουμε με το μέρος μας. Δέν πρέπει όμως και να φοβόμαστε ότι θά μās φέρη αντί-ρροισι...

— Ο Τάλμπο είναι από τους τύπους εκείνους που φοβούνται ήλις τους κάνει ένα νόημα. Ο Ο Μπράιεν είναι άρρωστος, στ' κερβάτι. Ο ύπολογαγός Λιονέλ, ο όποιος είναι της νυκτερινής ύπηρεσίας και πολύ άγαπητός στους στρατιώτες, θά συλληφθή αζριο αν ξαναδωρεθεί ένας άλλος σκοπός άποκοιμίσμενος.

— Ο Μάρβυ και ο Άντερσον είναι άνάξιοι λόγου, είπε ο ύπολογαγός Τόμπυ. Δέν πρέπει να μās άπασχολούν σοβαρά. Αζριο την νύχτα είμαι της ύπηρεσίας... Η τύχη εύνοει, φαίνεται, τα σχέδιά μας άφού ή νυκτερινή φρουρά, που θά είναι υπό τις διαταγές μου, άποτελείται από στρατιώτες που δέν συμπαθούν διόλου τον συνταγματάρχη... Θά τους παρασύρω έλους μαζύ, σαν να ήσαν ένας άνθρωπος.

— Μά όταν οι Άμερικανοί

μπούνε στο φρούριο, θά έπακολουθήση κατ' άνάγκη συμπλοκή. — Αυτό θέλω κι' εγώ... Με την διαφορά ότι οι στρατιώτες μου κι' εγώ θά πάμε πρós το μέρος του έχθρου... Έκανα μάλιστα και την σκέφι να κλειδώσουμε τους αξιωματικούς και τους στρατιώτες στους θαλάμους των. Πριν προφτάσουν να σπάσουν τις πόρτες, θά είμαστε κύριοι τοι φρουρίου... Άς είναι !... Θά ίδω με τι θά γίνη...

— Ενώ ο λοχαγός εξέθετε τί προδοτικό σχέδιο που κατέστρωσε, ο Νούνο τον πλησίασε χαμηλώνοντας.

— Ήπτε και μέθυσε ! ψιθύρισε.

— Ποιός; ρώτησε ο ύπολογαγός Τόμπυ.

— Ο φρουρός του πύργου τοι Βούκιγγαμ !

— Πώς τά κατάφερε;

— Πριν πάει να παραλάβη ύπηρεσία, μπήκε στην καντίνα για να πιη ένα ποτήρι κονιάκ...

Τό κονιάκ αυτό του τό έβαλα εγώ...

— Και τί έρριξε στο ποτήρι;

— Λίγο απ' το ναρκωτικό, που έκανε και τόν δυστυχισμένο το Πάτρις να βυθιστή σε μολυβένιο ύπνο...

— Γότερα από μία ώρα, έ σκοπός θά κοιμάται θαθεία !...

— Φοβάμαι, είπε ο σέρ Τζέιμς, μήπως σου σκάσουν κανένα ά σχήμο παιγνίδι, φτωχέ μου Νού

νο. — Ω ! ναί, έκανε ο Πορτογάλλος, έξασα να σάς πώ ότι ή Πάτρις θυμήθηκε πως άποκοιμήθηκε, μα οι ραβδισμοί δέν τόν άφισαν να μιλήσει... Τώρα μάλιστα έχει τόσο δυνατό πυρετό, ώστε ύπάρχει φόβος μήπως πεθάνει. Παραμιλάει όλοένα...

— Πώς ονομάζεται ή στρατιώτης που θά είναι άπόψε σκοπός στον πύργο τοι Βούκιγγαμ; ρώτησε ο σέρ Τζέιμς γυρίζοντας πρós τον ύπολογαγό Τόμπυ.

— Σάουντερς. Είναι πενήντα χρόνων κι' ύπηρετήσει επί είκοσι χρόνια. Θά είχε γίνει ύπολογαγός αν ήξερε να διαβάξη και να γράφη.

— Έπειτα ο σέρ Τζέις ρώτησε τον Νούνο :

— Βρήκες δυό άλλους ακόμα λιποτάκτες;

— Θά βρίσκαμε και τριάντα αν θέλαμε, τώρα που οι στρατιώτες ξέρουν ότι κάθε Άγγλος λιποτάκτης γίνεται αξιωματικός στον άμερικανικό στρατό.

— Ο Νούνο άφησε τον σέρ Τζέιμς και τον ύπολογαγό Τόμπυ και ξαναγύρισε στο διαμέρισμα τοι μαρκησίου, όπου τον καλούσε ή ύπηρεσία του ως καμιαριέρη.

— Ο Ρογήρος βρισκόταν εκείνη την ώρα στο τραπέζι και είχε ως συνδαιτημόνα του τον φίλο του ύπολογαγό Λιονέλ. Ο νεαρός αξιωματικός διαζόταν να τελείωση το φαγητό του για να αναλάβη την ύπηρεσία του.

— Πρόσεχε ! τοι συνέστησε ο Ρογήρος. Κάνε τρεις έφόδους ανά τί μιάς. Θάρθω να σε συναντήσω κατά τα μεσάνυχτα. Δέν πρέπει να έπαναληφθούν τα αξιοθρόνητα γεγονότα της προηγούμενης νυκτός.

— Ασφαλώς όχι ! απάντησε ή Λιονέλ. Άν και το πνεύμα της λιποταξίας έχει άπλωθεί μέσα στην φρουρά, ο Θεός θά μās βοηθήση να σώσουμε το φρούριο...

— Άλλοιως θά σκοτωθούμε.

— Όχι, απάντησε ο Ρογήρος χαμογελώντας, εσύ δέν πρέπει να σκοτωθής, γιατί βρισκόσκη στη φτωχή σου μητέρα ότι θά ξαναγυρίσης ζωντανός στην Άγγλία.

— Μαζύ σας, συνταγματάρχη μου, είπε ο Λιονέλ με συγκίνηση.

— Ο ! εγώ, φιθύρισε ο Ρογήρος μελαγχολικά, δέν έχω μητέρα να με περιμένει εκεί κάτω...

— Μά έχετε φίλους.

— Ο νεαρός μαρκησίος χαμήλωσε τη φωνή του και είπε με συγκίνηση :

— Όταν κυττάζω τον δριζόντα και μοι φαίνεται πως έχω έξω την πατρίδα μας πέρα από

τον έκειανό, συλλογίζομαι μια γυναίκα που την λατρεύω και που εκείνη δέν μ' αγαπάει ίσως... Μά— έπρόσθεσε με μελαγχολία, ενώ ο Λιονέλ άνασαιτούσε— αυτό είναι μυστικό που τά χείλη μου δέν πρέπει να τό προδώσουν...

— Ο Λιονέλ πέρασε τη ζώνη του και βγήκε έξω συλλογίζόμενος την μιάς. Έλεγε γιατί δέν άμφέβαλε καθόλου πως αυτή ήταν ή γυναίκα που αγαπούσε ο Ρογήρος.

— Άν ο νεαρός κι' ώραιος Λιονέλ άγνούσε την άριστοκρατική του καταγωγή, εντούτοις έμην χωνόταν από τα ύψηλά αισθήματα και την ήπιονική γενναϊότητα της ράτσας του. Όσους τοι καθήκοντες, ο Λιονέλ, παρά τά είκοσι του χρόνια, έκτελούσε την ύπηρεσία του καλύτερα κι' από τον πιο παλαιό αξιωματικό.

— Ο Ρογήρος τό ήξερε καλά αυτό και γι' αυτό, μέσα στο πνεύμα του, ο Λιονέλ ήταν αξιωματικός στον όποιο μπορούσε να ύπολογίση, έπειτα από τον λοχαγό Ράμπ, ο όποιος έκτός από την άφοσίωσή του, είναι την μεγάλη πείρα της μακρούς σταδιοδρομίας του.

— Ο Λιονέλ, αναλαμπάοντας την ύπηρεσία του, έκανε στις όχτώ την πρώτη έφοδό του κι' επιβήθηκε όλες τις σκοπιές. Στον πύργο τοι Βούκιγγαμ βρήκε τον γέρο Σάουντερς να φυλάει άγρυπνο με τό όπλο του στ' χείρα.

— Όταν τελείωσε την έφοδό του, ο Λιονέλ άποσύρθηκε στο διαμέρισμα τοι αξιωματικού της ύπηρεσίας, όπου έμεινε καθισμένος άσκατη ώρα μπροστά στο τζάκι να σαλγόνοντας τη μακρινή Άγγλία την μητέρα του και την μιάς Έλν.

— Στις δέκα έκανε δεύτερη έφοδό. Ο Σάουντερς περιφερόταν πάντοτε μπρός στην σκοπιά του, μα τό βήμα του τώρα φαίνεται πιο άσπρό και πιο βαρύ.

— Στις έντεκα, κατέθηκε κι' ή μαρκησίος Ρογήρος και συνάντησε τον νεαρό αξιωματικό.

— Όλα πάνε καλά, τοι ανέφερε ο Λιονέλ. Όλοι βρίσκονται στις θέσεις τους και κάνουν τ' καθήκον τους. Ώστόσο μοι φάνηκε, όταν μπήκα στον στρατόνα, πως άκουσα μερικά μωρημυρίσματα δυσασκελίας.

— Α! έκανε ο Ρογήρος και τσουςίζοντας.

— Οι στρατιώτες πλαγιάζουν λέγοντας ότι ο λοχαγός Ράμπ δέν ήταν άξιος τέτοιας τιμωρίας.

— Έπειτα από δυό μέρες θά τοι χαρίσω την ποινή του.

— Επίσης, έξανακούθησε ή Λιονέλ, τούς έξερέθισε ή τιμωρία που έπεβλήθη στον Πάτρις.

— Α! έκανε ο Ρογήρος μδονγί, βόισουν λοιπόν ότι δέν φάνηκε αρκετά μεγαλόψυχος.

— Νομίζω, είπε με σεβασμό ή Λιονέλ, ότι στις δύοσκολες περιστάσεις που βρισκόμαστε, χρειάζεται κάποια έπίεικεια.

— Δέν είναι όμως αυτή ή γνώμη τοι σέρ Τζέιμς ! απάντησε ο

Ρογήρος.

— Ο νεαρός αξιωματικός έσχυρε τό κεφάλι του και σάπασε.

— Έπειτα οι δυό νέοι βγήκαν μαζύ έξω για να επιθεωρήσουν τις σκοπιές και τελειώσουν την έφοδό τους με τον πύργο τοι Βούκιγγαμ.

— Τί είναι; ρώτησε ο Ρογήρος.

— Έκεί κάτω... μέσ' στα σκοτάδια... μοι φάνηκε πως είδα κάποιον να φεύγη...

— Εγώ δέν είδα τίποτα, απάντησε ο Ρογήρος.

— Οι στρατιώτες που τους άκολουθούσαν κυτάντηκαν κι' έλοι μαζύ κούνησαν τό κεφάλι τους : κανένας απ' αυτούς δέν είχε ίδει τίποτα. Ο Ρογήρος κι' ο Λιονέλ έξανακούθησαν τον δρόμο τους πρós τον πύργο. Μά παραδίζον δέν άκουσαν τον Σάουντερς να φωνάζη στα όπλα στο πλησίασμά τους. Καθώς προχωρούσαν πρós την σκοπιά, ο Λιονέλ έννοιωσε την καρδιά του να παγώνει.

— Ε ! Σάουντερς ! φώναξε τέλος, μη μωρώντας να κρατηθή πεία.

— Μά ο στρατιώτης δέν απάντησε.

— Τότε ο Λιονέλ, προσπερνώντας

ναζε :

— Άθλια ! Τι έκανες ;

— Ο στρατιώτης χαμήλωσε τα μάτια του κι' απάντησε με μια ψυχρή έγκαρτέσιση :

— Είμαι άξιος της τύχης μου Δέν σάς ζητάω γάρι !

— Ο Ρογήρος ύψωσε τους ώμους του. Για μία στιγμή σκέστηκε να σώση τον δυστυχισμένο αυτό στρατιώτη από τον θάνατο και θά τ' έκανε ασφαλώς, αν είχε μπει μέ τον στόν πύργο μαζύ με τον ύπολογαγό Λιονέλ. Μά οι τέσσερες στρατιώτες που τους συνόδευσαν τά είχαν δει και τά είχαν άκούσει όλα.

— Άλλοίμονο ! σκέφτηκε ή Ρογήρος πνίγοντας ένα στεναγμό. Ο σίκτος μου θά πρόδιδε άδυναμία. Ο άρχηγός που φροντίζει για την σωτηρία όλων πέπει να δειχθή άδυσώπητος αυτή την στιγμή...

— Καί, ύψώνοντας την φωνή του, διάταξε :

— Ύπολογαγέ Λιονέλ, θά δέη γήσετε αυτό τον άνθρωπο στη φυλάκη. Αζριο τό πρωί, θά τουφεκιστή !

— Την άλλη μέρα, διάφορες ώρες κυκλοφορούσαν μέσα στ' φρούριο, δύο ακόμα στρατιώτες είχαν λιποτακτήσει κι' ένας ακόμα πιστευόταν...

— Άκούστε, κύριε μαρκησίε, είπε ο σέρ Τζέιμς. Αδτή τη φορά πρέπει ή τιμωρία σας να είναι ύποδειγματική.

— Η τύχη τοι φρουρίου απ' αυτό εξαρτάται, προσέθεσε και ο Τόμπυ.

— Έστω, κύριοι, απάντησε ο Ρογήρος με γαλήνη. Μά δέν σκοτώνουν έναν άνθρωπο χωρίς να τον κρίνουν. Θά συγκαλέσω ένα έκτακτο στρατοδικείο που θά κρίνει την στρατιώτη Σάουντερς. Και αν είναι, ένοχος θά τουφεκιστή...

— Ο σέρ Τζέιμς δάγκωσε τα χείλη του, μα δέν τόλμησε να επιφέρη καμιά παρατήρηση.

— Έπειτ' από μία ώρα τό έκτακτο στρατοδικείο άρχισε την συνεδρίασή του. Άποτελείτο από πέντε αξιωματικούς, δυό ύπαξιωματικούς και δυό στρατιώτες. Ο Σάουντερς παρουσιάστηκε μπροστά στους δικαστές του. Ο γέρο δορυφόρος διηγήθηκε πως επί πολλή ώρα είχε αντισταθεί έναντίον του ύπνου, μαζώνοντας ταμπάκο με λύσσα και κόποντας βόλτες. Τέλος, ύπαισμένος από τό κρύο, μπήκε μέσα στην σκοπιά του για να πάρη τον κανθόνα του. Μά εκεί, όταν να τον γτύπησε έξαφνα κεραυνός, τά πόδια του λύγισαν, τά μάτια του έκλεισαν κι' ένας ύπνος άκατανίκητος τον κυρίευσε.

— Φαίνεται, έπρόσθεσε, πως δέ κανένα που ήπια πριν αναλάβω την ύπηρεσία μου με μέθυσε...

— Οι στρατοδίκαι φώναζαν τότε την καντινιέρη, ο όποιος τους έδειξε τό κονιάκ που έδινε στους στρατιώτες. Άπεδείχθη μάλιστα ότι έλοι όσοι είχαν φυλάξει σκοπία την νύχτα είχαν πιει από τό ίδιο τό κονιάκ και την ίδια ποσότητα, χωρίς έντούτοις ν' άποκοιμηθούν.

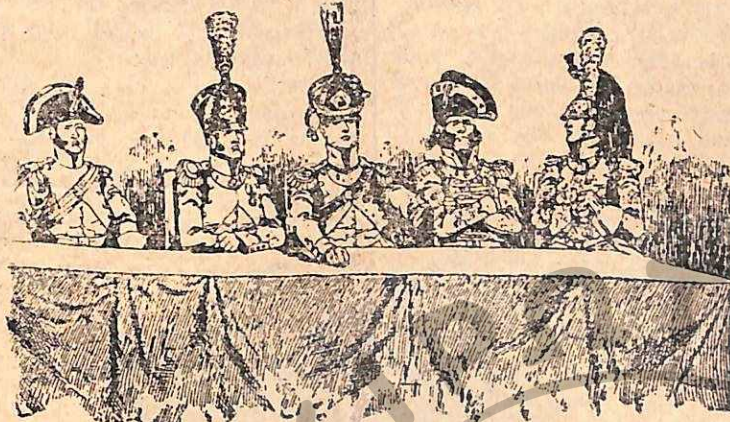
— Έτσι ή δικαιολογίες τοι γέρου στρατιώτη φάνηκαν άπαραδέκτες. Εξ άλλου, άπεδείχθη ότι οι δυό στρατιώτες που είχαν λιποτακτήσει ήσαν στενοί τοι φίλοι. Τοι κάκου ο Σάουντερς διαμαρτυρήθηκε για την άθωότητά του. Η τύχη εξυπηρετούσε τα καταχθόνια σχέδια τοι σέρ Τζέιμς και του ύπολογαγοι Τόμπυ. Έκτός από τον Ρογήρο, ο όποιος ήταν πρόεδρος τοι στρατοδικείου, τά άλλα μέλη του είχαν κληρωθεί στην τύχη, κι' ή τύχη είχε υποδείξει μεταξύ των άλλων ως στρατοδίκαι, τον σέρ Τζέιμς, τον λοχαγό Τάλμπο, τον ύπολογαγό Τόμπυ, δυό ύπαξιωματικούς και δυό στρατιώτες που ήσαν άφροισμένοι στον ύπολογαγό Τόμπυ.

Μετά την άπολογία τοι κατηγορουμένου, τό στρατοδικείο άπεσύρθη για να εκδόση την άπόφασί του.

— Κύριοι, είπε ο Ρογήρος, εγώ κλίνω πρós την έπίεικεια, μα δέν θέλω καθόλου να σάς έπηρεάσω και σάς δηλώνω εκ των προτέρων ότι θ' άπόσχω από την ψηφοφορία. Σας άφώνω λοιπόν να εκδώσετε την άπόφασί σας.

— Έστω, μα οι στρατιώτες

(Άκολουθεί)

Τό Στρατοδικείο άρχισε να συνεδριάζη.

τον Ρογήρο, όρμησε μπροστά κι' έπειτα από μία στιγμή έδωσε μια κραυγή όργης.

— Είχε ίδει τον Σάουντερς σωρισμένο στο έδαφος να κοιμάται θαθεία !

— Ο Ρογήρος στάθηκε κι' αυτός μπρός στην σκοπιά. Ο Λιονέλ, άκίνητος με τά μάτια διασταλμένα, έδειχνε με τό δάκτυλο στον μαρκησία ένα σκονί με κήμπους να κρέμεται απ' την έπαλξη στην λήνη, όμοιο μ' εκείνο που είχαν βρει την προηγούμενη ήμέρα.

— Ο Ρογήρος άπρίμεινε σαν χαμένος. Άρχισε να σκουνιά τον Σάουντερς με λύσσα και στο τέλος ο στρατιώτης ξύπνησε.

— Φαίνεται πως αδτή την φορά, ή δόσις τοι ναρκωτικού ήταν μικρή. Ο Σάουντερς σαν άποβλακωμένος έρριξε ένα βλέμμα γύρω του και κατάλαβε την θέσι του.

— Ο Ρογήρος, ο όποιος είχε καρφώσει έπάνω του τά μάτια του, πού έλαμπαν από όργη, τοι έσφιξε δυνατά τό χέρι και τοι φώναζε :

— Έστω, μα οι στρατιώτες

(Άκολουθεί)

— Κύριοι, είπε ο Ρογήρος, εγώ κλίνω πρós την έπίεικεια, μα δέν θέλω καθόλου να σάς έπηρεάσω και σάς δηλώνω εκ των προτέρων ότι θ' άπόσχω από την ψηφοφορία. Σας άφώνω λοιπόν να εκδώσετε την άπόφασί σας.

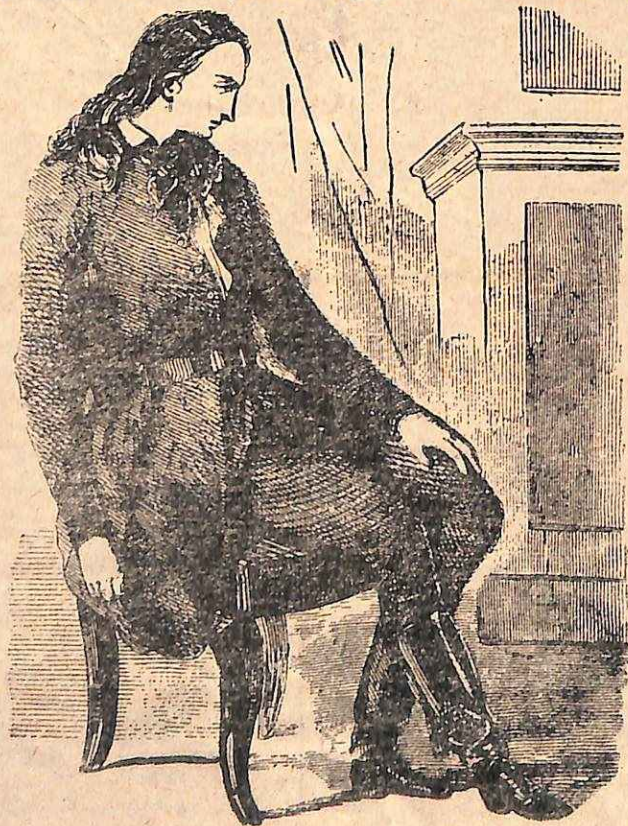
— Έστω, μα οι στρατιώτες

(Άκολουθεί)

— Κύριοι, είπε ο Ρογήρος, εγώ κλίνω πρós την έπίεικεια, μα δέν θέλω καθόλου να σάς έπηρεάσω και σάς δηλώνω εκ των προτέρων ότι θ' άπόσχω από την ψηφοφορία. Σας άφώνω λοιπόν να εκδώσετε την άπόφασί σας.

— Έστω, μα οι στρατιώτες

(Άκολουθεί)

Ο Λιονέλ έμεινε μπροστά στο τζάκι, νοσταλγώντας τη μακρινή Άγγλία...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ... ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ!

Η ΤΡΕΛΛΑ ΕΙΝΕ ΜΕΤΑΔΟΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ !...

Τρελλοί, πού... τρελλοί κινούν χιλιάδες ανθρώπων. Αφάνταστες οικογενειακές τραγωδίες. Τρεις άνθρωποι ψάχνουν σ' ένα πηγάδι για να ανακαλύψουν τον διάβολο! Η ταυτόχρονη εκδήλωση της τρέλλας σε δύο αδελφές. Οι άσφατοι έχρτοι και η φανταστική κυριακή. Το πέταγμα των επίπλων από τα παράθυρα. Πώς μπορεί να κατακτηθεί η μετάδοσις της τρέλλας, κτλ.

τέλουν, ύστερ' από προσεκτικές παρατηρήσεις, στο συμπέρασμα ότι ένας παράφρων μπορεί να μεταδώσει την τρέλλα του σ' ένα λογικό και μυαλωμένο άνθρωπο, παρ' όλη την αντίδραση που θα προσπαθήσει να του φέρει έκλεινος.

Ο Άγγλος ιατρός "Αϊρελαντ", σ' ένα σύγγραμμά του με τον τίτλο «Αποτέλεσμα καταγμάτων του εγκεφάλου», αναφέρει πλείστα περιστατικά για ν' αποδείξει αληθινή τη μεγάλη επίδραση που εξασκεί ένα άρρωστο μυαλό σε υγιείς εγκεφάλους. Και προβάλλει για παράδειγμα τους κατά φαντασίαν Θεούς ή άπιστομένους του Υψίστου, που ισχυρίζονται ότι ήρθαν στον κόσμο για να σώσουν την ανθρωπότητα.

—Πολύ χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Άγγλιδος Ιωάννας Σούτσου, η οποία άρχισε, στις αρχές του περασμένου αιώνα και σε ηλικία 17 ετών, να διακηρύττει ότι επρόκειτο σε λίγο να γεννηθεί το νέο Μεσσία! Δέν έπρεπε να έχει σπουδαίο κανείς ψυχιατρική για να καταλάβει πως η γυναίκα αυτή ήταν το λιγότερο τρελή. Ωστόσο, η Σούτσου καταπώς να προσηλυτίση στην Άγγλία χιλιάδες πιστών, που περιμεναν να τη δουν με φρόνη στον κόσμο το νέο Χριστό. Τι δείχνει αυτό; Απλοϊκότητα, ότι η τρέλλα είναι μεταδοτική.

Νά κι' ένα άλλο παράδειγμα: Στά 1838, ένας Άλλος τρελλός κι' αϊρετικός, ο Τζών Τόμς, τή κατάφερε, με τη φανταστική επιτροπή που έστασαν οι παρόντες, να πείσει τους υπαυτούς του ότι τους είχε κάνει άρρωστους. Παρ' όλη αυτή, σε μια συμπλοκή με το στρατό, ισοστάθηκαν αυτές κι' ένοιτά έπαυσι του. Με παρ' όλη αυτή, οι υπάλληλοι έπαυσι τους έμειναν άληθινοί στην πεποίθησή τους, στον άρχηρό τους. Ήσαν βέβαιοι ότι ο Τζών Τόμς είχε πείσει σε άσπεία και ότι θ' άναστήτανε με μέρα.

Μπορούμε να σκεφθούμε άπειρα παρόμοια παραδείγματα, που επιβεβαιούν τη γνώμη ότι η τρέλλα είναι μεταδοτική. Ένας παχυδρόμος διανομέας—αναφέρει ο γιατρός "Αϊρελαντ" στο βιβλίο που είπαμε παμπάν—τρελλήθηκε ξαφνικά και από την άρρωστο εγκέφαλό του πέσανε ή σκέψη ότι τότε μονάχα θα σωζότανε το ανθρωπινό γένος, όταν αυτός θα θυσίαζε τη γυνή του, άπαράλλακτα θύπος ο "Αβραάμ. Κι' ένα πρωτό, το ά-

νεκύνωσε αυτό σοβαρώτατα στη γυναίκα του. Εκείνη έγινε έξω φρενών στην αρχή, διαμυρτηρήθηκε, έλαχε, ροβέρισε. Με ή αντίστασι της δέν βίασταιε πολύ, γιατί ο άντρας της τής κόλλησε σιγά-σιγά την τρέλλα του. Και, σε μια στιγμή παρακρούσεως, ή μητέρα δέχτηκε να σφάλη το γένος του ανθρώπου από την καταστροφή που τή άπειλούσε!...

Ένας άλλος γιατρός, ο δόκτωρ Φλέτσερ, αναφέρει με άσφατική περίπτωση μεταδόσεως τρέλλας, που έ- τυχε να την παρακολουθήση ο ίδιος.

Δυό αδελφοί και μία αδελφή ζούσαν σ' ένα έρμη υποστατικό, σ' ένα χωριό της Γαλλίας. Μία μέρα, ο μεγαλύτερος αδελφός φαντάστηκε ότι ο διάβολος εγκαταστάθηκε στο υποστατικό τους, πως ήταν κρυμμένος σε μία δεξαμενή, στην αυλή, και πως θα τους εύρισκε κάποις πολύ μεγάλη συμφορά αν δέν φρόντιζαν να τον διώξουν. Κι' άρχισε να σκάβει τη δεξαμενή για ν' ανακαλύψει τον άξπαυό.

Ο αδελφός κι' η αδελφή του τον κροβίδεσαν στην αρχή. Ωστόσο, ή βεβαιότης του ότι ο διάβολος ήταν κρυμμένος στο υποστατικό τους, τους κλί- νισε και αυτούς. Τά άδρατα νήματα της τρέλλας, είχαν τυλίξει και το δικό τους το μυαλό. Και βάλθηκαν να βοηθούν και αυτοί στο σκάψιμο!

Οι τρεις αδελφοί σκάβανε έξη ήλό- κληρες βουμάδες, από το πρωτό ως το

Η ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η Άνν Χάρντιγκ, περίφημη για το εξαιρετικό σέξ άπλήλ της.

βράδυ. Είχαν μεταβάλει τη δεξαμενή σε πηγάδι, χωρίς όμως ν' ανακαλύψουν το διάβολο. Τέλος, τους πήρανε μυρωδιά οι γείτονες, έκαναν τή κα- τάλληλα διαβήματα και οι τρεις άδελφοί μεταφέρθηκαν, τρελλοί και ά- σπαστοι, από τη σωματική έξη- λησι, στο πησιέστερο φρενοκομείο.

Ο νευρολόγος Πίλγκριμ άφηγείται την παρακάτω τραγική ιστορία, που άποτελεί μία άκόμα άπόδειξη της θεωρίας ότι ένα άρρωστο μυαλό μπο- ρεί να διαταράξει ένα υγιή εγκέφαλο.

«Κάποτε, με φώναξαν να κυτάξω δυό αδελφές, που παρουσίαζαν σοβαρά συμπτώματα εγκεφαλικής διαταράξε- ως. Η μεγαλύτερη ήταν σκάρντα τριών ετών και ή μικρότερη τριάντα. Άγαμες και ή δυό, έζωσαν μουσική και είχαν μια σχετική φιλολογική μόρφωση. Η πρώτη ήταν ψηλόσωμη, άνδρικής σχεδόν σωματικής διαπλά- τως, με βίαιο και παράφορο χαχα- κτήρα. Η δεύτερη, άπεναντίας, ήταν ήσυχη, γλυκομίλητη, υπάκουη, χωρίς ισχυρή προσωπικότητα. Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι ο πατέρας τους ήταν τόπος λιγάνι παράξενος.

Όσο ζούσε ή μητέρα των δυό άδελφών, υπήρχε κάποια άρεσι στο σπι- τίο τους. Από τον καυρό όμως που πέ- θανε αυτή, ή δυό αδελφές πέσανε σε οικονομική ένδεια κι' άναγκάστηκαν να έργαστον, για να ζήσουν. Με που- θενά δέν μπόρεσαν να μείνουν πολύ καιρό. Έπεχείρησαν να δώσουν μνή-

ματα μουσικής, να ράδουν φορέματα, να παραδίδουν σε μικρά παιδιά. Η ίδια όμως άναποδιά τής κυνηγούσε παντού. Και τότε, ή μεγαλύτερη άδελφή άρχισε να φαντάζεται ότι ή κακοδιαμονία αυτή ήταν έργο των έλ- θρών τους. Η άπλη αυτή ύπνοσε με- ταβλήθηκε σιγά-σιγά σ' έμμονη ιδέα. Και ή έμμονη ιδέα σε μανία κατα- διώξεως. Δέν μπορούσε πεία, ή δυ- στυχημένη, να βγή στο δρόμο. Νό- μιζε ότι την κυνηγού ή την παρα- μονεύου.

Η άδελφή της πρυσπάθηκε στην αρχή να τής βγάλη από το μυαλό τις μαύρες αυτές ιδέες, λέγοντας ότι ο φόβος που έννοιωσε ήταν παιδικιστι- κός, άδικολόγητος, άσπείος. Ύστερα όμως από λίγο καιρό, προσεβλήθη κι' αυτή από τρέλλα. Φιγνάζονταν τώρα κι' αυτή ότι την κυνηγούσαν άόρα- τοι έλθροί, που ήθελαν να την βλά- ψουν. Τέλος, ή μεγαλύτερη αδελφή της την έπεισε ότι όλες ή πράξεις της ώφείλοντο στην επίδραση... του Ά- γίου Πνεύματος, κι' ότι θά μπορού- σαν να κάνουν, οι δυό μαζί, μεγάλη και θαυμαστά πράγματα. Από την εποχή εκείνη, ή μικρότερη αδελφή, υ- ποτάχτηκε όριστικά στην πρώτη. Σκε- πτότανε πεία με το δικό της το μυα-λό...

Μία μέρα, της φάνηκε της μεγα- λύτερης αδελφής, ότι οι άναρχικοί εί- χαν ζωγραφίσει τρεις κόκκινους στυ- ρούς έξω από την πόρτα του σπιτιού τους, για να τής κάνουν ν' άπαρη- θυόν τη θρησκεία του Χριστού. Η μι- κρότερη αδελφή το πίστεψε άμέσως— και από τότε δέν μπορούσε να δή κα- νένα κόκκινο αντικείμενο, χωρίς να την πιάνουν σπασμοί τρόμου! Μία νύ- χτα, ή μεγαλύτερη αδελφή ξύπνησε τη μικρότερη και της είπε ότι είχε άκούσει κάποιον να περπατάει στο έ- πάνω δωμάτιο. Ήσαν βεβαία ότι ο ά- γνωστος αυτός ήθελε να τους κάνει κακό. Η μικρή αδελφή έπηρεάστηκε τόσο από τα λόγια αυτά, ώστε της φάνηκε ότι... μόλιζε πετρέλαιο! Δέν υπήρχε καμιά άμφισβόλια ότι ο ά- γνωστος θα έδωζε φωτιά στο σπίτι. να τής κάψει και τής δυό ζωντανές. Και ή δυό αδελφές άρχισαν τότε να πετούν από το παράθυρο τή έπιπλά τους, σωνάζοντας:

—Δέν φταίμε μες!... Μή μας καίς!...

Τότε μονάχα οι γείτονες άντελή- φθσαν ότι ή δυό αδελφές ήταν τρε- λές!

Με κάλεσαν να πω να τής κυτά- ξω. Έννοιεται ότι, μόλις τής εξέτα- σα, διατάξα να τής μεταφέρουν άμέ- σως σ' ένα άσυλο ψυχωπαθών. Ύστερ' από λίγο καιρό, κατώρθωσα να κυνώ καλά τή μικρότερη, εκείνη δηλαδή, χωρίς να είναι τρελή, επηρεά- στηκε από την πρώτη σε βαθμό να ααλέψη το λογικό της.

Όταν την ρώτησα άργότερα τι συ- ναισθήματα είχε δοκιμάσει τότε, μου

έξήγησε ότι στην αρχή το καταλάβα- νε και μόνη της πως ή άδελφή της είχε τρέλλη. Σιγά-σιγά όμως, έχασε και αυτή την πνευματική της εαυ- γεια και κατόντησε να παλίνη παρα- κρούσεις, αν και έρχόντουσαν στιγμές που άποχτούσε συνείδησι της θέσε- ως της...».

Δέν πρέπει τώρα να φαντασθήτε, ύστερ' από τή παραδειγματά που σάς άναφέραμε παραπάνω, ότι ή παραφρο- σήνη είναι άρρώστεια τόσο μεταδοτική, όσον και ή εβλογιά και ότι όποιος κά- νει παρέα με τρελλούς, μοιραίως θα τρελλαθί κι' αυτός. Άν συνέβαινε πράγματα κάτι τέτοιο, τότε όλοι σ' έ- τρού κι' οι νοσοκόμοι των φρενοκομείων θα ήσαν πύ τρελλοί και από τους πε- λώτες τους και θα είχαν πρώτα αυτοί άνάγκη θεραπείας...

Μπορεί κανείς να συναναστρέφεται τρελλούς, φτάνει μονάχα να μήν έχη κληρονομική προδιάθεσι ή τάσι για τήν τρέλλα. Γι' αυτόν ακριβώς το λό- γο, φροντίζουν στα φρενοκομεία να μή παίρνουν για νοσοκόμους άνθρώ- πους νευρικούς ή με σοβαρές κληρο- νομικές παθήσεις. Όπως και αν έχει το πράγμα, το καλύτερο που έγινε να κάνουμε, άφού δέν μπορούμε να ξερούμε το βαθμό της άνοχής των νευρων μας, είναι ν' άποφεύγουμε τις συναναστροφές με τους τρελλούς. Και ό- ταν, σ' ένα σπίτι, ένα πρόσωπο δεί- χει σημάδια εγκεφαλικής διαταράξεως, πρέπει να μεταφερθί άμέσως σ' ένα άσυλο. Η γνώμη ότι ένας τρελλός μπορεί να θεραπευθί καλύτερα στο σπίτι του, με την περιποίησι των δι- κών του, είναι όχι μόνο έσφαλμένη, αλλά κι' έγκληματική, γιατί πολύ συ- γνή ο τρελλός αυτός μεταδίδει και σ' άλλους τή φοιχτή πάθησι του...

ΛΟΓΓΡΑΦΙΚΑ

Ο «ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ» ΤΗΣ ΚΑΛΥΜΝΟΥ

Στην Κάλυμνο, την Πρωτομαγιά, κάθε χρόνο, τή παιδιά θγαίνουν στους άγρους από το πρωτό άναχτήτωντας έ- να σπάνιο λουλούδι, που το λένε ά- νοιχτομάτη και που μοιάζει πολ- λή με τή έντελβεία της Έλβετίας. Τίσις εις άναχτήτην του άνοι- χτομάτη θγαίνουν τή παιδιά του Χτομάτου, γιατί ύπάρχει ή πρόληψις ότι το λουλούδι αυτό έχει τή μαγική δύναμι να κύν έξυπνοας και τετρα- πέρατους εκείνους που το φορούν.

Οι νέοι Καλυμνιώτες επίσης κάθε Πρωτομαγιά προσφέρουν έναν άνοι- χτομάτη στην έκλεκτή της καρ- διας των, θέλοντας μ' αυτό να δείξουν ότι έχουν τή μάτια τους άγρυπνα έ- πάνω της και τήν καρδιά τους γεμά- τη από έρωτα.

Μαγική δύναμις άποδίδεται επίσης, και στην πρωτομαγιάτικη μολόχα, που τή βάζουν στη ζώνη τους για να γίνουν δυνατοί κι' άπρόσβλητοι από τής άρρώστειες.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολότως έ- κανοποιητικές τιμές παλαιά διάφο- ρα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και όλόκληρες βι- βλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκκα 7, Άθήνας.

Πώς γίνονται ή εκλείψεις. Δεξαίσις και προλήψεις των άρχαίων λαών. Όπου φώ- φανε τή πουλιά και τρομάζουν τή ζωα. Θρύλοι πρωτογόνων λαών. Ο δράκος που κινηγάει τόν ήλιο και τή φεγγάρι. Η... άρρώστεια της σελήνης και τή γαυγίσμα- τα των σκυλιών, κ.τ.λ.

Ένα από τή μεγαλο- πρεπέστερα θέαματα, που μας παρέχει, πολύ σπάνια τή φυσική φαινόμενα, του ήλιου και της σελήνης. Τίσις ή όλική εκλείψις του ήλιου έχει μία τρομακτική μεγαλοπρέπεια.

Εκεί που βλέπουμε τόν ούρανο να λάμπη άσπρη-μύλανος και τή γή πλη- ρωμένη από φώς, άξαφνα, χωρίς να τή περιμένουμε, αντίλαμπάνουμε ν' άπλώνεται σιγά-σιγά σ' όλον τόν ού- ρανό ένας σκοτεινός πέπλος. Ο ήλιος άρχίζει να σβύνει, να χάνει τή φώ- σου και να μικραίνει. Σε λίγο στη θέ- σι του ήλιου, δέν έχει άπομείνει πα- ρά ένας κοκκινωπός δακτύλιος, ενώ στη γή έχει πέσει, ένα παράξενο σκο- τάδι που δέν μοιάζει καθόλου με τή σκοτάδι της νύχτας.

Σε λίγο όμως, από τή σκοτεινισμέ- νη άστρο φεύγει τόν χρυσό θέλος με ά- χτινα, κατόπι, μία άλλη κι' ύστερα πε- ρισσότερες. Τό θέα- μα τότε είναι μεγα- λοπρεπές τ.ο. Ο λεπτός κοκκινωπός δακτύλιος, άρχι- ζει να μεγαλώνει, σκε- πίζοντας ένα άχι- τωπό στέφανο, ή γή να ξαναφωτίζεται πάλι και οι σκοτει- νοί όγκοι των ου- ρανών να διαγράφω- νται κοκκινωποί στο σκούρο όρίζοντα. Ο ήλιος που θέλησε να μας τρομάξει κρο- πόμενος πίσω από τή φεγγάρι, μς ξαναπαρουσιάζεται με τή πρωτινή του χαμόγελο.

Αυτό είναι τή φαινόμενο της εκλεί- ψεις του ήλιου. Ο άστρονόμος Ραχίολι αναφέρει: έ- τι, κατά τήν ήλιακή εκλείψις του 1775, τή πουλιά έπεσαν φόβη στο χόμα από τής τρομάς, και τή βόδια αούγγριζαν παραπονετικά.

Ο Άραβικό επίσης, αναφέρει ότι κατά τήν εκλείψις του 1842, ή κότ- τες τρώπωναν κακαρίζοντας τρομα- χμένες στα κοττάτια τους και ή κλώ- σες σκέπαζαν τή πουλιά τους κάτω από τή φτερά τους άνήσυχες. Τά γε- λιδόνια επίσης τρώπαζαν τόσο, ώστε κατέφευγαν μέσα στα σπίτια και κ- θόντουσαν στοές όμους των ανθρω- πων.

Αυτό είναι τή φαινόμενο της εκλεί- ψεις του ήλιου.

Ο άστρονόμος Ραχίολι αναφέρει: έ- τι, κατά τήν ήλιακή εκλείψις του 1775, τή πουλιά έπεσαν φόβη στο χόμα από τής τρομάς, και τή βόδια αούγγριζαν παραπονετικά.

Ο Άραβικό επίσης, αναφέρει ότι κατά τήν εκλείψις του 1842, ή κότ- τες τρώπωναν κακαρίζοντας τρομα- χμένες στα κοττάτια τους και ή κλώ- σες σκέπαζαν τή πουλιά τους κάτω από τή φτερά τους άνήσυχες. Τά γε- λιδόνια επίσης τρώπαζαν τόσο, ώστε κατέφευγαν μέσα στα σπίτια και κ- θόντουσαν στοές όμους των ανθρω- πων.

Αυτό είναι τή φαινόμενο της εκλεί- ψεις του ήλιου.

Οι πρωτόγονοι έν- τρωποι, που δέν μπο- ρούσαν να εξηγήσουν τή φυσική φαινόμενα, καταλαμβάνοντο από ά- περίγραπτο τρόμο κάθε φορά που γινόταν εκλείψις. Βλέ- ποντας τόν ήλιο να σβύνει ξα- φνικά, νόμιζαν ότι ο κόσμος ήταν καταδικασμένος να ζή μέσα σε μία αιώνια νύχτα ή και να καταστραφή. Πολλές παραδόσεις έχουν δημιουργη- θεί από τόν τρόμο αυτόν.

Οι άρχαιοι Σκανδιναβοί έ- πίστευαν ότι υπήρχαν στον ούρανο δυό πελώριοι δράκοντες, ο Μουγκάρμ και ο Φερνί, που παρακολουθούσαν με έγ- κληματικούς σκοπούς τόν ήλιο και τή φεγγάρι. Όταν λοιπόν σκοτεινιζέ-

το σ' ένα κανένα από τή δυό άστρα, οι Σκανδι- ναβοί έπίστευαν ότι ο κακός δράκων τή είχε κατασφάξει, κι' άρχιζε να τή κατα- τρώβει άμέσως τή βλέμματα του θροχίβη. Γι' αυτό να σώσουν λοιπόν τή θύμα από τή δόντια του τέρατος, άρχι- ζαν να θορυβούν, να φωνάζουν, να εβ- λιάζουν, χτυπώντας διάφορα αντικείμενα και συγχρόνως τας τις χιλιάδες άσπί- δες τους.

Όταν ή σελήνη πάθαινε εκλείψις, οι άγριοι Άσιατι και έ- πίστευαν ότι, αν πέθαινε, θα έσκολ- λώσε από τόν ούρανο και θάπαστε έ- πάνω τους και τή τους συνείσδει.

Έπειδή δέ πίστευαν συγγόνος: ότι τή σελήνη είναι τ' άκατημένα ζώα της σελήνης, τή έξωφρηναν τραβάντα- τους σ' αυτή και χτυπώντας τα, για να τή κάνουν να ούρλιάζουν και να γαυγίζουν. Όταν λοιπόν τή σκυλιά άρχιζαν τή ούρλιάσματά τους, οι ά- γριοι αυτοί λαοί είχαν τή βεβαιότητα ότι ή σελήνη, άκούγοντας τή θήνη των άκατημένων της ζώων θα κατέ- βάλλε κάθε προσπάθεια για να νή- ση τή κακό και να ξαναπαρή τή φώ- της.

Όπως κάθε άσυνήθιστο και τρομα- κτικό φαινόμενο, έτσι και τή φαινόμε- νο της εκλείψεις του ήλιου, έθεωρή-

θη άνέκαθεν από τους ανθρώπους ως άπαίσιος οίανός και ως προμήνυμα μελλοντικής συμφοράς.

Ο Ήρδοτος αναφέρει: ότι στην κρίσιμη στιγμή μιας μάχης μεταξύ των Μηδών και των Αιδών, συνέβη μία όλική εκλείψις ήλιου, ή όποια έ- τρομακτικώς τόσο τους μαχόμενους, ώστε τούς έκαμε να καταθέσουν τή όπλα και νή συμφιλιωθών προέβλεπον- τας τή τέλος τού κόσμου.

Ο Φοντενέλλ αναφέρει ότι, κατά τήν εκλείψις του 1654, στάθηκαν άνι- σχυρές όλες ή έπιστημονικές έξηγή- σεις ν' άποσφάθουν τήν όμαδική τρο- μοκράτησι του Παρισιού λαού.

Ο άστρονόμος Ζάσαν, όταν τή 1868 πήγε έπίσημα στα Ίνδίες για να παρακολουθήση μία ήλιακή εκλεί- ψις, είδε τούς Ιθαγενείς κατά τήν ώρα της εκλείψεις να τρέχουν σκούζον- τας και να πέφτουν στα ποτάμια, χω- νόμενοι μέσα στο νερό ως τή λαμύ.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΥΖ ΝΤΙΟ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΜΙΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Όταν ο Λέων ΣΤ'. διάδοχος ά- κόμα τού θρόνου τού Βυζαντίου, έ- φθασε σε ηλικία 16 ετών, ο πατέρας του Βασίλειος, ο ίδρυτής της Μακε- δονικής Δυναστείας, άποφάσισε να τόν παντρεύει.

Κατά τή συνθήκη, λοιπόν, που έ- πικρατούσε τότε, συγγένευσσε σε μία αίθουσα των άνακτόρων δώδεκα από τής άρσένους νέες τού βασιλείου του, για να εκλέξη μεταξύ αυτών τήν έ- πιδόσο βασίλισσά του.

Ός ότου εμφανίστη ο Αύτοκράτορ με τόν Διάδοχο και τήν Αύτοκράτει- ρα στην αίθουσα για τήν εκλογή, ή δώδεκα εκείνες ώραιότατες νέες έπα- ζαν και ελευρούσαν, προσπαθώντας να μαντεύσουν ποιά απ' όλες θα ή- ταν ή έδουχης εκλεκτή.

Μία απ' αυτές, Άθηναια τήν κα- ταγωγή, ή όποια, καθώς λέει ο χρό- νογράφος τής εποχής, αέγνων έκα- να μαντεύει τή μέλλοντα να συμβούν, από διάφορους οίανούς, έπρότεινε στις φίλες της τήν άκόλουθο περίε- ρη δοκιμή:

Η ύποψήφιος ύφειλαν να καθί- σουν καταγής, βάζοντας κάθε μία μπροστά της τή κοιλία της σαν δάδα. Έκείνη, λοιπόν, που μετά τή σύνθη- ση θα σηκωνόταν πρώτη και πρώτη θα σορούσε τή σανδάλια της και πώ- τη θα έκανε μία ύπόκλιση, θα γινόταν άσφαλώς Αύτοκράτειρα.

Άλλά, ενώ άκόμα δέν είχε δοθεί τή σύνθημα να σηκωθούν, έξαφνα μπή- κε μέσα στην αίθουσα ο Βασίλειος.

Η πρώτη που πετάχτηκε τότε βε- θια και φόρεσε τή σανδάλια της, ήταν ή Θεοφανώ, κόρη της καλύτερης οί- κογενείας τής πρωτεύουσας, ή όποια τρώβει άμέσως τή βλέμματα του βασιλέως και της συζύγου του Ειδο- κίας και τή διάλεξε για σύζυγο τού Διαδόχου.

Ότι πραγμαποποιήθηκε ή προφη- τεία της Άθηναιας ύποψήφιας.

Είπε γνωστόν όμως ότι ή Θεοφανώ δέν έχαιρε και πολύ τή θρόνο, για- τί πέθανε σε ηλικία τριάντα ετών και χωρισμένη από τόν Αύτοκράτορα σύ- ζυγό της.

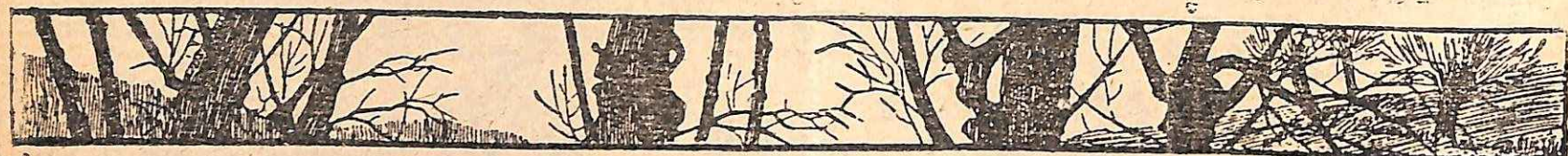
Οη άνέκαθεν από τους ανθρώπους ως άπαίσιος οίανός και ως προμήνυμα μελλοντικής συμφοράς.

Ο Ήρδοτος αναφέρει: ότι στην κρίσιμη στιγμή μιας μάχης μεταξύ των Μηδών και των Αιδών, συνέβη μία όλική εκλείψις ήλιου, ή όποια έ- τρομακτικώς τόσο τους μαχόμενους, ώστε τούς έκαμε να καταθέσουν τή όπλα και νή συμφιλιωθών προέβλεπον- τας τή τέλος τού κόσμου.

Ο Φοντενέλλ αναφέρει ότι, κατά τήν εκλείψις του 1654, στάθηκαν άνι- σχυρές όλες ή έπιστημονικές έξηγή- σεις ν' άποσφάθουν τήν όμαδική τρο- μοκράτησι του Παρισιού λαού.

Ο άστρονόμος Ζάσαν, όταν τή 1868 πήγε έπίσημα στα Ίνδίες για να παρακολουθήση μία ήλιακή εκλεί- ψις, είδε τούς Ιθαγενείς κατά τήν ώρα της εκλείψεις να τρέχουν σκούζον- τας και να πέφτουν στα ποτάμια, χω- νόμενοι μέσα στο νερό ως τή λαμύ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΚΥΝΗΓΟΝΤΑΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Οι κινδύνου του κυνηγιού λεονταριών. Η αναμνήσεις ενός Άγγλου ιατρού από τη ζούγκλα. Τι μπορεί να πάθαι ένας πρωτόπτερος κυνηγός. Τρεις Άνθρωποι κι' ένα μαινόμενο λιοντάρι σ' ένα βαγόνι. Το θηρίο απαγάγει το εσω του. Μία δραματική πάλη με τον βασιλέα του δάσους. Πώς κυνηγούν τα λιοντάρια οι αγριοί Μασοί, κ.τ.λ.

Ο Άγγλος στρατιωτικός ιατρός αντισυνταγματάρχης Ουίλλιαμ Ρίγμπυ, ο οποίος γυρίζει τελευταία στο Λονδίνο, αφού υπηρέτησε τριάντα έξι χρόνια στις βρετανικές αποικίες της Αφρικής, δημοσίευσε πρόσφατα σ' ένα μεγάλο περιοδικό τις αναμνήσεις του από τη μακρά διαμονή του στην ζούγκλα. Από τις έντυπώσεις του αυτές, παραλαμβάνουμε το παρακάτω απόσπασμα, στο οποίο ο ιατρός αφηγείται τις δραματικές περιπέτειες μερικών κυνηγών λιονταριών.

«Το κυνήγι του λιονταριού—γράφει ο Ουίλλιαμ Ρίγμπυ—φαινόταν εύκολο στον καθένα, ως ότου να καταλάβει εξ ιδίας πείρας τις τρομακτικές του δυσκολίες. Το ίδιο συνέβη και στον φίλο μου λοχαγό Στάϊγκαν, την εποχή που ήρθε για πρώτη φορά στην Αφρική.

Μιά μέρα, ενώ περνούσε με το τραίνο απ' τη Σιμπά, τον είδα να περιμένει με το όπλο στο χέρι, πάνω σε μία ξύλινη εξέδρα, σκεπτική κοντά σ' ένα έλος. Η εξέδρα αυτή είχε στηθεί για τον Ουίλσον Τσάουτλ, τον καιρό που ο πολιτικός αυτός κυνηγός θηρία στην Αφρική. Φώναζαν στον Στάϊγκαν, γνωρίζοντας ότι ήταν άπειρος άκρως σ' αυτό το είδος του κυνηγιού, ότι έπρεπε να κατεβεί από εκεί πάνω και να μην επαναλάβει αυτό το πείραμα, αν δεν ήθελε να τον ξαναεμπειρολογήσει. Την απάντησή του δεν την άκουσα, γιατί, εντωμεταξύ, το τραίνο είχε απομακρυνθεί.

Εκείνο όμως τη συνέχισα, το πρωί της επομένης, όταν ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος μπήκε δραματικά στην κλίμακα μου και με είδοποίησε ότι ένα λιοντάρι είχε διαφύγει κάποιον Άγγλο. Αρπάξα τη βαλίτσα μου με τ' απαραίτητα για τις πρώτες βοήθειες, φάρμακα, και έτρεξα να προσφτάσω το τραίνο. Όταν έφτασα στη Σιμπά, είδα πως συνέβη εκείνο που φοβόμουν. Το θύμα ήταν ο λοχαγός Στάϊγκαν. Ο δυστυχισμένος νέος μου διηγήθηκε τότε, θυγνώντας από τους πόνους, ότι περίμενε στην εξέδρα μια ώρα ακόμα, απ' τη στιγμή που πέρασε εγώ με το τραίνο. Το μένος εκείνο ήταν το μόνο από όποιο βρισκόταν νερό, σ' όλη την περιφέρειά.

Επόμενος λοιπόν ήταν ναρβόσυν εκεί λιοντάρι για να ποτιστούν. Πράγματι, στις δύο τη απόγευμα φωνήκανε τρία λιοντάρια. Όταν πλησίασαν στο νερό και σταθήσαν να πιούν, ο Στάϊγκαν σκόπευσε το ένα και πυροβόλησε. Έπειτα ημίσταξε το

δεύτερο και ξαναέριξε. Είχε σκοπεύσει καλά και τα δύο θηρία σωφίστηκαν κάτω κι' έμειναν στον τόπο. Ο Στάϊγκαν ξαναγύρισε το δικαίό του κι' επυροβόλησε το τρίτο που έκανε δύο, τρία βήματα κι' έπεσε κι' αυτό κοντά στις σιδηροδρομικές γραμμές.

Για κάποια λεπτά της ώρας, ο λοχαγός περίμενε ακίνητος, με την προσοχή του εντασμένη. Γύρω επικρατούσε απόλυτη σιγή. Κανένα απ' τα θηρία δεν είχε μετακινήσει. Σαφηνά, θυμήθηκε ότι στις τρεις θα περνούσε ένα τραίνο. Έπρεπε λοιπόν να γδάρει τα θηρία για να έλθ' έσομα τα δερμάτα τους να τα φορώσει σ' ένα βαγόνι. Και με τη βεβαιότητα ότι και τα τρία λιοντάρια ήταν σκοτωμένα, ο λοχαγός Στάϊγκαν κατέβηκε απ' την εξέδρα και πλησίασε πρώτα εκείνο το θηρίο που ήτανε καταλωμένο στις σιδηροδρομικές γραμμές.

Μα το λιοντάρι δεν ήταν σκοτωμένο. Είχε απλώς πληγωθεί. Και μόλις ο λοχαγός έφτασε κοντά του, το θηρίο πεταχτηκε όρθιο, μουγκρίζοντας και απάντησε, το δάγκωσε το μπράτσο του έκοψε ένα κομμάτι κρέας και έφυγε τρέχοντας πριν προσφτάσει ο Στάϊγκαν να το πυροβολήσει, πράγμα άλλωστε που δεν το σκόπευε καν, από τους πόνους του.

Ο Στάϊγκαν όμως δεν πρόκειται να έλθ' παράνομο—συνεχίζει ο ιατρός. Φτηνά τη γλώσσα πάλι με μία πληγή μονάχα που τον κράτησε δυο μέρες στο κρεβάτι. Πιο τραγική ήταν η νύχτα του μοιράρχου Ράϊαλλ, ο οποίος ήτανε διοικητής της αστυνομίας και δικαστής συγχρόνως στην περιφέρειά εκείνη. Ο Ράϊαλλ, ταξιδεύοντας με το τραίνο για να κάνει τη συνθηκομένη του περιόδου στην περιφέρειά της δικαιοδοσίας του, μαζί με δυο ακόλουθους του, έναν Γερμανό κι' έναν Ιταλό, σταμάτησε σε ένα στάθμο στο σταθμό της Σιμπά. Εκεί δὲν υπήρχε οίκημα διαθέσιμο για να κοιμηθώ, αποφάσισε να περά-

σει τη νύχτα στο βαγόνι του, που ήταν εξάλλου, επίτηδες φτιαγμένο για τέτοιες περιόδους, με κρεβάτια, μπαλόνια, γραφείο με κουζίνα και λουτρό.

Ήτανε μια νύχτα σελήνοφωτιστή. Έκανε τέτοια ζέση, ώστε είχαν ανοίξει τα παράθυρα και την πόρτα του βαγονιού.

Ο Ράϊαλλ όμως έμεινε δύνους, βασανισμένος από κάποιο κακό προαισθήμα. Ήταν μισοπλαγιασμένος στο κρεβάτι του, ενώ οι δυο ακόλουθοι του κοιμόντουσαν στις θέσεις τους. Σαφηνά, μέσα στη νυχτερινή σιωπή, ακούστηκε ένας γότος δυνατός. Το βαγόνι τραντάχτηκε δόλκιμα κι' η πόρτα έβγαλε μονάχη της. Την ίδια στιγμή, ένα μεγάλο λιοντάρι βρόδισε πάνω απ' τον Ράϊαλλ και τον άρπαξε από το στήθος. Ο Ουίλλιαμ, ο Γερμανός, ξύπνησε από το τράνταγμα του βαγονιού, και βλέποντας το θηρίο, χάρθηκε τρομαγμένος μέσα στο λουτρό, σκουνίζοντας να διαπλοκλειώσει την πόρτα.

Ο Ιταλός, ακολουθώντας τον κοινό τόνο στην επάνου κουκέτα, πεδώντας κάτω, έπεσε από τη ξύλη του πάνω στο λιοντάρι. Έτσι, ο τελευταίος από αυτούς τους Γκερέυ ήταν κυνηγός μεγάλων θηρίων, ελεφάντων, βουβάλων κλπ. Ο δεύτερος ήταν ένας πούλην στρατιώτης που είχε εγκατασταθεί από πολλών ετών ως άποικος στη Σιμπά. Ο τρίτος είχε έλθει μόλις από λίγους στην άποικία κι' έσπευγε να το δει ένα μένος ως άποικος.

Ο τελευταίος αυτός, βγήκε κι' έβρα σε κυνήγι μαζί μ' έναν φίλο του, επίσης νεοφερμένο. Σαφηνά άκουσε δίπλα του έναν πυροβολισμό. Ο φίλος του είχε ιδεί μια λέκινα με δυο λιονταράκια, την πυροβόλησε και την ε-πλήγωσε.

Η λέκινα και τα λιονταράκια εγκαταστάθηκαν εκεί μες σ' ένα ψυχρό χορτάρι του λιβαδιού, που σκεπάζανε και τα τρία ζώα σχεδόν τελείως. Αλλά μια λέκινα, όταν βρίσκεται κοντά στα λιονταράκια της είναι θηλυκή φοβερότερο κι' απ' την πιο κακή γυναίκα! Οι δυο φίλοι χωρίσανε και πλησίασαν τα θηρία από δυο αντίθετα σημεία, ο ένας δεξιά κι' ο άλλος αριστερά. Η λέκινα σηκώθηκε τότε και άρχισε να προχωρεί προς το μέρος του Γκερέυ. Βάδιζε σιγά-σιγά, ύπουλα, έριποντας και πάντοτε κρυμμένη μέσα στη χόρτα, τόσο που μόλις διακρινότανε η ραχοκοκαλιά της.

Ο Γκερέυ την πυροβόλησε δυο φορές, με αποτέλεσμα τις δυο. Η λέκινα εντωμεταξύ προχωρούσε αργά-αργά. Ο Γκερέυ αποφάσισε να την περιμένει με το όπλο προτεταμένο και με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Όταν το θηρίο έφτασε σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων, ο Γκερέυ έπιασε τη σκαν-

τας με τα δόντια και το πόδι του θανάτος του!... Οργανώσαμε άμεσα μια παγίδα για να καταδιώκουμε το λιοντάρι. Το πρωί της επομένης το βρήκαμε μέσα μιλιά μακριά, πάνω απ' το πόδι που τον Ράϊαλλ. Θεωρώ περίττο να σάς πω ότι το σκοτώσαμε. Έξιστόνισα το πόδι του Ράϊαλλ, εδω ότι το λαβύγγι του δυστυχισμένου μοιράρχου είχε κοπεί απ' τις πρώτες στιγμές της επιθέσεως του λιονταριού κι' έτσι ο άτυχιστος δεν υπέφερε πολύ.

Όσοι έχουν επόνομα Γκερέυ—λέει παρακάτω ο ιατρός—δεν πρέπει να καταπίνονται με τα λιοντάρια, γιατί δεν είναι καθόλου τυχεροί στο κυνήγι αυτό. Μονάχα εγώ παρευρίχθηκα τρεις φορές σε δυστυχήματα που συνέβησαν σ' ανθρώπους με το επώνυμο αυτό. Και τις τρεις φορές, τα θύματα πέθαναν.

Ο ένας από αυτούς τους Γκερέυ ήταν κυνηγός μεγάλων θηρίων, ελεφάντων, βουβάλων κλπ. Ο δεύτερος ήταν ένας πούλην στρατιώτης που είχε εγκατασταθεί από πολλών ετών ως άποικος στη Σιμπά. Ο τρίτος είχε έλθει μόλις από λίγους στην άποικία κι' έσπευγε να το δει ένα μένος ως άποικος.

Ο τελευταίος αυτός, βγήκε κι' έβρα σε κυνήγι μαζί μ' έναν φίλο του, επίσης νεοφερμένο. Σαφηνά άκουσε δίπλα του έναν πυροβολισμό. Ο φίλος του είχε ιδεί μια λέκινα με δυο λιονταράκια, την πυροβόλησε και την ε-πλήγωσε.

Η λέκινα και τα λιονταράκια εγκαταστάθηκαν εκεί μες σ' ένα ψυχρό χορτάρι του λιβαδιού, που σκεπάζανε και τα τρία ζώα σχεδόν τελείως. Αλλά μια λέκινα, όταν βρίσκεται κοντά στα λιονταράκια της είναι θηλυκή φοβερότερο κι' απ' την πιο κακή γυναίκα! Οι δυο φίλοι χωρίσανε και πλησίασαν τα θηρία από δυο αντίθετα σημεία, ο ένας δεξιά κι' ο άλλος αριστερά. Η λέκινα σηκώθηκε τότε και άρχισε να προχωρεί προς το μέρος του Γκερέυ. Βάδιζε σιγά-σιγά, ύπουλα, έριποντας και πάντοτε κρυμμένη μέσα στη χόρτα, τόσο που μόλις διακρινότανε η ραχοκοκαλιά της.

Ο Γκερέυ την πυροβόλησε δυο φορές, με αποτέλεσμα τις δυο. Η λέκινα εντωμεταξύ προχωρούσε αργά-αργά. Ο Γκερέυ αποφάσισε να την περιμένει με το όπλο προτεταμένο και με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Όταν το θηρίο έφτασε σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων, ο Γκερέυ έπιασε τη σκαν-

τας με τα δόντια και το πόδι του θανάτος του!... Οργανώσαμε άμεσα μια παγίδα για να καταδιώκουμε το λιοντάρι. Το πρωί της επομένης το βρήκαμε μέσα μιλιά μακριά, πάνω απ' το πόδι που τον Ράϊαλλ. Θεωρώ περίττο να σάς πω ότι το σκοτώσαμε. Έξιστόνισα το πόδι του Ράϊαλλ, εδω ότι το λαβύγγι του δυστυχισμένου μοιράρχου είχε κοπεί απ' τις πρώτες στιγμές της επιθέσεως του λιονταριού κι' έτσι ο άτυχιστος δεν υπέφερε πολύ.

δάλη. Αλλά... είχε ξεχάσει από την παραβία του να ξαναγμίσει το δικαίό του!...

Τότε, κάνοντας ένα τελευταίο πηδύμα, το θηρίο ώρμησε και βρόδισε πάνω του. Ο φίλος του Γκερέυ έτρεξε και πυροβόλησε για να αποτελειώσει το θηρίο. Μα και στην ύστατη στιγμή της, πριν σωριαστεί κάτω για να μη ξανασηκωθεί ποτέ, η λέκινα έπαψε να ξεσχίζει τις σάρκες του Γκερέυ και γύρισε να χαμύξη πάνω στον άλλον, δὲν πρόφτασε ωστόσο να τον διαχάσει. Έγινε πλάγια, τέντωσε δυο-τρεις φορές τα πόδια της κι' έμεινε ακίνητη, με μάτια ορθάνοιχτα.

Μου έφεραν στη χειρουργείο τον πληγωμένο. Στο μεταξύ όμως, είχε περάσει μια δολοκλήρη ημέρα και η πληγή του άρχισαν να παθαίνουν γάγγραινα. Έτσι, και ο τρίτος Γκερέυ πού είδα να κυνηγά λιοντάρια, έχασε τη ζωή του.

Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω την πρώτη φορά που βγήκα στο κυνήγι και σκότωσα λιοντάρι. Ήταν η πιο συγκινητική περιπέτεια της ζωής μου.

Ο φίλος μου ο αρχηγός της φυλής των Μασοί είχε οργανώσει για χάρη μου μία παγίδα από πενήντα πολέμους του για να βγούμε για λιοντάρια και μου έδωσε για συνοδό τον πιο πεπεισμένο κυνηγό του.

Η αυγή μας βόηξε κοντά στην ε-χθρή του ποταμού Άθι. Εκεί, ανακαλύψαμε τα ίχνη ενός λιονταριού. Ο πενήντα πολέμους σκορπίστηκαν κι' έμεινε δεξιά κι' αριστερά, σχηματίζοντας έναν μεγάλο κύκλο, που ολόγυρο γινόταν στενότερος και πιο κρύος. Σ' έλο αυτό το διάστημα ο συνοδός μου μου έδινε ατέλειωτες συμβουλές. Και εγώ τον άκουγα με μεγάλη προσοχή, για να έπωφεληθώ από τα μαθήματά του.

«Αυτό το κυνήγι έγινε για σένα, μου είπε, και εσύ θα σκοτώσεις το λιοντάρι, όταν θα φανεί. Μα αν αποτύχεις, μην τ' απάσεις. Να θυμάσαι ότι είμαι δίπλα σου. Αν ιδείς να χάνεται πρώτο άρσενικό λιοντάρι, άσπασέ το να ορμήσει πάνω σου και να σε πληγώσει άσπασα. Αν όμως είναι θηλυκό, μη στείλεις ούτε δευτερόλεπτο. Ρίξ' του άσπασα!...

«Ακούγα τώρα τον ελαφρό θόρυβο που έκανε οι Μασοί πλησιάζοντας και στενεύοντας τον κύκλο, και τότε δυνατός βροχήθηκε των λιονταριών. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

Τέλος φάνηκε μπροστά μας ένα μεγάλο μερικό λιοντάρι. Προέβινε το όπλο μου και σκόπευσε.

«Μην ρίξεις! Περίμενε ακόμα, φημίσει ο σύντροφός μου. Το λιοντάρι έκανε μικρά πηδήματα και στο τέλος στάθηκε με την οβίδα υψωμένη. Ήταν σαν τη γάτα που πηδάει στο ποντίκι. Με τη διαφορά ότι τη φορά αυτή το ποντίκι κρατούσε ένα όπλο στο χέρι του.

«Όταν το λιοντάρι έφτασε σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων, πυροβόλησα. Γδ θηρίο, μ' ένα άγριο βροχήθηκε, σαρπάστηκε καταγής. Την ίδια στιγμή, χυμψαν επάνω μας και δυο λέκνες.

«Η πρώτη είχε δική σου κι' η δεύτερη δική μου! μου είπε ο συνοδός μου όταν πραγματικά πεποισμένος δάγκωλας.

Δὲν έπρεπε όμως ν' άνησυχώ. Ο συνοδός μου ήτανε παλιός και πεπει-

ΟΙ ΖΗΛΩΤΕΙ ΤΟΥ ΔΑΙΔΑΛΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΑΙ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Το πτητικό μηχανήμα του Μάγου. Το πάθημα ενός Σαρακηνού στο Βυζάντιο. Τα μεγαλύτερα σχέδια του Ντά Βίντσι. Η άτυχιας μερικών ευφάνταστων εφευρετών. Η πτήσις ενός καλογέρου. Τι έπαθε ένας Βιεννέζος ρολογάς, κ.τ.λ.

Είνα γνωστή η ποιητική παράδοση του Δαίδαλου, που κατόρθωσε με τεχνικά φτερά να πετάξει και να φύγει από την Κρήτη που τον κρατούσε ο βασιλεύς της Μίνως αιχμάλωτο, μαζί με τον υιό του τον Ίκαρο.

Ύστερα από τους δυο αυτούς βουλτικούς κατακτητές του αέρος, η ιστορία έχει ν' αναφέρει πληθώρα άλλων τολμηρών ανθρώπων, που έζησαν την όραση του Δαίδαλου και του Ίκαρου.

Και άναφέρεται πρώτος ο Σίμων ο μάγος, ο οποίος έζησε επί της εποχής του Νέρωνος, κι' ο οποίος κατά την παράδοση έφτιαξε ένα μηχανήμα, με το οποίο κατόρθωσε να πετάξει.

Κατά τον ενδέκατο αιώνα, επί της, επί της βασιλείας του βυζαντινού Έμμανουήλ Κομνηνού, ένας Σαρακηνός ετόλμησε να πετάξει με μηχανήμα ιδικής του εφευρέσεως από τον υψηλότερο πύργο του Ιπποδρόμου της Κωνσταντινουπόλεως. Αλλά ο δυστυχής, αντί, κατά τους υπολογισμούς του, να διαγράψει πετώντας μια καμπύλη πάνω από το Ιπποδρόμιο, βρόδισε τασμένος στη βάση του πύργου, με πιασμένα όλα του τα κόκαλα.

Στα γρόνια της Αναγεννήσεως ο μεγάλο και άπραγματοποίητο βιειρο της πτήσεως άπισσόβησε πολύ τον περιφημότερο άνθρωπο της εποχής εκείνης, τον Λεονάρδο Ντά Βίντσι, ο οποίος δεν ήταν ιόνον μεγαλοφυΐας καλλιτέχνη, αλλά και σοφός μηχανικός. Μέσα τα χειρόγραφα του Ντά Βίντσι:

ραμένους κυνηγός, ν' εξασκηνόμην χέρι. Το λιοντάρι έκανε μικρά πηδήματα και στο τέλος στάθηκε με την οβίδα υψωμένη. Ήταν σαν τη γάτα που πηδάει στο ποντίκι. Με τη διαφορά ότι τη φορά αυτή το ποντίκι κρατούσε ένα όπλο στο χέρι του.

«Όταν το λιοντάρι έφτασε σ' απόσταση δεκαπέντε μέτρων, πυροβόλησα. Γδ θηρίο, μ' ένα άγριο βροχήθηκε, σαρπάστηκε καταγής. Την ίδια στιγμή, χυμψαν επάνω μας και δυο λέκνες.

«Η πρώτη είχε δική σου κι' η δεύτερη δική μου! μου είπε ο συνοδός μου όταν πραγματικά πε-

βρόδισαν πλήθος σημειώσεων και σχεδιαγραμμάτων, περιέργων πτητικών μηχανών.

Επί της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου, ένας άκροβάτης έδοκίμασε να πετάξει με τεχνητά φτερά από τον εξώστη του ναού του Αγίου Γεωργίου ως το δάσος της Βουλώνης. Αλλά βρόδισε κι' αυτός την τύχη του Σαρακηνού της Κωνσταντινουπόλεως. Έπεισε ηλιακή κατακορύφως κα...δο...

«Όταν όμως άνωδύθηκε λιγάκι, ξαναπέσε βαρύτερος στη γη κι' ν' μην ξανασηκωθεί ποτέ.

Το αγκυλώσει όμως όπλοξεν... την ηνός εκκνετοικος Βιεννέζου άρολογιστοφ κατά το 1812. Αδός διεκλήριζε κοιπατικά ότι θ' κατόρθωνε εκείνο που δεν γ'ν...όθωνος άνωδύσε ως τότε. «Οτι θ' πετούσε δηλαδή επάνω από τ' πόλε «σάν γελιδόνι» με στερή ιδι... της του έπινοήσεως. Ο λαός, ο ποιοτητεμένος από τις άποτυχίες πόσων εφευρετών, τον άπεδοκίμα...ζε, αλλά αυτός «εις πείσμα των στενοκαρφάλων και δειλών συμπα...τριωτών του—δπως έλεγε—θ' άπεδείκνυε σ' δόλκιμο τον κόσμο τι μπορούσε να κατορθώσει ή μεγαλοφυΐα!»

Η όρισημένη, τέλος, ημέρα του πειράματος άνέτειλε και έλαθε άγοισ να συγκαντρώνεται στην πλατεία όπου θ' έκτελούσε την πτήση του ο έκκεντρικός εφευρέτης. Σε λίγο παρουσιάστηκε από μια ταρατσα ο περίφημος όρολογιστοφ, έχοντας στους ώμους του δυο τεράστιες όμπρέλλες.

—Πρόσεξε καλά!... το φώναζε κάποιος. «Αν δεν πετάξεις «σάν γελιδόνι», θ' τιμωρηθής για την άλαζονεία σου.

Μη διάλεξες... Τώρα θ' έλθ'... θ' πετάξεις «σάν άγγελος! Και ο περίεργος ζηλωτής του Δαίδαλου, αφού έτοιμάστηκε, πήδησε στο νερό.

Το άποτέλεσμα είχε ευνόητο: «Αντί να πετάξει «σάν άγγελος» άρρισε να πέφτη κατακορύφως, λογά βέβαια κάπως, αλλά άσφαλός.

Το πλήθος τότε εξαγριωμένο έπειδή άπατήθηκε κατά τέτοιον τρόπο, ρίχτηκε επάνω στον δυστυχή όρολογιστοφ και θ' τον έκυντορίσε άσφαλώς, αν δεν έπεβαινε ή άστυνομία.

Έντος όλίγου ο «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ». Η μεγαλειότερα πειρατή εφημερίδα, άπαραίτητος σύντροφος κα...θε σπιτιού.

του έπεσε στην εχθρή του ποταμού κι' έσπασε σ' ένα βράχο και τα δυο του πόδια.

Τοιάντα γρόνια άγοτόερα ένας καλόγηρος όνόματι Ντεσφώ. φαντάστηκε ότι το ήσαν δυνατόν να πετάξη από το Έβρι ως το Παρίσι. «Όταν όμως άνωδύθηκε λιγάκι, ξαναπέσε βαρύτερος στη γη κι' ν' μην ξανασηκωθεί ποτέ.

Το αγκυλώσει όμως όπλοξεν... την ηνός εκκνετοικος Βιεννέζου άρολογιστοφ κατά το 1812. Αδός διεκλήριζε κοιπατικά ότι θ' κατόρθωνε εκείνο που δεν γ'ν...όθωνος άνωδύσε ως τότε. «Οτι θ' πετούσε δηλαδή επάνω από τ' πόλε «σάν γελιδόνι» με στερή ιδι... της του έπινοήσεως. Ο λαός, ο ποιοτητεμένος από τις άποτυχίες πόσων εφευρετών, τον άπεδοκίμα...ζε, αλλά αυτός «εις πείσμα των στενοκαρφάλων και δειλών συμπα...τριωτών του—δπως έλεγε—θ' άπεδείκνυε σ' δόλκιμο τον κόσμο τι μπορούσε να κατορθώσει ή μεγαλοφυΐα!»

Η όρισημένη, τέλος, ημέρα του πειράματος άνέτειλε και έλαθε άγοισ να συγκαντρώνεται στην πλατεία όπου θ' έκτελούσε την πτήση του ο έκκεντρικός εφευρέτης. Σε λίγο παρουσιάστηκε από μια ταρατσα ο περίφημος όρολογιστοφ, έχοντας στους ώμους του δυο τεράστιες όμπρέλλες.

—Πρόσεξε καλά!... το φώναζε κάποιος. «Αν δεν πετάξεις «σάν γελιδόνι», θ' τιμωρηθής για την άλαζονεία σου.

Μη διάλεξες... Τώρα θ' έλθ'... θ' πετάξεις «σάν άγγελος! Και ο περίεργος ζηλωτής του Δαίδαλου, αφού έτοιμάστηκε, πήδησε στο νερό.

Το άποτέλεσμα είχε ευνόητο: «Αντί να πετάξει «σάν άγγελος» άρρισε να πέφτη κατακορύφως, λογά βέβαια κάπως, αλλά άσφαλός.

Το πλήθος τότε εξαγριωμένο έπειδή άπατήθηκε κατά τέτοιον τρόπο, ρίχτηκε επάνω στον δυστυχή όρολογιστοφ και θ' τον έκυντορίσε άσφαλώς, αν δεν έπεβαινε ή άστυνομία.

Έντος όλίγου ο «ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ». Η μεγαλειότερα πειρατή εφημερίδα, άπαραίτητος σύντροφος κα...θε σπιτιού.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ τὴν πιάθῃ.
Μὰ μῆρα, μετὰ τὸ τέλος τοῦ
γευμάτου, ὁ χοροφύλακας εἶπε
στοὺς τρεῖς συνδιατημένους συν-
γραφεῖς, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐτοιμα-
σούν τὰ ροῦχα τους γιατί εἶχε τὴ
διαταχὴ νὰ τοὺς ὠδηγήσῃ ἀμέ-
σως κούλας στὴ φυλακὴ. Ὁ Σαρ-
φὸρ νόμισε ὅτι θὰ τὸν ἐκαστηρίαι-
νον στὴ «Μαντελονέτο», καὶ θυμὴ
ἔθηκε τὸν ὄρκο του. Εἶπε λοιπὸν

□□□□ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □□□□

ΘΗΚΗ ΜΑΣ □□□□

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ Σαμαρεὺς ὕστερα ἀπὸ τόσας πληγὰς εἶχε τὴν τύχην ἐν ζήσει. Ἔργινε ὁλότ' αἰ καλὰ, καὶ εἶχε ἀρχίσαι νῦν ὀγαλίνε ἔξιν καὶ να ἐργάζεσθαι. Μὰ σὰν τελευταία ἀλλοαγμὰτα τῶν ἐπιδόσεων τοι, ἀπὸ ἀπορροξίας τοῦ γαιατροῦ, μολυνθῆκαν ἡ πληγὴ καὶ ὕστερα ἀπὸ τοαῖς μέρεσιν ἀνω- νίας ἐξελθῆναι, φαιυθῆναι τῶν ἡρώτερον ἡ λογότερον τῶν ἔξιν ἡναι. Καὶ οὖν δὲν ἐξελθῆναι τὸν ἄνθρωπον.

—Θεῖς μου, εἶσαι γὰρ
μετ' ἐμὴν ὁμῶς σὲ ἀγαπῶ

—Κούτταξες, κούτταξες,
ὁ οὐρανός!... (Καὶ ἔδει-
μι τὸ γαλανὸ οὐρανόν).
δῶ, εἶδες τὰ λουλουῖδια
γιά τὴ γιορτὴ σου. (

ὅσις μου. Να,
 ἐκ ἀπὸ τοῦ τῆς
 Παρακάτω, ἐ-
 τοῦ σου ἔφρα
 καὶ ἔδειξε τὰ
 καὶ πολὺ κούρην. Αὐ-
 μαγεία. Α! ξέχα-
 πὼς εἶδα πάλι στ' ὄψε-
 τέρα μου ἀσπροφορεμέ-
 της ἦσαν σὰν τὸ χροῖ-

ἃ μοῦ εἶπε ἡ
 σα νὰ σοῦ πῶ
 ῥό μου τῇ μη-
 ρι. Τὰ μαλλιά
 ἄφρι. Δὲν κρα-

Ἄχ, σιγανωπερπατήτη
 (θλεπ
 ἂν εἶχε; λίγα πσίμα
 (ἀγαπ
 Γ.

καὶ χαμηλο-
ῦσα,
α διπλὰ θά σ'
ῦσα!
ΑΡΟΣΙΝΗΣ

A detailed black and white engraving of a woman's head and shoulders. She has long, dark, wavy hair and is wearing a large, ornate hat with a veil. Her expression is serious, and she is looking slightly to the right. The background is dark and textured.

(Πίναξ τοῦ Σειμενόφσκυ)

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΑ ΦΡΑΝΣ

И ХАРА

THE ZONE

πρε μέσα ούτε λουλουδια, ούτε τη
ανειψιά του.

—Κυτταῖς, κυτταῖς, θεῖς αὐο. Νά
ὁ οὐρανός!... (Καὶ ἔδειξε ἀπὸ τὸ τῆ-
μι τὸ γαλανὸ οὐρανόν). Παρακάτω, ἐ-
δῶ, εἴης τὰ λουλούδια ποὺ σοῦ ἔφερα
γιά τὴ γιορτὴ σου. (Καὶ ἔδειξε τὰ

και πολυ κρυ... Αὐτὰ μοῦ εἶπε
μαγαρίζουσα. Ἄ! ἔξαλα νὰ σοῦ π
πὼς εἶδα πάλι στ' ὄνειρό μου τὴ μι
τέρια μου ἀσπροφορεμένη. Τὰ μαλλί
της ἦσαν σὰν τὸ χρυσάφι. Δὲν χο

ὅλο γὰρ νὰ τὰ πατήσω μέσα.
—Πάρε αὐτό, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ
σπασίτης καὶ ἔδειξε τὸν πρώτον δεμένον
τόμου τοῦ χειρογράφου συγγράμματός
του «Ἡ ἀνθρωπότης πλάνησεν».
Ὅλα τὰ φύλλα του πρώτου τόμου
ἔμελλαν νὰ περῶν. Ἦρθε σὲ λίγην καὶ
ἡ σειρά τοῦ δεύτερου τόμου καὶ τὴν
ἐπομένη ἀνοίει ὅλο τὸ ἄριστον τεύχος
τοῦ σοφοῦ ἀποστολέου· εἶχε καὶ ὅλο
κλειδίαν μεταβλήσει δὲ βοτανικὴν ὀλο-
λογίαν. Μὰ δὲν ἦταν καθόλου δυσχερὲς
σπένδον γι' αὐτό. Τώρα μάλιστα κα-
ταβάλλει ποτὶ ἥγαν πραγματικὰ το
σοφός. Ἡ μικροῦλα ἀνέβη τὸν τοῦ εἰ-
γε ἀποκαλύψει ὅλην τὴν γὰρ τῆ
ζωῆς...

ΔΙΣΤΙΧΑ

Р. ΔΡΟΖΙΝΗ

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525

ΜΕΣΑ σ' ένα θαλάσσιο τρίτορο θάλασσα, που τη μετέφερε προς το άγνωστο, η 'Αμαλία Κέλλερ αναπαύομαι με μελαγχολία όλη την περιμένη της ζωή.

Τα παιδικά της χρόνια, τα ευτυχισμένα, δεν τα θυμάται παρά σαν ένα θαλάσσιο άπυρρο δεινό. Τι γρήγορα που είχαν περάσει!... Και πώς είχαν έρθει κατόπι, η αλλεπάλληλες δυστυχίες και ταπεινώσεις, η καταστροφή!...

Η μητέρα της, ένα νευραθενικό πλάσμα, είχε τρελλαθεί μια μέρα, ξαφνικά, από τον τρόμο, που είχε γυμνώσει σε μια πυρκαϊά, κατά την οποία λίγο έλειψε να καίει τον άντρα... Ο πατέρας της, αποζητώντας τη λησμονιά, είχε ριχτεί στο ποτό. Κι' ύστερ' από λίγα χρόνια είχε πεθάνει κι' αυτός, αλκοολικός... Και τα δυο αδέρφια της, ένα-ένα, σαν κοινότητα, έμειναν από μια κακή μοίρα, είχαν πεθάνει από μυστηριώδεις κι' απάσιμες αρρώστιες. Ο αδελφός της από επιληψία κι' η αδελφή της από φθίση... Όλη της η οικογένεια είχε εκκληριστεί, και δεν είχε απομείνει, παρά μόνο αυτή... Η όψη της και γενικά το εξωτερικό της, έδειχναν πως κι' αυτή δεν θα ζούσε άμαχα πολύ.

Και σαν να μην της έφταναν όλα αυτά, το φάντασμα πέντα, δεινό, όταν άρχισαν να απειλούνται, μπροστά της.

Δουλειά δεν είχε καταφέρει να βρει ποτέ. Στο τέλος, απελπισμένη, έδρασε σε κάποια εφημερίδα, μια άγγελια, ότι ζητούσε θέση, οικονομού ή αντιπροέδρου, στο Κομπανόν, όπουδήποτε και με οποιοδήποτε μισθό...

Όσοι από λίγες μέρες, έλαθε ένα γράμμα από έναν πλοίοτο Γερμανό κτηματία, Ρόμαν, ονομαζόμενο, που τη ζητούσε για αντιπροέδρου, στο Κομπανόν της γυναικός του. Ο μισθός ήταν ίκανοποιητικός: εκατό μάχα το μήνα. Κι' η 'Αμαλία, χωρίς να τη πολυσκεφθεί, της έδωσε να κίνη και τίποτ' άλλο... δέχτηκε.

Το ίδιο βράδυ πήγε στο τρένο από το Κίβινγκεν, όπου έμενε, για το χωριό, όπου την περιμέναν...

Το πρώτο που είδε, ενώ θάπρεπε να γίνει ένθρονισμα για τη θέση της, έμοιαζε, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

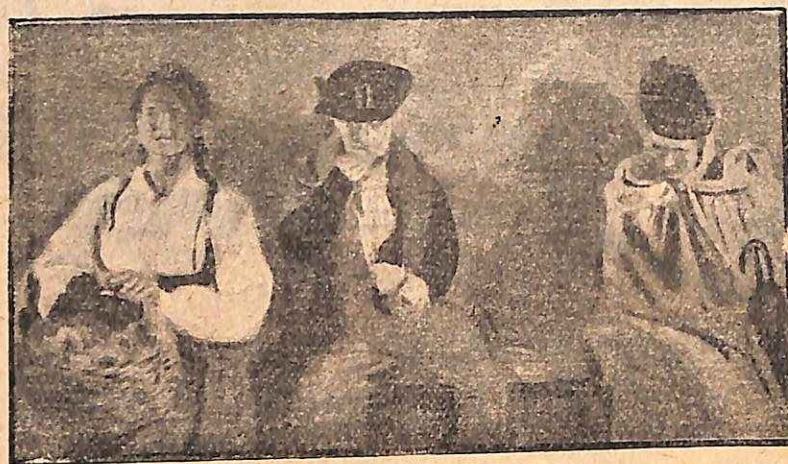
Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Μέσα σ' ένα θαλάσσιο τρίτορο θάλασσα, η 'Αμαλία Κέλλερ αναπαύομαι με μελαγχολία...

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΩΣ ΜΑΡΙ' ANNE DE ROSET

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Αμαλία Κέλλερ; τη ρώτησε.

—Ναι... απάντησε με κάποια έκπληξη ή νύ.

—Έχω έντολη από τον κ. Ρόμαν να σε οδηγήσω στον πόρο του.

Η 'Αμαλία, θυμωμένη, έκανε αναστεναγμένη ανακούφιση, πήδησε στο κάρρο.

Όσοι είχε απόγονο ο Ρόμαν... Όσοι από λίγες μέρες, έλαθε ένα γράμμα από έναν πλοίοτο Γερμανό κτηματία, Ρόμαν, ονομαζόμενο, που τη ζητούσε για αντιπροέδρου, στο Κομπανόν της γυναικός του. Ο μισθός ήταν ίκανοποιητικός: εκατό μάχα το μήνα. Κι' η 'Αμαλία, χωρίς να τη πολυσκεφθεί, της έδωσε να κίνη και τίποτ' άλλο... δέχτηκε.

Το ίδιο βράδυ πήγε στο τρένο από το Κίβινγκεν, όπου έμενε, για το χωριό, όπου την περιμέναν...

Το πρώτο που είδε, ενώ θάπρεπε να γίνει ένθρονισμα για τη θέση της, έμοιαζε, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Την ίδια στιγμή είδε μια σκούρα βγαίνω από το δωμάτιο του Γκότφριντ...

λι, έριξε μια ματιά στην 'Αμαλία, και είπε:

—Είπε άσχημα... Δεν μ' άρεσαν οι άσχημοι άνθρωποι.

Ο άντρας της έσκαψε στα γέλια—σε κάτι άπιαστα γέλια, που έκαναν την 'Αμαλία ν' ανατριχιάσει.

—Δεν θυμάσαι! είπε στη γυναίκα του. Τά ούσα δεν κάνουν τον παπύ! Κι' όμως βλέπεις, δεσποινίς Κέλλερ, η γυναίκα μου ε'νε ειλικρινής ως εκεί που δεν παίρνει! Μή της δίνετε προσοχή.

—Είπε άσχημα, έκανε λάθος η κυρία Ρόμαν... Δεν μ' άρεσαν οι άσχημοι άνθρωποι.

Το γλυκό και μελιστάλινο κοριτσάκι είχε ως τώρα ο κ. Ρόμαν, εξαφανιστεί μονομιάς.

—Πού ν' πάω; η όργη! Είπαν απότομα. Αυτό μας έλειψε τώρα να ενδιαφερόμαστε για το τι θα κάνω ή τι θα σκεφτώ αυτός ο ήλιος. Έμπρός Μόνα, οδήγησε τη δεσποινίδα στο δωμάτιό της.

Καθώς έλαθε ύστερ' από λίγες μέρες η 'Αμαλία, ο Γκότφριντ αυτός ήταν παιδί της κυρίας Ρόμαν από τον πρώτο της γάμο. Αδέρφια θά κληρονομούσε μια μέρα τον αβύρσο και την περιουσία του αντόνιου, που δεν είχε αποκτήσει: παιδιά.

Γι' αυτό και ο γάμο-Ρόμαν τον μισούσε τοσοδού. Άν δεν υπήνε, στη μέση αυτού, θά τού ήταν πολύ εύκολο να πείσει τη γυναίκα του να τον κάνει διαχειριστή της περιουσίας της. Και τότε...

Ο Γκότφριντ όμως, δυστυχώς, είχε γεννηθεί ήλιος. Δεχόταν καρτερικά όλες τις θυσίες με τις οποίες τον φρόνιζε ο πατέρας του. Η κυρία Ρόμαν, τρεμοκρατημένη από τον θάνατο, τον μισούσε, τον έβλεπε με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

αντιλαμβάνονταν τίποτε.

—Ε, η 'Αμαλία δεν δάσκαζε τότε χωριό από κάθε άλλη φορά, και κοιτούσε στο ένα χέρι ένα κέρ, και στο άλλο ένα μαχαίρι.

—Καλύτερα έτσι!... συλλογίστηκε η 'Αμαλία. Θάχρηται να με σκοτώσει, να εκδικηθεί. Καλύτερα έτσι. Είπε χίλιες φορές, προτιμότερος ο θάνατος...

Η κυρία Ρόμαν την πλησίασε. Με το μαχαίρι της έλυσε τα δεσμά της.

—Είσαι ελεύθερη! της είπε με μια υπόσχεση φωνή. Φύγε!... Τά έβλεπε όλα... Τά έβλεπε πως είναι θάλασσα... Σέ λίγο, το νοιώθω, θά πεθάνω κι' εγώ. Θά κληρονομήσει τον Πύργο, αφού το θέλει. Δεν θέλω όμως νάχω το θάνατό σου βάρος στη συνείδησή μου... Φύγε.

Η 'Αμαλία, σαν τρελή, έφυγε προς την πόρτα. Έξω βασιλευσε η νύχτα. Κάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

Κατά τα χαράματα, οι χωροφύλακες βρήκαν να τριγυρίσει έξω από το σπίτι με βγαίνω από το δωμάτιο του Γκότφριντ... Ποιος νάταν;... Η μητέρα του μήπως;...

Η 'Αμαλία γλύστρησε. Είπε πατήρ, σε κάτι ύπνο, σε κάτι γλυκύτητα. Έβγαλε να δει τι ήταν. Την ίδια στιγμή όμως έννοιωσε δυ' δυνατά μπράτσο να την αγκάλιαν.

Μέσα σ' ένα δωμάτιο, μισοφωτισμένο από ένα κέρ.

Πριν άκουα συνέλθει, καλά-καλά απ' την έκπληξή της, άκουσε να κλειδώνουν την πόρτα του δωματίου.

Κάτω από πόρτα ήταν μια λυχνία από αμά. Σε μια γωνία είδε πεταμένο ένα μαχαίρι ματωμένο. Και πάνω στο κρεβάτι, ξεπλωμένο ένα πτώμα, με μια θαυμάσια πληγή στην κοιλιά. Το πτώμα του Γκότφριντ...

Η 'Αμαλία λιποθύμησε...

Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησε, ήταν μόνος. Της έδωκε, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

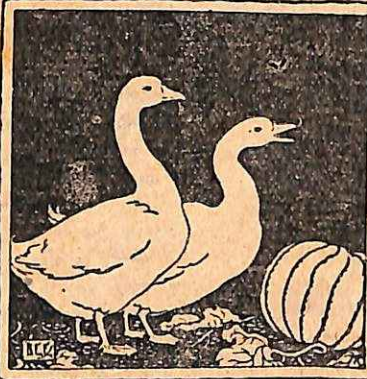
Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

Όταν η 'Αμαλία, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο, με τον πλοίοτο...

νοκαμεί, όπου είχε πεθάνει τρελή, η μητέρα της...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΥΣΙΟΥΣ

Στον ξύπνο ο πλοιοτός είναι σκλάβος, ενώ στην κουζίνα είναι πολύ σκλάβος αφέντης. (Ρωσική)

Πιο γλυκό είναι τ' αλάτι, σαν ξεχύνεται έπειτα απ' τη φτώχεια, παρά η φτώχεια σαν έρχεται έπειτα απ' τη πλοία. (Κινέζικη)

Κανείς δεν είναι τόσο φτωχός, να μην υποσέ, να βοηθήσει τους πτωχούς και κανείς δεν είναι τόσο πλούσιος, να μη χρειάζεται βοήθεια. (Γερμανική)

Ο πλούσιος που κλέβει, θέλει δυ' φορές καράλα, γιατί δεν κλέβει απ' ανάγκη. (Γαλλική)

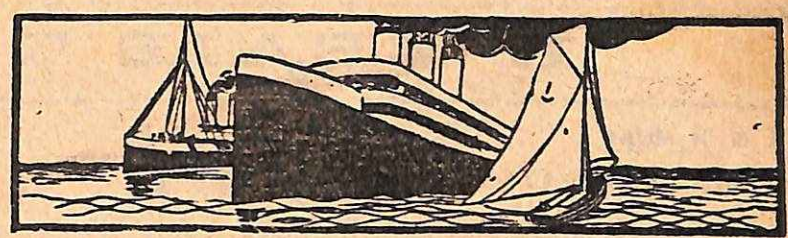
Όποιος θέλει να γίνει πλούσιος, πρέπει να κλειδώσει μέσα στο χρηματικό του και την ψυχή του. (Βραζιλική)

Όποιος θέλει να γίνει πλούσιος, πρέπει να κλειδώσει μέσα στο χρηματικό του και την ψυχή του. (Βραζιλική)

Όποιος θέλει να γίνει πλούσιος, πρέπει να κλειδώσει μέσα στο χρηματικό του και την ψυχή του. (Βραζιλική)

Όποιος θέλει να γίνει πλούσιος, πρέπει να κλειδώσει μέσα στο χρηματικό του και την ψυχή του. (Βραζιλική)

Όποιος θέλει να γίνει πλούσιος, πρέπει να κλειδώσει μέσα στο χρηματικό του και την ψυχή του. (Βραζιλική)

ΠΙΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΦΡΑΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

(Τι είπαν διάφορα ιστορικά πρόσωπα στις κρίσιμότερες περιστάσεις της ζωής τους).

Όρισμένα λόγια, που διάφοροι μεγάλοι άνδρες της ιστορίας εξέστομασαν σε κρίσιμότερες στιγμές της ζωής τους, έχουν σπουδαιότητα σημασία γιατί μας αποκαλύπτουν εν μέρει το χαρακτήρα και τον τρόπο του σκέπτεσθαι των ανδρών αυτών.

Σταχυολογούμε λοιπόν από μια σχετική πραγματεία τα χαρακτηριστικότερα απ' αυτά, χάριν των αναγνωστών μας.

Ο αρχαίος στρατηγός Έπαμεινώνδας, πεθάνοντας στη Μαντινεία, κατά το 363 π.Χ., είπε:

—Έζησα αρκετά, αφού πεθάνω χωρίς να ήττηθω ούτε μια φορά...

Ο Άγγλος ναύαρχος Νέλσον, όταν τραυματίστηκε βαριά στη ναυμαχία του Τράφαλγκαρ το 1805, είπε:

—Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, γιατί έξεπλήρωσα το καθήκον μου.

Ο Ρωμαίος αυτοκράτορ Βιτέλλιος, περιδεύοντας το πεδίο της μάχης του Μπετρού, κατά το 70 π.Χ., ύστερα από τη σύγκρουση, αι βλέποντας δυνάμει του τους νεκρούς, είπε χαμογελλώντας:

—Το πτώμα ενός έχθρου έχει πάντοτε... ευχάριστη όψη.

Ο Ναπολέων Α', χαριετώντας μετά τη μάχη της Λεπής, τους Αυστριακούς αιχμαλώτους του που είχαν πολεμήσει ήρωικά, είπε στους στρατιώτες του, που τον ακολουθούσαν:

—Αποδώστε τιμάς ως το θάρος, στρατιώται!

Ο Έρρικος Α', πρίγκιπας μά μάχη κατά το 1589, είπε ένθερμος στον εαυτό του:

—Τρέμω, λοιπόν, κοιτάζω μου. Όταν ο Άλφονσος κατέλαβε τη Ρώμη, είπε, απαντώντας στην ερώτησή αν δάρισε τίποτε στους Ρωμαίους:

—Θά τούς αφήσω τη ζωή!

Πρό της ναυμαχίας της Σαλαμίνας κατά το 480 π.Χ., ο Θερμοπύλης είπε στον Εδρεβιάδη το περσικό:

—Χτύπησέ με, αλλά άκουσέ με!

Οι Κέλτοι, κατά το 355 π.Χ. έδωκαν την έξης απάντησή στους πρεσβύτες του Μ. Άλεξάνδρου:

το σφύριγμα των σφαιρών θά είνε για μένα ή μόνη μουσική.

Ο Νέλσον κατά την έκστρατεία της Αιγύπτου το 1798, είπε:

—Μεθαύριο, ή θά είμαι νεκρός, ή πατριώτης της Αγγλίας.

Ο Καμπαρόν, στη μάχη του Βατερλώ, εντός της γνωστής λέξεως που του αποδίδεται, φώναζε και τα έξης:

—Η αυτοκρατορική φρουρά ξέρει μόνον να πεθαίνει! Δεν ξέρει να παραδίδεται...

Πρό της μάχης των Θερμοπυλών, ένας Σπαρτιάτης έλεγε σ' ένα συνάδελφό του, ότι τ' αβήλ των έχθρων θά ήταν τόσα πολλά, ώστε θά έκυρβαν το φως του ήλιου, όπως το κρύβουν τα σύννεφα. Και ο άλλος Σπαρτιάτης απάντησε:

—Τόσο το καλύτερο για μάς. Θά πολεμάμε στον ήλιο.

Ο Έπαμεινώνδας είπε κάποτε όταν τον ρώτησαν αν έχει τέκνα:

—Έχω δυο θυγατέρες: Τη μάχη των Λεώντων και τη μάχη της Μαντινείας.

Πρό της μάχης των Θερμοπυλών, ο Λεωνίδας είπε:

—Απάνε θά δειπνήσουμε με τον Πλούτονα.

Ο Βίσμαρκ το 1871, είπε:

—Η Δύναμις είναι δικαιοτέρα από το Δίκαιο.

Ο ίδιος, κατά τον πόλεμο εναντίον της Αυστρίας, το 1866, είπε:

—Αν ή 'Ιταλία δεν υπήρχε, όφειλα να την εφεύρω.

Όταν κάποιος ερώτησε τον Βίσμαρκ τι ιδέα έχει για τον Ναπολέοντα τον Γ' και πως τον γνώρισε, εκείνος απάντησε:

—Από μακριά φαίνεται να είναι κάτι, από κοντά όμως δεν είναι τίποτα.

Κατά τη μάχη των Φορσάλων, το 48 π.Χ., ο Κάισας φώναζε στους στρατιώτες του:

—Γενναίοι μου, χτυπάτε τους καταμουτρα!...

Ο Νέλσον, τέλος, κατά τη ναυμαχία Τενερόφ, το 1798, είπε στους ναύτες:

—Άδριο θά έχουμε ή τη δάφνη ή τα μπαρτίσια.

ΧΑΡΑ σ' εκείνη την ψυχή (τη σιδερωμένη π' απ' την άγαστη τέλεια) απ' τον καθύδω (μορφάειν).

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Είνα πολύ της μόδας αυτήν την εποχή στη Παρίσι: τ' ασπρόμαυρα αν-σάμπλ, με φόρεμα άσπρο έμπρομα με μαύρες βούλες, και μ' επανωφόρι μαύρο, πάντως πιο κοντό από το φόρεμα.

—'Αλλ' αν προτιμάτε, μπορείτε να φορέσετε ένα φόρεμα άσπρο με βούλες μπλε-μαρέν κι' ένα επανωφόρι μπλε-μαρέν.

—Εκτός από τις βούλες είναι της μόδας και διάφορα άλλα μοτίφ, και τα τετραγωνάκια, πρό πάντων μαύρα σε σόντο άσπρο.

—Θα φορεθούν και φορέματα από λεπτό κορπ χρώματος μπλε, και οι κορές θέσστες από σατέν λακέ τέτ-ντέ-νέγκρ.

—Η μικρές θέσστες από σατέν λακέ, θα φορεθούν πολύ εφέτος. Πι-γαίνουν, άλλωστε, τόσο με μονόχρωμα, όσο και με έμπρομα φορέματα, και με τουαλέτες μάλλινης ή μεταξωτές.

—Μία θέσση από σατέν λακέ δεί-χνει λουάτα και την πιο μέτρια τουαλέτα.

—Με φορέματα από κρέπ-φανταί, διαφόρων χρωματισμών, πηγάνει θαν-αίσια ένα μικρό μπολερό, φερδύ, από το ίδιο ύφασμα, δετό εμπρός μ' ένα μεγάλο φίδιχο.

—Το μπολερό αυτό είναι ξεχωριστό και σκεπάζει τη κορμάκι, χωρίς να βυθίζει την σιλουέτα, και είναι πολύ πρακτικό, για όσες κυρίες δεν αγαπούν να θγαίνουν έξω με το κορμάκι.

—Θα είνε ακόμα της μόδας και η μικρές κοντές κάπες, ή όποιες σχη-ματίζουν ένα είδος μεγάλου γιανκά, από ύφασμα όμοιο με τη φούστα.

—Η κάπα αυτή φέρνει να φαίνεται λίγο μία άνοιχτόχρωμη μπλούζα, από λανιά, ή από άσπρο κρέπ, και δένεται εμπρός με μία έσθρα από όγκωνά, ή όποια σχηματίζει έπάνω στη κορμάκι ένα πολύ πλατύ σιρόνι.

—Με φορέματα λουάτα, ή κάπα θα φέρνεται πιο μακρύν, ή κρέπ-ντέ-νέγκρ, έμπρομα με νερό, και με μπροσάβον από σερφ στουθοκαυί-λου, το ίδιο γράντος με την κά-πα, ή με μία μπροσάβον από γούνα.

—Θα ιδούμε και ανσάμπλ με μα-κρότερα ποικιλάνια, άλλα πάντως άρκετά πιο κοντά από το φόρεμα, και με μανίκια κοντά, ώστε να φαίνων-ται τα μακρύν μανίκια του φορέμα-τος.

—Τα καλοκαιρινά επανωφόρια από ύφασμα μεταξωτό, θα έχουν γιανκά στρογγυλά γαρνιρισμένα δρόγυρα με πλισσέ από κρέπ έμπρομα με λουλού-δια. Η. γ. ένα επανωφόρι από μετα-ξωτό μπλε-μαρέν, θα γαρνιστεί από γούνα στην γιανκά με πλισσέ από ά-σπρα κρέπ έμπρομα με λουλούδια γα-λάκια. Το πλισσέ αυτό είναι άρκετά πλατύ, και σκεπάζει ένα μέρος του στήθους, αποτελεί δε μία έντελώς νέα γαρνιτούρα επάνω στη επανω-φόρι.

1) Φόρεμα βεαδυνό από σατέν γκοίξο, γαρνιρισμένο με σουρωτό κόκκινο σατέν. 2) Έπανωφόρι από λανιάς. 3) Φόρεμα από λανιάς σκωτσέζικο. 4) Φόρεμα από μαύρο και άσπρο σατέν.

φορί.

—Για κάπως ώριμες κυρίες, είναι πολύ κατάλληλο ένα επανωφόρι μπλε-μαρέν και φόρεμα άσπρο, με κρεπ-σμαν από κρέπ άσπρο έμπρομα με μαύρες βούλες.

—Σε πολύ νέες κυρίες, πηγάνει ένα κοστούμι από φούστα καφέ, μπλού-ζα καφέ με τετραγωνάκια άσπρα και με άσπρα γούνα-σφίλια, δετή στην τάνια, από το ίδιο ύφασμα της μπλούζας.

—Θα ιδούμε και πολλές φούστες: άνοιχτόχρωμες και μπλούζες, σκού-ρες, π. γ. φούστα κόκκινη και μπλού-ζα μεταξωτή μπλε-μαρέν, ή μαύρη, φούστα γκοίξο και μπλούζα βυσσινιά, φούστα μπλε και μπλούζα πράσινη.

—Εκτός από τις μικρές φάθινες τόκες και τα κανονί, θα είνε της μόδας εφέτος το καλοκαίρι και φό-μες φάθινες, ιδιόρρυθμα πλισσέ και φόρες πιο υψηλές, πιο ίσιες, παρό-μοιες με τα μπλε τών... Ζαχαροπλα-στούν, με τις καλότες των ζουάδων, με τα άραβικά τυμπάν, με τα γα-λάκια στρατιωτικά πηλίκια, και τα ιταλικά καπέλλα των άλινιστών.

—Τα νέα αυτά καπέλλα θ' αρέ-σουν τάχα στις γυναίκες; Δεν υπο-

ρεί κανείς να ξέρη τίποτα όριστικό, ά-κόμα, αλλ' είνε βέβαιο, ότι πολλές κυρίες θα ξαναβρούν μ' ευχαρίστησι δίπλα στο μικρό καπέλλάκι, το όποιο δεν κολακεύει πάντα, φόρες πιο με-γάλες και πιο πολύπλοκες.

—Τώρα, ακόμα, ή κομψές Παρι-σινές φορούν τόκες από φτερά και από λουλούδια.

—Οι μεγάλοι Παρισίνοι Οίκοι Μό-δας: σπαθών να λανσάρουν τα πα-ραδείσια φτερά, και να γαρνίσουν μ' αυτά, όχι μόνο τα μικρά βραχύνά μας καπέλλα, αλλά και τις ψάβε, που θα φορούμε την ήμερα.

—Είνε καιρός τώρα που ξεσυνήθι-σαμε τα μεγάλα φτερά και είνε κά-πως δύσκολο να τα συντίσουμε πάλι. Πάντως, τα καπέλλα με τα μεγάλα φτερά, θα τα φορέσουμε με σοφία, λα-λυσάτα και σε τελετές, ή επίσημες συγκεντρώσεις.

—Θα είνε της μόδας και καπέλλα ψάβινα, γαρνιρισμένα δρόγυρα με λουλούδια γιρλάντα και αυτά, δεν θα μας είνε τόσο δύσκολο να τα φο-ρέσουμε.

—Με τα κοντά μανίκια των κα-λοκαιρινών μας φορεμάτων θα φορέ-σουμε γάντια μακρύν άσπρο με το φόρεμα, ή γαρνιρισμένα με γαρνι-τούρα ίδια με του φορέματος.

—Θα ιδούμε και «μπαίνι», δηλαδή γάντια χωρίς φάγνυλα, από κλωστή, από μετάξι, από κορτοννέ γραματι-στό, ή από σιλέ και γάντια πράσινα, κόκκινα, μπλε, κοντά, για τα τα-γιές και μακρύν από σατέν, με μαν-σέτες, για φορέματα λουάτα. Θα είνε τόσο μακρύν, ώστε ή μανσέτες τους θα περιβάλλουν σφιχτά το μπρά-τσο, ως επάνω από την άγκυρα, ή κάτω απ' αυτόν, αφήνοντας να φα-νεται ένα μικρό μέρος από το μπρά-τσο, μεταξύ του κοντού μανικιού και του γαντιού.

—Τα βέλα, τα όποια θα φορούμε με τις τόκες, θα είνε πιο μακρύν, πιο πλατεί, και θα σχηματίζουν γύρω στο πρόσωπο ένα είδος διαφανούς δολάν. Τα καλλικα στο μέτωπο και στη πρόσωπο βέλα, δεν θα είνε της μόδας το καλοκαίρι.

—Όσο καλοκαιρινό κοστούμι για νέα κορίτσια, είνε φούστα και θέσση κόκκινη, χωρίς μανίκια και μπλούζα από πικέ άσπρο, κομωποτή εμπρός, με μανίκια κοντά. Θα ιδούμε και φο-ρέματα λινά, τα όποια θα κλείνουν με σερφ από κουμιά.

—Φορέματα-σπόρ, θα γίνονται από κρέπ διαφανές, γραμμωτό, γαρνιρισμένα στο κορμάκι με κεντρί-μο μονόχρωμο.

—Μεταξύ των νέων ύφασμάτων είνε και μαριλά λεπτότητα λινιά, γαρνιρισμένα με μικρά γυαλιστερά σημεία, με γάντζες, με καρδιάκια με κροστικά σιρόα, ή με μεταξωτά βράσματα, τούβια και δαν-τέλλες, ποικιλισμένα για το βράδυ.

—Κάποτε τα μικρά αυτά λαλυσά-σημεία, θ' αντικαθίστανται με βλο-νίες, χαμωμένες από κορτοννέ χρυ-σό, άστρένιο, ή ασπάλειο.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΡΓΟΥΡΓΙΑΣ Α.Ε.

ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ
ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑ
ΟΛΩΝ

Τα λευκά ασπρόρουχα είνε ή χαρά του σπιτιού.

Το επιτυγχάνετε μόνον

με το

ΛΟΥΛΑΚΙ

ΝΤΕΣΤΡΕ

Προσέξτε την έτικέταν.

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΔΕΟ

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρός δερματολόγος. Επί δεκα-εξαετίαν Έπιμελήτης της Ιδιαίτε-ρας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται όδες Κε-φαλληνίας και Τεγέας 1.

Ώραι 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-

ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Υψηνητεύ

της Όφθαλμολογίας εν τώ Πανε-

πιστημίω.

Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1-60

Chlorodont

Η δοντόπαστα Χλωροδόντ ήτις χρησιμοποι-είται παγκοσμίως διά την περιποίησην του στόματος και την απαύτησιν όφραίων, όφείων και λευκών δοντών. Έν Γερμανίω μόνον, την μεταχειρίζονται καθημερινώς 6.000.000 άνθρωποι.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΝΕΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ

★ Ε ★ Ν ★ Ρ ★

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ
ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΟΝ

Προϊόντα
παραγωγής
των πλέον
πεφημιγμένων
ΑΓΓΛΙΚΩΝ, ΣΚΟΤΙΚΩΝ
Έργωνταβίων
δι' απ' ευθείας Είσαγωγής
ΠΡΑΝΣΙΣ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ, ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗ
ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙ

ΕΑΡΙΝΗ
ΣΑΙΖΟΝ

79 ΑΙΟΛΟΣ 79

